

Felicia Toniţă

ÎNGERI ŞI OAMENI

Despre relaţia cu Dumnezeu şi cu noi înşine

Dedic această carte divinităţii din tine, cititorule, şi îţi doresc să te recunoşti cât eşti de frumos şi de iubit de Dumnezeu

Felicia Toniţă

ÎNGERI ŞI OAMENI

Despre relaţia cu Dumnezeu şi cu noi înşine

Bucureşti
2013

ISBN 978-973-0-14552-6

Asociaţia Angelis

Web: www.lumeaingerilor.ro

E-mail: lumeaingerilor@yahoo.com

Tiparul executat la S.C. Lumina Tipo S.R.L.

Tel: 211.32.60; 212.29.27

E-mail: office@luminatipo.com

CUPRINS

Relaţia cu Dumnezeu prin îngeri

"Nimeni nu trăieşte fără a iubi; dar, în general, ce se iubeşte? Dumnezeu nu ne opreşte de a iubi, dar e vorba de a alege obiectul iubirii noastre. Or, dacă putem alege, este pentru că noi înşine am fost iubiţi mai întâi... Noi iubim, dar de unde ne vine acest privilegiu? De acolo că El ne-a iubit primul. De unde vine deci că omul poate iubi pe Dumnezeu? Căutaţi şi nu veţi găsi alt motiv decât acesta: El ne-a iubit mai întâi. Acela pe care-L iubim ni S-a dat nouă şi El ne-a dat, în acelaşi timp, ceea ce face ca noi să-L iubim." (Sf. Augustin)

Lumea îngerilor este divinitatea în manifestare. Este Dumnezeu care vine în sprijinul creaţiei Sale, pentru a o ajuta să-şi împlinescă rostul şi necesităţile.

Îngerii ne ajută şi să-L cunoaştem pe Dumnezeu, ei fiind manifestări ale Sale, modul prin care El se exprimă. Cunoaştem astfel bucuria lui Dumnezeu prin îngerii bucuriei, compasiunea, adevărul, fericirea, frumuseţea sau înţelepciunea prin îngerii corespunzători acelor aspecte. Îl trăim astfel pe Dumnezeu prin experienţă directă, cea mai valoroasă şi mai rapidă. Suntem cu Dumnezeu împreună în bucuria Lui, o cunoaştem, o dezvoltăm în noi şi o recunoaştem apoi pretutindeni unde se manifestă. Reuşim să ne trăim viaţa din ce în ce mai mult împreună cu Dumnezeu. Pe măsură ce activăm în noi caracteristicile divine aflate în spiritul nostru, învăţăm să creăm cu ele, să le exprimăm, să le concretizăm apoi în lumea în care trăim, ne îmbogăţim, devenim compleţi şi gradul nostru de fericire şi împlinire creşte cu fiecare zi.

Dacă este invitat, Dumnezeu Însuşi, dar şi prin îngerii Săi, se implică la tot acest parcurs, oferindu-ne călăuzire, la fiecare gând dacă e nevoie - ca să ştim cum să înţelegem lucrurile şi să le găsim rostul, la fiecare privire - ca să ştim cum şi unde să fim atenţi, la fiecare pas - ca să ştim care este direcţia spre care ne îndreptăm, la fiecare chemare a inimii - ca să ne dea încredere să o urmăm.

Transformările pe care le imprimă îngerii în viaţa noastră sunt profunde, ele vin dinlăuntru spre înafară. E posibil ca la început să nu sesizăm o schimbare majoră, pe care mulţi o aşteaptă, chiar sunt dezamăgiţi dacă nu vine şi renunţă la relaţia cu îngerii, considerând că nu este eficientă. Dar ei lucrează în interior, căci viaţa noastră ne reflectă modul de a simţi şi de a gândi. Deseori avem un stil nesănătos de a trăi, iar acesta necesită înţelegeri şi corecţii adecvate, lucruri care se derulează în timp şi cu răbdare, iar roadele vor veni.

Cine sunt îngerii

Îngerii sunt mesagerii lui Dumnezeu, în sensul expansiunii unor aspecte din divinitate care-I împlinesc Voința și necesitățile existente la nivelul creației.

Fie că știm sau nu știm, credem sau nu credem în existența lor, ei au fost și sunt mereu prezenți și activi în viața noastră și în lumea în care trăim. Doar că, atunci când credem în existența lor, transformările noastre vor fi mult mai eficiente, viața mai fericită și mai frumoasă, căci am împărtăși-o cu Dumnezeu la fiecare pas. Cine nu și-ar dori o astfel de viață? Stă doar în voința și decizia noastră dacă beneficiem sau nu de ea.

Îngerii îndeplinesc nenumărate roluri și atribuții. Cunoscându-le, înțelegem și cât de mult ne iubește Dumnezeu, cât se implică și ne sprijină în viața noastră și nu am mai avea niciodată sentimentul că ne-a uitat sau nu ne iubește suficient.

Cum se manifestă

Îngerii sunt părți din dumnezeire, ei nu se pot manifesta decât ca esență divină ce corespunde rolurilor și atribuțiilor specifice pe care le îndeplinesc.

Să nu uităm că prezența unui înger în preajma noastră este chiar prezența lui Dumnezeu într-un anume aspect de care avem nevoie la un moment dat sau într-o anumită perioadă. Chiar și prin îngerul păzitor, Dumnezeu este prezent într-un aspect identic cu cel al scânteii noastre divine. În acest fel, el ne aduce aminte de noi înșine și de Dumnezeu Părintele nostru.

Prin îngeri, Dumnezeu este mereu conectat la creația Sa. Veghează asupra funcționării ei echilibrate și intervine într-un mod discret în dezvoltarea și evoluția ei.

Manifestarea îngerilor este nefizică, excepție făcând situațiile de pericol imediat în care ne-am afla și ar fi necesar să

intervină prompt pentru a evita un deznodământ ce nu era în Planul Divin să se petreacă. Astfel se explică de ce unele persoane sunt avertizate sau chiar salvate din accidente, iar altele nu.

Îngerii ne sporesc lumina spiritului, astfel încât acesta să devină strălucitor şi intens. E ca şi cum o mică lanternă s-ar transforma încet, încet într-un far. Cu o asemenea lumină, nu ai cum să te rătăceşti, căci te conduce bine în drumul tău, drum ce conţine împlinirile, necesităţile, bucuriile şi lecţiile tale de viaţă. Nu scăpăm de încercări, dar lumina aceasta ne e călăuză şi ghid, astfel încât învăţăm cu bucurie, găsind soluţii şi primind lămuriri adecvate.

Îngerul păzitor

Îngerii păzitori sunt **îngeri personali** (mai adecvat, deşi termenul de păzitor este cel consacrat) şi reprezintă darul lui Dumnezeu personificat pentru fiecare om în parte. Orice om, indiferent de rasă, cultură, religie sau statut social are un înger păzitor, căci fiecare om este purtător de divinitate.

Îngerul personal este reprezentantul lui Dumnezeu pentru om. Prin el, suntem permanent asistaţi şi vegheaţi de Părintele nostru divin.

Ceea ce este specific îngerului păzitor este faptul că are aceleaşi caracteristici cu spiritul sau partea de divinitate a omului pe care îl însoţeşte. Este acea parte din Dumnezeu care ne reprezintă pe noi, dar într-o formă pură, nu încarnată, aşa cum este omul.

Din acest motiv, îngerii păzitori nu se pot schimba, nu pot migra de la un om la altul, ei fiind asemenea (în spirit) doar cu omul care le-a fost încredinţat.

Această caracteristică face ca ei să ne fie **foarte familiari**, să nu-i percepem ca fiind distincţi de ceea ce suntem noi, căci în esenţă suntem una.

Fiecare om are câte un înger păzitor, doar unul. Se vehiculează des ideea că am avea mai mulţi îngeri păzitori, datorită terminologiei, în sensul că am avea mai mulţi îngeri care ne păzesc, care se îngrijesc de noi. Îngeri personali nu avem decât unul şi nu poate fi altfel, nici nu ar fi necesar.

Îngerul personal îndeplineşte mai multe roluri:

- Ne **reaminteşte de noi înşine**, cei care suntem parte de divinitate, ne ajută să ne refacem conexiunile cu spiritul nostru atunci când ne simţim străini sau rătăciţi.

- Ne **reconectează la Dumnezeu**, Părintele Creator din care ne-am născut ca spirite esenţiale şi pure, dacă ne-am pierdut direcţia şi ne-am rătăcit prin această lume fizică.

- Este **mesagerul** nostru, el preia toate solicitările, necesităţile, aspiraţiile sau dorinţele exprimate şi le transmite lui Dumnezeu. La fel, prin el primim îndrumări şi adevăruri de la Dumnezeu sau răspunsuri la rugăminţile şi solicitările noastre.

- Ne este cel mai **fidel susţinător**, însoţindu-ne la fiecare pas, oriunde şi în fiecare clipă din viaţa noastră. Nu îşi ia pauză, week-end sau vacanţă.

- Ne este **cea mai apropiată călăuză**, ne ajută să ne descifrăm viaţa cu tot ce ne oferă ea, să ne păstrăm direcţia bună, ne atrage atenţia când suntem pe cale să greşim.

Învăţăm de la îngerul păzitor...

Iubirea necondiţionată. Ne iubeşte şi ne ajută chiar şi atunci când nu credem în el, când uităm de prezenţa lui, când nu-l băgăm în seamă, şi toate acestea fără a cere de la noi nimic în schimb. Ne iubeşte pur şi simplu. Iubirea necondiţionată este o iubire matură şi profundă, care se învaţă prin trăire şi experienţă, dar cu un astfel de ghid, prieten şi model, nu poate fi aşa greu.

Bucuria. Este mereu plin de voiciune şi jucăuşenie. Să ne bucurăm împreună cu îngerul nostru păzitor de viaţă, de libertate, de pace, de un zâmbet, de un gest tandru, de frumuseţea acestei lumi create şi dăruite nouă de Părintele nostru. Sunt atât de minunate creaţiile lui Dumnezeu şi darurile pe care ni le face prin cei din jur, încât mereu avem motive să fim bucuroşi, chiar dacă ne luăm viaţa în serios.

Dăruirea. Îngerul păzitor este la dispoziţia noastră tot timpul, iar tot ceea ce face, chiar rostul lui de a fi, este spre binele şi creşterea celui căruia i-a fost dat să-l vegheze. Ca fiinţe umane, niciodată nu ni se cere să dăm mai mult decât putem, dar de multe ori nu ştim cât putem, şi nici nu vom afla dacă nu dăruim.

Respectul. Îngerul nostru păzitor ne respectă liberul arbitru, neintervenind niciodată peste voinţa noastră, deşi ştie că anumite lucruri nu ne fac bine; dar ne lasă să învăţăm noi înşine din greşeli, căutând să ne ajute cât îi permitem. Ne iubeşte şi ne acceptă aşa cum suntem, uneori mai trişti, alteori mai orgolioşi, mai aroganţi, mai agresivi sau pesimişti.

Fidelitatea. Ne este fidel încă de la crearea noastră ca spirit şi va fi cu noi până ne vom desăvârşi parcursul spiritual şi uman. Tot timpul ne călăuzeşte, ne îndrumă, ne protejează, altfel spus, veghează asupra noastră şi doar asupra noastră. Grija lui este să ne fie nouă bine, dar nu binele pe care-l înţelegem noi în mod curent, ci un bine spiritual, care implică fenomene pe care de multe ori nu le înţelegem prea uşor. Dar cu ajutorul lui, putem

descifra aceste fenomene, care de fiecare dată se constituie în lecţii de viaţă.

Prietenia. Este cu noi şi la bine şi la greu, ne susţine, ne inspiră, ne mângâie, ne alină suferinţele. Este un prieten de încredere, pe care ne putem baza în orice moment, în orice conjunctură. Iar dacă problemele noastre îl depăşesc, apelează la îngerii care ne pot ajuta, în funcţie de experienţa pe care o traversăm. Face tot ce ţine de el pentru a ne ajuta, în orice moment. Restul, ţine de noi.

Acceptarea. Îngerul păzitor ne acceptă aşa cum suntem, fără să ne judece, să ne critice sau să se supere pe noi. Ne înţelege că facem cât putem la un moment dat. Şi se străduie să ne ajute să putem face mai mult, să fim mai buni, mai iubitori, mai sănătoşi, pentru că astfel vom putea face alegeri mai bune în folosul nostru şi al celorlalţi.

Compasiunea. Manifestă compasiune faţă de noi atunci când suferim ca urmare a alegerilor greşite pe care le facem sau a ignoranţei. Caută să ne aline suferinţa şi să ne ajute să învăţăm din greşeli, astfel încât să nu le mai repetăm şi să ne creăm iarăşi motive pentru a suferi. Dacă am manifesta şi noi aceeaşi compasiune faţă de lumea din jur, n-am mai avea conflicte interioare şi ne-am integra firesc în jocul fascinant al propriei existenţe.

IERARHIILE ANGELICE

Lumea îngerilor este organizată în trei categorii sau ierarhii, în care nu există însă raporturi de subordonare, diferenţierea fiind dată de atribuţiile şi rolurile pe care le îndeplinesc.

Prima ierarhie include:

1. Îngerii specializaţi (ai fericirii, bucuriei, iubirii, curajului, discernământului, încrederii, etc)
2. Arhanghelii;
3. Întâietorii.

A doua ierarhie este formată din:

1. Stăpânirile;
2. Puterile şi Virtuţile;
3. Domniile.

A treia ierarhie cuprinde:

1. Tronurile;
2. Heruvimii
3. Serafimii.

Prima ierarhie

Din această primă categorie fac parte îngerii care sunt printre noi, care există împreună cu noi în sfera pământeană, tocmai pentru a ne ajuta să ne integrăm ca oameni, să ne găsim locul şi rostul în această lume, să ne dezvoltăm şi să ne împlinim.

Îngerii specializaţi

Reflectă aspecte divine pe care Dumnezeu le pune la îndemâna omului pentru creşterea şi împlinirea lui. Fiecare dintre noi suntem creaţi "după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu", toate darurile şi posibilităţile sunt în noi, în spiritul nostru, dar numai în stare potenţială. Experienţa umană presupune să concretizăm potenţialul în fapte, creând din energii pure realităţi fizice, implicit gesturi, gânduri, stări afective şi emoţionale.

Aceşti îngeri sunt un fel de educatori, ei ne învaţă, prin metode specifice lor, cum să activăm potenţialul interior, cum să-l dezvoltăm şi să-l manifestăm înspre binele nostru şi al celorlalţi.

Există nenumărate aspecte în Dumnezeu, respectiv, nenumăraţi îngeri care să le aducă în lumea manifestată, însă, pentru noi, cei mai importanţi dintre ei sunt cei care ne ajută să dezvoltăm caracteristici umane fundamentale: iubirea, compasiunea, încrederea, bucuria, liniştea, armonia, cunoaşterea, înţelepciunea, libertatea, etc.

Arhanghelii

Arhanghelii sunt îngeri care personalizează aspecte fundamentale majore din Realitatea Divină (adevărul, iubirea, armonia, frumuseţea, înţelepciunea, puritatea, bucuria, etc.), pe care au sarcina să le împărtăşească tuturor copiilor lui Dumnezeu. Ei lucrează cu îngerii specializaţi şi cu toţi ceilalţi îngeri, îşi realizează propria echipă de lucru pentru a îndeplini o necesitate pentru care sunt solicitaţi.

Ne **facilitează accesul la Conştiinţa Divină, de unde primim adevărul** de care avem nevoie în diferite momente din viaţa noastră. Prin Mihail, aflăm tot ce avem nevoie să înţelegem şi să ştim, dar el ne oferă şi forţa lăuntrică, curajul, iniţiativa, încrederea de a urma ceea ce ni se revelează. Astfel, Mihail ne conferă acces la **cunoaştere direct din Realitatea Divină,** care nu greşeşte şi nu se înşeală niciodată.

Cea mai bună şi mai sigură modalitate de a ne conecta la conştiinţa lui Dumnezeu pentru a primi lămuriri sau răspunsuri la solicitările noastre este **intuiţia**. Şi până acum a fost activă, doar că nu am recunoscut-o întotdeauna. De multe ori a fost interpretată ca "o idee bună care ne-a străfulgerat mintea". Ea, de fapt, este o lumină purtătoare a unui mesaj, aşa că, e normal să fie percepută ca o străfulgerare.

- Arhanghelul Mihail este cel care **veghează la respectarea şi împlinirea legilor divine,** motiv pentru care mai este denumit şi "justiţiarul divin".

- Mihail este un **propagator al Luminii lui Dumnezeu**. El nu se luptă niciodată cu întunericul, ci doar răspândeşte lumina care anihilează întunericul. Ne îndeamnă şi ne învaţă şi pe noi să facem acelaşi lucru, căci şi noi suntem purtători de lumină divină. Dacă este slăbită ca forţă sau intensitate, îl apelăm pe Mihail pentru a o reface.

- **Protecţia** pe care Mihail ne-o conferă vine din caracteristica Luminii Divine de a fi imperturbabilă, dar şi generatoare de armonie şi pace. O solicităm atunci când ne simţim vulnerabili, ca urmare a unor suprasolicitări a energiei noastre vitale provocate de conflicte lăuntrice, boli, stres, situaţii de viaţă critice (pierderea cuiva drag, pierderea locului de muncă, accidente, etc). De reţinut însă faptul că Mihail **nu ne poate proteja de noi înşine**, de deciziile şi intenţiile pe care le

exprimăm prin liberul nostru arbitru. Poate doar să ne lumineze pentru a nu ajunge în situaţia de a face alegeri greşite, care să aibă repercursiuni negative asupra vieţii noastre, dar şi a persoanelor implicate.

Pe măsură ce asimilăm adevăruri, conştiinţa noastră devine din ce în ce mai activă, mai vie, mai cuprinzătoare. Mihail îşi aduce în acest fel aportul la **formarea şi dezvoltarea conştiinţei individuale**, care ne dă capacitatea de a ne integra şi a trăi simultan în realitatea umană şi în cea divină, prin starea de prezenţă şi conştienţă.

Mihail, prin valorile pe care le imprimă conştiinţei individuale, ne ajută să ne găsim **direcţia proprie** pe care să o urmăm în viaţă. Mai mult, ne ajută să o şi menţinem, astfel încât să nu ne rătăcim, iar atunci când se întâmplă să o facem, să găsim calea potrivită care să ne conducă pe drumul bun. Tot el e cel care ne oferă "indicatoare" atunci când ne aflăm la răscruci de drumuri, luminându-l pe cel care ni se potriveşte cel mai bine.

Mihail ne poate ajuta să avem o **credinţă** fermă şi nestrămutată în Dumnezeu, care este Părintele, Prietenul şi Partenerul nostru de încredere, care ne cunoaşte nevoile reale şi vine mereu în întâmpinarea împlinirii lor. Pe măsură ce-L cunoaştem mai bine prin experinţa noastră directă, Îi vom putea recunoaşte mai uşor modul în care ne vorbeşte, ne sprijină şi ne călăuzeşte. La rândul nostru, prin propria voinţă, ne vom dori să ne implicăm din ce în ce mai mult într-un bine comun, care să servească împlinirii Planului divin.

Mihail este cel care ne învaţă să avem **curajul să ne manifestăm liberi şi să respectăm liberul arbitru** al celorlalţi. O conştiinţă liberă şi prezentă integrează valorile sale în ordinea lui Dumnezeu. Dacă nu are certitudinea că o acţiune anume ar fi adecvată unei situaţii sau persoane, solicită ajutorul Conştiinţei Divine, care trimite un răspuns prin arhanghelul Mihail.

Lumina conştiinţei infuzează şi mintea, eliberând-o încet, încet de confuzii, temeri, iluzii, gânduri şi intenţii negative, incertitudini sau conflicte lăuntrice. În acest fel, ea îşi poate redobândi claritatea, astfel încât să fie aptă să decodifice şi să pună în aplicare adecvat adevărurile pe care le percepe conştiinţa. În mod special, îl putem ruga înainte de culcare pe Arhanghelul Mihail să ne lumineze mintea, cea conştientă, dar şi cea inconştientă, în care se află toate refulările, negările sau remuşcările pe care le-am adunat de-o viaţă. Atunci când manifestăm temeri nejustificate, senzaţii de panică, e un semn că energiile negative din inconştient au depăşit un prag limită şi încep să se descarce. Mihail lucrează foarte bine la acest nivel, mai ales în timp ce dormim, pentru că mintea este liniştită şi resorbţia luminii este mai eficientă. După astfel de nopţi, în special la începutul acestei practici, e posibil ca dimineaţa să ne trezim puţin mai obosiţi, dar cu senzaţia că suntem mai uşori. Ar fi bine să realizăm acest lucru mai multe nopţi la rând, întrucât, chiar dacă pentru Mihail ar fi uşor să lumineze dintr-o dată tot ce ar fi necesar, nu o face, pentru a nu ne forţa structurile lăuntrice care şi-au creat deja un echilibru al lor. Acest lucru îl respectă toţi îngerii când lucrează cu oamenii, motiv pentru care ar fi bine să avem răbdare şi să-i apelăm cu consecvenţă, până se împlineşte lucrarea lor în şi prin noi.

Mihail ne ajută **să ne conştientizăm trăirile şi senzaţiile**, să dobândim acurateţe în a recunoaşte manifestări şi funcţionalităţi subtile ale sufletului, ale conştiinţei, minţii sau emoţiilor noastre. Reuşim astfel să ne cunoaştem pe noi înşine, cei care suntem la un moment dat, să ne identificăm realitatea interioară, cu părţile ei puternice şi cu slăbiciunile sale.

Este **arhanghelul comunicării**, împărtăşeşte Cuvântul lui Dumnezeu şi Calităţile Sufletului Divin.

- Gabriel ne încurajează să ne **exprimăm deschis, cu naturaleţe**, găsind cele mai adecvate forme de manifestare a trăirilor, gândurilor, emoţiilor noastre.

- Este arhanghelul care ne ajută **să stabilim punţi de comunicare** între noi şi noi înşine, între noi şi Dumnezeu, cu alţi oameni, cu natura. De asemenea, le reface dacă au fost afectate. Astfel, el poate readuce armonia în relaţiile de familie, de lucru sau sociale, care au fost perturbate de certuri, supărări, reproşuri, acuze de tot felul.

- Ne îndeamnă **să apreciem şi să primim cu bucurie darurile vieţii**, care vin prin alţi oameni, prin evenimente, prin natură. În aceeaşi măsură, ne încurajează **să dăruim** lumii noastre, lui Dumnezeu, nouă înşine, prin tot ceea ce suntem şi creăm.

- Gabriel **guvernează schimburile**, negocierile, veghează la respectarea unui raport corect între ceea ce primim şi ceea ce dăruim. Atunci când primeşti mult şi dăruieşti puţin, poţi fi expus unui reglaj forţat ce se manifestă prin pierdere. Cu alte cuvinte, dacă nu dăruieşti prin propria voinţă, spre încântarea sufletului, ţi se ia ceva, dar omul consideră aceasta ca o nedreptate care i se face, şi, evident, se înfurie, iar sufletul se strânge şi mai mult. La fel, atunci când nu primim ceea ce s-ar cuveni ca urmare a unui serviciu prestat, îl putem ruga pe Gabriel să faciliteze acest lucru, deblocând sau refăcând legăturile ce au fost perturbate. Este o atitudine constructivă, căci tendinţa generală în astfel de situaţii este aceea de judecată şi victimizare. Dacă totuşi nu se schimbă nimic ca urmare a acestui demers, poate fi un semn că ar fi bine să ne reorientăm, după caz, spre alte colaborări sau spre alt gen de activitate mai adecvat nouă în acea perioadă de timp.

Arhanghelul Gabriel ne încurajează **să ne dezvoltăm şi să ne punem în valoare potenţialul sufletesc,** talentele, inspirându-ne cele mai adecvate modalităţi de exprimare şi facilitând legături cu oamenii potriviţi care să ne fie aproape.

Gabriel ne **învaţă să comunicăm** astfel încât prin exprimarea noastră să atingem sufletele oamenilor. Iubirea este cea care uneşte sufletele, iar o comunicare adevărată este cea care deschide inimile şi le încurajează să se exprime, fără teama de judecată sau pedeapsă.

Arhanghelul Samuel

Este arhanghelul prin care Dumnezeu **exprimă iubirea,** în toate formele şi nuanţele ei.

El ne învaţă **să recunoaştem şi să primim iubirea** de la Dumnezeu, de la alţi oameni, de pretutindeni din jurul nostru. Fiecare are modul său specific de a exprima iubirea, într-o formă predominant sentimentală (specific femeilor) sau într-o formă predominant faptică (specific bărbaţilor). Pentru a o putea primi ca manifestare a iubirii, e necesar mai întâi să fie recunoscută. Altfel, multe persoane nu se simt iubite din motiv că nu ştiu să recunoască formele prin care cei apropiaţi o exprimă. Samuel e cel care ne învaţă acest lucru, dar şi să recunoaştem modul în care Dumnezeu se manifestă cu iubire pentru fiecare în parte.

Samuel ne învaţă şi **să dăruim,** să dăm curs îndemnurilor inimii noastre care ne arată cum şi faţă de cine să ne orientăm darurile. Practica dăruirii ne face să ne simţim mai buni şi ne împlineşte cu fiecare faptă sau gest realizat în numele iubirii. În timp, pe măsură ce dobândim maturitate în cunoaşterea umană, inima capătă experienţă şi înţelepciune în a găsi cele mai adecvate forme prin care să se exprime, astfel încât să vină în întâmpinarea nevoilor celor din jur.

De asemenea, Samuel ne îndeamnă şi să **păstrăm iubirea de care noi înşine avem nevoie**. Ne învaţă să ne iubim pe noi înşine, lucru pe care îl reuşim mai greu, mai ales din cauza unei înţelegeri eronate a iubirii de sine, care deseori este privită ca o dovadă de egoism sau narcisism. Oamenii, în general, nu au o părere prea bună despre ei. Nu ştiu cum să se susţină pe ei înşişi şi pentru că nu se cunosc suficient. A te iubi pe tine însuţi presupune o legătură armonioasă şi caldă între toate părţile tale structurale, căci numai astfel te poţi simţi întreg şi complet. În iubire, nimic nu este dat la o parte, totul este integrat cu înţelegere şi compasiune. Dacă o zonă din noi este slăbită, ea este susţinută de toate celelalte: mintea coordonează procesul de înţelegere şi răbdare, sufletul îi oferă căldură şi afecţiune, corpul vitalitate, celelalte structuri îi preiau funcţia pe cât posibil, astfel încât să se creeze o nouă armonie funcţională. Unele dintre aceste procese se fac inconştient, întrucât Dumnezeu a creat omul în acest fel, dar pentru altele, suntem pe deplin responsabili. Noi alegem dacă ne urâm sau ne iubim, dacă ne blamăm sau ne apreciem, dacă ne pedepsim sau ne susţinem, dacă învăţăm şi creştem sau dacă ne distrugem. Atunci când ne aflăm în momente critice, când simţim că ne aflăm aproape de punctul în care să intrăm în conflict cu noi înşine, să ne aducem aminte de Samuel.

Arhanghelul Samuel **ne oferă susţinere**, ca atunci când suntem în situaţii dificile de viaţă să nu ne simţim abandonaţi de Dumnezeu, pedepsiţi sau nemerituoşi. Să simţim iubirea părintească care nu ne lasă să cădem în deznădejde, căci, chiar dacă am făcut greşeli, avem parte de înţelegerea şi compasiunea Sa. Sunt oameni care trec în viaţă prin momente dureroase, în care chiar au senzaţia că au fost uitaţi de Dumnezeu sau că nu le vede suferinţa. Întotdeauna o vede şi e trist atunci când copiii Săi îşi provoacă suferinţă unii altora şi nu reuşesc să se înţeleagă, să se bucure împreună. Dacă am putea primi iubirea Lui în aceste momente, am fi copleşiţi şi ea ne-ar da puterea să ne ridicăm şi să

mergem mai departe. Măcar dacă am recunoaşte-o manifestată în şi prin oamenii apropiaţi nouă care vin să ne susţină.

Samuel este cel care **guvernează relaţiile de iubire, implicit cele de cuplu.** El aduce în preajma noastră, atunci când e timpul, persoanele potrivite de care ne îndrăgostim. El "presară praful magic" care te face să priveşti persoana iubită ca pe un dar divin şi lumea ca fiind raiul. Când ne dorim să avem o relaţie de cuplu, îl rugăm pe Samuel să ne pregătească sufletul pentru această experienţă, atât pe noi, cât şi persoana potrivită (chiar dacă noi încă n-o cunoaştem, el o ştie), şi atunci când e timpul, să o aducă în preajma noastră, astfel încât să ne putem recunoaşte reciproc.

De asemenea, într-o relaţie de lungă durată, în care s-a pierdut romantismul şi prospeţimea iubirii, îl putem ruga pe Samuel să ne deschidă sufletul şi să ne ajute să ne reîndrăgostim de cel iubit. Nu va fi poate expansiunea primei îndrăgostiri, dar poate fi o profunzime şi o savoare care să ne încânte sufletul la fel de mult. Nu are rost să păstrăm nostalgia îndrăgostirilor adolescentine, căci toate au farmecul lor, la orice vârstă, doar să le sesizăm nuanţele şi să le trăim cu bucurie.

La fel, când relaţia de cuplu se află într-un impas, îl rugăm pe Samuel să ne umple inimile de iubire, ca toate gândurile, gesturile, intenţiile sau deciziile pe care le luăm să pornească din iubire şi nu din supărare, resentimente sau dorinţa de revanşă.

Mai mult, pe parcursul vieţii ne putem îndrăgosti şi dezvolta relaţii de iubire faţă de oameni, de copii, de natură, de viaţă, de artă, etc. Samuel deschide mereu drum inimii noastre către noi aspecte ale iubirii lui Dumnezeu, îndrăgostirea e doar chemarea de a urma unul dintre ele, atunci când e timpul în povestea de viaţă a fiecăruia.

Părinţii pot apela la Samuel pentru a găsi cele mai adecvate forme de a-şi **exprima iubirea faţă de copiii lor**, astfel încât să vină în întâmpinarea împlinirii nevoilor reale ale acestora.

O iubire adevărată doreşte să ofere tot ce poate, uneori şi ce pare imposibil, pentru a-i fi bine copilului. Dar doreşte şi să-i imprime valori şi credinţe drepte, chiar dacă uneori este dificil. De asemenea, poate anticipa efectul în timp al unor manifestări ca aroganţa sau egoismul şi poate interveni cât mai curând pentru a le corecta cu iubire, căci intenţia acolo îşi are rădăcina.

Când copiii cresc şi devin maturi, îl pot apela la rândul lor pe Samuel pentru a învăţa cum să-şi **exprime cel mai bine iubirea faţă de părinţii lor**, care sunt deja din altă generaţie, au tendinţa să se simtă neînţeleşi, neglijaţi sau insuficient apreciaţi.

Arhanghelul Zadkiel

Este arhanghelul **purificării şi al transmutării**. El ne ajută să ne regenerăm structurile fizice şi subtile ce acumulează în timp frustrări, resentimente, tristeţi, vinovăţii, tensiuni de tot felul. Fiecare adună de-a lungul vieţii poveri mai mari sau mai mici, pe care le poartă zi de zi, îngreunându-şi parcursul, epuizându-se sau influenţând alegerile pe care le face. Avem nevoie din când în când de o ploaie caldă de vară, care să "spele" emoţiile noastre încărcate.

Zadkiel **curăţă emoţiile** prin principiul asemănător apei care spală. Trăim într-o lume foarte solicitantă şi aproape zilnic corpul emoţional se încarcă cu tensiuni, frustrări, stres, furii reprimate, vinovăţii. Fie că suntem sau nu conştienţi de această acumulare, nu prea ne preocupăm de curăţarea lor şi din cauza faptului că nu ştim cum. Instinctiv, simţim nevoia să mergem în natură sau să facem un duş. Cu toate intervenţiile negative ale omului asupra ei, natura îşi păstrează totuşi puritatea, datorită îngerilor şi elementalilor care lucrează în permanenţă şi o regenerează. Când suntem în parc, în pădure, pe malul unei ape sau oriunde în mijlocul naturii, suntem infuzaţi de vibraţiile pure

ale energiilor aerului, pământului sau apei, ne încărcăm de energiile vieţii care ne curăţă şi ne regenerează. La fel, tendinţa imperioasă a omului modern de a face duş zilnic nu este un moft, ci o nevoie de a se curăţa de tensiunile cu care se simte încărcat. Apa spală şi subtil, nu numai fizic. Ni se recomandă ca zilnic să bem multă apă; la efectele ce ţin de funcţionarea sănătoasă a organismului se adaugă şi rolul de purificare emoţională. În toate acţiunile precizate, efectul purificator este mult amplificat dacă îl invităm şi pe Zadkiel. Cu sau fără apă, îl putem chema pe Zadkiel de câte ori ne aflăm în medii în care simţim că emoţiile negative depăşesc capacitatea noastră de a le procesa.

Femeile, prin natura lor, sunt mai receptive, mai emoţionale, se încarcă mai uşor, şi pozitiv, dar şi negativ, controlul emoţional este mai slab şi se simt afectate, frustrate sau rănite destul de des. Din cauza structurii vulnerabile la acest nivel, mai ales femeia modernă este expusă la boli, a căror frecvenţă este într-o continuă creştere, boli ce ţin de latura feminină: chisturi, noduli, tumori la nivelul sânilor sau al organelor genitale. Este mult prea solicitată, are multe responsabilităţi la care se străduieşte să le facă faţă, iar feminitatea ei profundă, cea emoţională, rămâne pe un plan secundar. Ajunge chiar să-şi nege latura feminină, pentru a nu se mai simţi neîmplinită sau frustrată, însă acestea rămân active, chiar se amplifică şi lucrează discret, apoi se materializează şi boala cuprinde corpul fizic. Pentru a nu se ajunge aici, este indicat să se lucreze cel puţin o dată pe săptămână cu arhanghelul Zadkiel, care curăţă încărcătura negativă adunată, pentru a nu se produce un cumul prea mare, ce ar creşte riscul unor îmbolnăviri. Poate fi apelat oricum atunci când facem baie sau duş, când bem apă, când ne aflăm în natură, rugându-l să spele toate emoţiile negative adunate şi să ne regenereze.

Zadkiel este cel mai potrivit pentru **a elibera blocajele** de la orice nivel: mental, afectiv, emoţional, chiar şi fizic, dacă în organism există blocaje funcţionale, evident, din cauza existenţei unor blocaje subtile. Ele s-au format datorită acumulării de

tensiuni, temeri, frustrări, vinovăţii, gânduri negative, care s-au aşezat ca un dop ce îngreunează sau obturează curgerea firească a unor procese de gândire, sufleteşti sau emoţionale. Dacă simţim că avem astfel de probleme, îl putem ruga cât mai curând pe arhanghelul Zadkiel să ne deblocheze sau să ne fluidizeze curgerile energetice naturale ale fiinţei noastre, pentru ca blocajul să nu capete amploare.

Arhanghelul Zadkiel **detensionează conflictele**, curăţă atmosfera de încărcătura lor negativă, dar şi pe cei implicaţi, care păstrează în câmpul lor emoţional amprentele tensiunilor, chiar dacă acestea au încetat la nivel fizic. Cu alte cuvinte, Zadkiel poate şterge urmele unui conflict, ca şi cum nu ar fi existat niciodată, doar să nu-l creăm din nou.

Ne ajută **să ne menţinem o stare de puritate** în orice situaţie ne-am afla. Dacă suntem o structură mai receptivă şi empatică, care preia uşor tensiunile celor din jur, îl chemăm pe Zadkiel să ne purifice de ceea ce am acumulat deja. Îl putem ruga să cureţe şi negativitatea celorlalţi, care pot fi purtători ai unor poveri vechi ce le influenţează modul de a fi şi de a gândi. Însă, uneori pot fi doar obosiţi şi încărcaţi de stres după o zi de muncă.

Ne ajută **să trecem de experienţele dureroase ale vieţii**, chiar dacă au trecut ani de la producerea lor. Există mulţi oameni care ţin în suflet multă vreme amărăciuni şi tristeţi care s-au declanşat ca urmare a unor evenimente nefericite – un divorţ, moartea cuiva drag, o ceartă dură între părinţi şi copii ce a dus la separare, etc. Dacă suntem în asemenea situaţii, îl rugăm pe Zadkiel să ne cureţe sufletul de suferinţă şi să-l liniştească. Tot el ne îndeamnă la iertare, înţelegere, împăcare sau toleranţă. Apoi, îl putem ruga pe Rafael să ne vindece şi să ne cicatrizeze rănile, iar pe Gabriel să refacă punţile de comunicare afective, acolo unde este cazul.

Arhanghelul Rafael

Este **arhanghelul vieţii** şi are grijă ca energia vieţii să fie pe deplin exprimată prin toate formele create de Dumnezeu. Acolo unde ea este alterată, intervine prin alinare, vindecare, cicatrizare, regenerare, completând deficitul de energie a vieţii.

Rafael ne încurajează, în primul rând, să avem o viaţă sănătoasă din toate punctele de vedere, **să ne hrănim adecvat** fiecare structură în parte. Corpului fizic să-i oferim hrană cât mai sănătoasă, mişcare, odihnă, sufletul să-l hrănim cu bucurii, cu frumos, cu bunătate, mintea cu gânduri luminoase şi clare, spiritul cu energii pure din Dumnezeu, împărtăşind cu ceilalţi darurile noastre divine.

Dacă suntem în situaţia în care ne-am pierdut sănătatea, Rafael ne ajută să ne-o **recuperăm**. Când viaţa ne este pusă în pericol, mai întâi, suntem îndemnaţi să intervenim pentru a o salva. Dacă suntem afectaţi de infecţii puternice, de atacuri cardiace, de hemoragii interne sau externe, de traumatisme de orice fel, mergem imediat la spital, medicii iau măsuri de urgenţă pentru ca trupul nostru să redevină funcţional, astfel încât să supravieţuiască. Rafael face tot ce se poate pentru a fi salvaţi, dar, un corp slab şi afectat în timp de obiceiuri nesănătoase, este posibil să nu poată rezista unor boli agravate de lipsa noastră de grijă faţă de el. În plus, există un Plan Divin care este respectat cu stricteţe de Rafael. De pildă, atunci când copiii îşi pierd viaţa la vârste fragede din motive de sănătate, nu putem vorbi de un stil de viaţă nesănătos, ci de poveşti de viaţă specifice fiecăruia în parte, pe care noi nu le cunoaştem, dar Dumnezeu le ştie foarte bine şi le integrează perfect cu poveştile de viaţă ale celor implicaţi (părinţi sau fraţi). În toate există un rost şi îngerii ne ajută să-l descifrăm.

Îl putem apela pe Rafael de fiecare dată când sesizăm un disconfort fizic sau subtil. El ne **ajută să refacem armonia**, pentru ca fenomenul să nu capete amploare. El ne dă şi indicii

pentru a corecta unele atitudini, stări nepotrivite, gânduri negative, convingeri eronate sau direcţii greşite care au declanşat acel dezechilibru. Altfel, ele se vor reface, noi ne vom obişnui cu ele până le vom ignora, dar ele vor continua să lucreze până vom "culege" boli. Evident, e mult mai uşor de intervenit la timp pentru a corecta o atitudine, a lămuri o situaţie, a accepta o realitate, decât pentru a vindeca ulterior o boală înrădăcinată în corp. Pare dificil, mai ales când te afli într-o situaţie arzătoare, dar de aceea Dumnezeu ne-a dăruit nenumăraţi îngeri, pentru a ne fi de ajutor în asemenea nevoi, când suntem copleşiţi de greutatea unui eveniment faţă de care ne simţim neputincioşi. Îngerii liniştii, ai înţelegerii, ai acceptării, ai armoniei, ai bucuriei, ai libertăţii, încrederii, purităţii, ai dăruirii, ai iubirii pot lucra împreună cu Rafael pentru a aduce în noi energii pure care să genereze atitudini, stări, gânduri, emoţii adecvate şi luminoase.

Dacă boala s-a instalat deja, **procesul de vindecare** este mai complex, întrucât implicaţiile bolii sunt pe mai multe planuri, cel fizic fiind ultimul afectat, dar primul în ordinea priorităţilor de recuperare. În primul rând, e necesar să ajutăm corpul să facă faţă afecţiunii, organele perturbate să se elibereze de negativitatea acumulată, să se regenereze şi să-şi poată relua funcţia. Rafael ne îndeamnă să căutăm cauzele ce au generat tulburările de sănătate şi să intervenim în a le corecta. Ne oferă tot sprijinul prin îngerii din echipa sa de lucru, ce este adaptată pentru fiecare persoană, fiecare dezechilibru şi fiecare etapă din procesul de vindecare. Aşa cum în spital, medicul care te îngrijeşte îşi face propria echipă formată din specialişti solicitaţi pentru fiecare caz în parte, în mod similar procedează şi Rafael, doar că echipa sa este formată din îngeri. Ei lucrează la nivelul spiritului, de unde energia lor se infuzează, cuprinzând sufletul, mintea conştientă sau subconştientă, conştiinţa, dar şi – subtil - organele afectate.

De exemplu, pentru un om care are probleme cu ficatul, echipa de vindecare a lui Rafael poate fi formată din îngeri ai liniştii (aplanează mânia, supărarea sau furia îndreptată asupra

propriei ființe, dar disimulată asupra altcuiva, aplanează conflictul dintre minte și suflet), arhanghelul Gabriel (reface legăturile afectate și readuce bucuria de a trăi), îngerii recunoștinței (aduc mulțumire, reduc critica și judecățile, ajută la acceptarea unei realități ca făcând parte din propria poveste de viață), îngerii armoniei (ajută la o bună integrare a tot ceea ce viața aduce nou: persoane, situații, lecții și învățături), îngerii încrederii (conferă încredere în propriile daruri și îndeamnă la a găsi căi potrivite pentru a fi valorificate). În funcție de structura și nevoile specifice persoanei respective, Rafael poate solicita și alți îngeri pentru echipa sa de lucru.

Cu Rafael mai lucrează și arhanghelul Mihail, care **ne oferă o bună apărare** și ne învață cum să o păstrăm, astfel încât să nu permitem unor energii străine nouă să ne perturbe armonia. Ceea ce nu se integrează în ordinea lăuntrică, fizică și subtilă, este luminat (dizolvat în propria lumină la care se adaugă cea suplimentară de la Mihail) sau eliberat. Aceste procese (de luminare sau de eliberare) pot fi deseori însoțite și de tulburări sufletești, de confuzii, tensiuni sau de fenomene fizice (febră, dureri acute, oboseală).

În perioade în care suntem mai solicitați, mai stresați, ne simțim mai vulnerabili, pentru a păstra o bună imunitate îl putem apela mai des pe Mihail, care ne preia protecția și apărarea pe care noi nu ne-o mai putem oferi la capacitate maximă. Prin apelare, el aduce în ființa noastră o lumină suplimentară, care ne întărește vitalitatea și ne protejează.

Împreună cu Rafael, arhanghelul Uriel lucrează pentru **anihilarea tumorilor** de orice fel, benigne sau maligne. În aceste situații, lumina lui Uriel acționează ca un laser care arde puțin câte puțin din formațiunea tumorală, apoi Rafael cicatrizează locul, iarăși vine Uriel și arde, și tot așa până sunt anihilate toate celulele afectate. Pe lângă tratamentele recomandate de medici și terapeuți, poate fi integrat și acest mod de lucru cu arhanghelii.

De asemenea, Rafael intervine în **vindecarea relaţiilor** de orice fel (de familie, de prietenie, de lucru, etc.). Cele mai afectate sunt în general relaţiile de familie, întrucât acolo suntem cei mai deschişi, cei mai expuşi a fi răniţi, avem aşteptări mari, dar tot acolo învăţăm şi creştem cel mai mult, cu participarea aproape totală a celor mai apropiaţi sufletului nostru.

Rafael ne mai poate ajuta **să refacem legătura noastră cu Dumnezeu**, dacă aceasta a fost afectată. Din ignoranţă, mai precis, dintr-o insuficientă cunoaştere a lui Dumnezeu, mulţi oameni se supără pe El şi-L fac vinovat de multe dintre necazurile lor, iar în cele din urmă se îndepărtează şi se înstrăinează. Rafael ne poate ajuta să vindecăm această suferinţă, astfel încât să ne dorim să ne apropiem din nou de Părintele nostru ceresc, care ne aşteaptă cu inima deschisă în îmbrăţişarea Sa.

Arhanghelul Jophiel

Este arhanghelul **înţelepciunii şi al frumuseţii divine.**

El ne ajută **să recunoaştem frumuseţea** lui Dumnezeu reflectată pretutindeni în creaţia Sa, dar şi în oameni, creaţi după "chipul şi asemănarea Lui". În spiritul său, acolo unde nimic din lumea aceasta nu poate lăsa vreo pată sau umbră, fiecare om este de o frumuseţe dumnezeiască, căci este parte din Dumnezeu. Chiar dacă noi vedem în faţa noastră o persoană supărată, furioasă, ce critică şi judecă pe toată lumea, în adâncul ei are o frumuseţe de nedescris. Acesta este paradoxul în care se află cei mai mulţi oameni: o strălucire fermecătoare îngropată într-o carapace groasă plină de neguri şi suferinţe. Prin refacerea legăturii cu Dumnezeu şi îngerii, aceştia ne pot ajuta să scoatem la suprafaţă această strălucire, razele spiritului nostru devenind din ce în ce mai puternice şi mai luminoase, astfel încât să dizolve toate umbrele ce-l ţineau închistat.

Cu cât sunt mai mulţi oameni frumoşi, care se exprimă prin divinitatea lor lăuntrică, cu atât viaţa pe pământ devine mai frumoasă şi mai împlinită. Puterea de a readuce raiul pe pământ ne aparţine, căci Dumnezeu a sădit în om tot ce are nevoie pentru a fi fericit. Îngerii doar ne învaţă să scoatem la lumină şi să valorificăm tot ceea ce suntem în adâncurile noastre.

- Jophiel ne încurajează **să creăm frumuseţe** în noi şi în jurul nostru. Dumnezeu ne-a dăruit o lume frumoasă, cu ape limpezi, cu păduri mirifice, cu munţi maiestuoşi, cu ploi sau ninsori, cu iarbă verde şi flori fermecătoare, cu atâtea minunăţii în ea, care ne încântă inima şi ne bucură. Chiar dacă viaţa nu ne oferă numai lucruri frumoase, putem noi să o înfrumuseţăm. Dacă reuşim să ne conectăm la frumuseţea lumii în momentele noastre dificile, sufletul poate ieşi din suferinţă şi mintea poate găsi alte viziuni sau perspective de a privi lucrurile. De pildă, dacă te afli la serviciu într-o stare de stres, o floare pe birou, un peisaj frumos dintr-o imagine, o conectare la natura de afară sau un gest frumos făcut către prieteni, nu numai că te pot scoate din tensiune, dar te fac şi să te simţi bine, să emani şi tu din frumuseţea lăuntrică.

- Ne oferă o **viziune de ansamblu** asupra lucrurilor, o perspectivă din care să privim astfel încât să vedem ce este important la un moment dat, într-o situaţie anume şi să putem apoi adopta atitudini înţelepte, care să creeze armonie. Acţionând astfel, nimeni nu se simte exclus sau rănit, căci îşi simte locul şi rolul adecvat în raport cu ceea ce contează atunci.

- Ne face să ne simţim ca **aparţinând lumii fizice şi lumii divine simultan,** căci ele se unifică şi se întrepătrund în şi prin inima noastră. Astfel, niciodată nu vom avea sentimentul că suntem singuri şi rătăciţi într-o lume străină, care nu ne reprezintă.

- Jophiel ne **uneşte** mintea cu sufletul, iar pe ambele cu spiritul, împacă şi armonizează gândurile şi ideile cu trăirile şi stările noastre afective corespondente. Ne ajută să ne simţim în

unitate, structurile subtile şi cele fizice, să ne coordonăm gândirea, trăirile, îndemnurile spirituale cu vorbele, cu faptele, cu întreaga noastră activitate umană. Forţa noastră stă în această unitate, căci atunci toate părţile noastre structurale "trag" în aceeaşi direcţie. Orice am avea de făcut se împlineşte, mai ales că îndemnurile vin din spiritul nostru, ceea ce înseamnă că acţiunile noastre sunt necesare şi bine integrate.

Arhanghelul Uriel

Este arhanghelul **alchimizării**, ne ajută să transformăm tot ceea ce este negativ în pozitiv, prin cunoaştere şi luminare.

- Ne sprijină **să descoperim lumina lăuntrică şi să o amplificăm**, astfel încât să devenim din ce în ce mai radioşi şi strălucitori. Ori de câte ori ne simţim consumaţi, epuizaţi, obosiţi, îl putem ruga pe Uriel să ne sporească lumina, să o intensifice, să o facă mai puternică, căci noi ne hrănim, ne extragem resursele din ea. Sau, dacă avem de realizat lucruri în raport cu un grup mai mare de oameni şi ne simţim slabi, de asemenea îl putem ruga pe Uriel să ne ajute în acest fel.

- Uriel **face lumină în necunoscut**, ne încurajează să ne dorim să cunoaştem, să studiem, să aprofundăm diferite domenii care sunt în sfera noastră de preocupări. Ne îndeamnă să ne punem întrebări pertinente care să dea un sens creşterii noastre, dar ne şi arată "luminiţa de la capătul tunelului" şi ne îndrumă să ajungem acolo, primind prin intuiţie indiciile de care avem nevoie. Ne îndeamnă să cercetăm, să căutăm sensuri şi înţelesuri noi şi să le aplicăm în realitatea fizică.

- Ne aduce o **atitudine de entuziasm, ne îndeamnă să fim inventivi**, să creăm din daturile noastre (idei, gânduri, emoţii, obiecte), să ne jucăm cu ele într-un sens constructiv şi util şi să păşim astfel mereu în nou.

Arde, aduce în lumină tot ceea nu ne este necesar sau potrivit, tot ceea ce tinde să ne distrugă prin faptul că ne conduce în direcţii greşite, fie că este vorba de gânduri, şabloane, idei fixe, convingeri eronate, iluzii, fantasme, atitudini rigide sau modele sociale nepotrivite infiltrate în mintea noastră.

Ne învaţă **să ne mişcăm liberi** în lumea aceasta, să nu ne lăsăm încorsetaţi de reguli şi tipare de gândire, să lăsăm lumina să le ardă atunci când tind să ne rigidizeze. Sunt oameni care se comportă ca şi cum ar fi prinşi într-o pânză de păianjen, nu mai sunt ei înşişi, fiind sufocaţi de toate regulile şi tiparele impuse de familie, de locul de muncă, de societate.

Uriel intervine în **vindecare** împreună cu Rafael, dacă îl rugăm. Lumina sa funcţionează ca un laser care arde toate energiile negative focalizate şi materializate sub forma unor tumori, după care Rafael cicatrizează şi alină, apoi iarăşi Uriel arde şi tot aşa până nu mai rămâne nimic din formaţiunea respectivă. Acest mod de a lucra cu îngerii poate fi corelat cu succes cu tratamentele recomandate de medici.

Ne ajută în **decodificarea** vocii noastre lăuntrice, a mesajelor primite de la Dumnezeu, a viselor, astfel încât să avem o înţelegere clară şi concisă.

Arhanghelul Metatron

Este un înger al **Prezenţei Divine**, ca şi tronurile, el fiind un arhanghel cu atribuţii de tron. Mai este numit şi "păstrătorul chipului lui Dumnezeu din om", el fiind cel care ne ajută să descoperim divinitatea lăuntrică şi să o manifestăm, împlinindu-ne astfel rolul ca oameni, menirea.

Ne îndrumă către o **cunoaştere interioară,** prin care să ne înţelegem pe noi înşine, în toată complexitatea noastră umană.

Să descoperim caracteristici şi funcţionalităţi ale propriului corp fizic, ale sufletului, ale conştiinţei şi ale spiritului, dar şi legătura dintre ele. Ne ajută să înţelegem viaţa şi modul în care ea se reflectă în noi şi în povestea noastră personală.

Metatron ne ajută **să găsim rostul** lucrurilor, al situaţiilor şi evenimentelor din viaţa noastră, ca să le putem înţelege şi integra adecvat. Realizăm în felul acesta că tot ceea ce vine spre noi (deşi la prima vedere multe situaţii par a fi nedrepte sau tulburătoare într-un sens negativ) are un sens de creştere şi vine din înţelepciunea şi iubirea lui Dumnezeu. Dacă nu reuşim să identificăm rostul evenimentelor, ele tind să devină o sursă de conflicte, de nelinişti sau suferinţe. Neînţelegându-le, nu le acceptăm, le respingem cu toată puterea, ne luptăm cu ele şi cu persoanele prin care vin, iar acestea ne consumă şi ne epuizează mai ales psihic.

Ne ajută **să învăţăm lecţii** din experienţele vieţii, ele având rolul de a da un sens de creştere lăuntrică la toate nivelurile fiinţei noastre. Ne îndeamnă să căutăm motivaţii şi rosturi pentru care lucrurile se întâmplă în raport cu noi înşine, dar ne şi sprijină să înţelegem, ne dă indicii, semne, lămuriri, vise. Privind situaţiile de viaţă dincolo de partea concretă, fizică, identificând natura lor, Metatron ne ajută să descoperim cauzele reale ce le-au determinat şi ne va inspira exact soluţia sau atitudinea care este potrivită. Fiecare situaţie este unică, deşi pare similară cu o alta din viaţa noastră sau a altora, ea reprezintă doar un acelaşi efect declanşat din cauze diferite. De aceea, este indicat să ne folosim experienţa anterioară, dar să nu o generalizăm. Lecţiile noastre sunt înţelegeri profunde, clare, ele simplifică şi esenţializează ceva ce mintea complică la nesfârşit în căutările sale.

Metatron ne călăuzeşte spre **a ne găsi şi urma propriul drum**, care este în acord cu darurile noastre de la Dumnezeu, ale căror seminţe sunt sădite cu grijă în spiritul fiecăruia.

Ne încurajează **să fim noi înşine**, căci numai astfel putem elibera cu naturaleţe curgerea spiritului nostru.

Întâietorii

Sunt îngeri care creează, veghează şi călăuzesc grupurile de oameni care au un scop clar şi benefic. Atunci când există o necesitate la nivelul unei comunităţi sau societăţi, un înger întâietor creează premizele împlinirii ei. Mai întâi, găseşte persoanele potrivite cu rostul existenţei acelui grup, în care şi prin care se împlineşte necesitatea respectivă. Apoi veghează ca acesta să-şi împlinească scopul pentru care a fost creat, călăuzindu-i pe membrii săi în împlinirea menirii colective asumate iniţial într-un mod mai mult sau mai puţin conştient.

Instituţiile, familiile, şcolile, organizaţiile sociale, culturale, religioase, naţiunile, comunităţile rurale sau urbane, fiecare dintre ele are câte un înger călăuzitor. La fel, speciile de plante sau rasele de animale sunt vegheate de un astfel de înger. De asemenea, apa, focul, aerul, pământul ca elemente fizice sunt guvernate de câte un întâietor.

În ceea ce priveşte elementele fizice, aceşti îngeri veghează la echilibrul acestora, chiar dacă aceasta ar presupune şi existenţa unor calamităţi naturale de genul secetelor, precipitaţiilor abundente, cutremurelor sau furtunilor puternice.

În cadrul unui grup uman, ar fi bine ca fiecare să împlinească un rol care să fie în acord cu esenţa sa. Cu alte cuvinte, fiecare să fie la locul potrivit, dar şi în grupul potrivit. Altfel, persoana respectivă poate deveni generatoare de conflicte interioare, care să-i dăuneze ei înşişi, dar şi exterioare, perturbând armonia şi activitatea tuturor membrilor grupului.

Ierarhia a doua

Este formată din îngerii care ne ajută să ne dezvoltăm sufletul şi conştiinţa individuală. Prin activarea şi manifestarea darurilor şi a calităţilor proprii, reuşim să ne cunoaştem pe noi înşine, să ne împlinim aspiraţiile, dorinţele şi visurile, să avem relaţii împlinite şi armonioase.

Îngerii puterilor şi ai virtuţilor

Îngerii puterilor sunt cei care ne ajută **să ne identificăm şi să ne manifestăm puterea** sau darul pe care Dumnezeu l-a pus în fiecare dintre noi încă de la începutul creării noastre ca spirite pure. Este vorba despre acel aspect unic din Spiritul Divin care impregnează esenţa divină a fiecărui om şi care face să fim diferiţi unii de alţii.

Toate puterile noastre sunt incluse în Spiritul Divin. Cum altfel, când aici îşi au sursa, aici s-au "născut".

Puterea se manifestă proporţional cu lumina spiritului. Dacă omul se îndepărtează de sine şi de Dumnezeu, puterea sa este exprimată doar ca un ecou din ce în ce mai slab pe măsură ce distanţa creşte. Revenirea la sine este lesne de realizat cu ajutorul îngerilor, care scot la lumină divinitatea din noi şi o fac să strălucească din ce în ce mai intens.

Puterea este exprimată ca un dar înnăscut, ca o înzestrare pe care o manifestăm încă din copilărie, poate fi încurajată prin educaţie, dar ea există acolo oricum.

Darul de la Dumnezeu are legătura cu menirea, care reprezintă aducerea în manifestare a acestei puteri. Esenţele divine pure ale spiritului nostru infuzează sufletul, conştiinţa, mintea, creând stări, gânduri, intenţii, gesturi, atitudini sau fapte ce păstrează conotaţia energetică caracteristică fiecăruia. Prin exprimarea sa, un om poate avea mai multă bucurie, altul mai multă compasiune, dăruire, cunoaştere, claritate, înţelegere,

încântare sau bunătate. Toate acestea şi multe altele sunt adevăratele puteri ale omului. Ele ne dau sens vieţii, ne conturează drumul, ne aduc împlinirea şi fericirea.

Îngerii virtuţilor sunt îngeri care au rolul de a ne ajuta să **ne îmbogăţim cu calităţi**. Ele se activează iniţial din spiritul nostru, unde există într-o formă potenţială, în stadiul de "sământă". Apoi sunt infuzate în suflet şi conştiinţă, urmând apoi să fie integrate şi la nivel fizic. Altfel spus, apar persoane în apropierea noastră, care ne pot deveni chiar prieteni şi care manifestă natural acele calităţi (pentru acele persoane pot fi chiar puteri). Ele fiind deja activate în structurile subtile, nu fac decât să se amplifice şi să fie exprimate firesc, la început mai timid, iar apoi din ce în ce mai degajat.

De multe ori acest proces este inconştient, doar ne dăm seama la un moment dat că lucruri pe care ne era dificil să le facem în trecut, le facem pur şi simplu. Fără eforturi mari, fără o preocupare specială în acest sens. Aceasta este curgerea firească a drumului, atunci când o urmăm. Rând pe rând, în povestea noastră de viaţă sunt aduse persoane şi situaţii, prin care creştem şi ne dezvoltăm. Foarte discret, îngerii orchestrează cu mare acurateţe toate aceste fenomene, le integrează temporar în povestea fiecăruia, în armonie şi colaborare şi cu drumul tuturor celor implicaţi.

Îngerii virtuţilor au mereu grijă să ne dezvoltăm şi să dobândim calităţi, într-o ordine oportună parcursului nostru şi pe care o putem recunoaşte prin natura persoanelor şi situaţiilor ce ne apar în viaţă.

Dacă ne putem lăsa conduşi de fluxul natural al vieţii, rămânând deschişi la tot ceea ce ne scoate în cale, culegem calităţi şi lecţii de viaţă care ne îmbogăţesc, ne înfrumuseţează şi ne maturizează.

Îngerii stăpânirilor

După cum ne sugerează şi numele, sunt îngeri care **ne învaţă stăpânirea de sine.**

Stăpânirea de sine este strâns legată de experienţa în a cunoaşte şi înţelege omul, de gradul de empatie sau intuiţie. Toate acestea ne oferă indicii despre starea de spirit şi nivelul de conştiinţă al celor care vin la un moment dat către noi, dar mai ales despre nevoile lor reale.

Pe măsură ce dezvoltăm în noi calităţi, stăpânirile ne ajută **să învăţăm să le controlăm, să le utilizăm chibzuit şi în măsura potrivită.** Acest lucru se dobândeşte doar prin experienţă directă, iar procesul este continuu, căci ne dezvoltăm tot timpul însuşiri sufleteşti sau atitudini de conştiinţă.

Tot ei sunt cei care ne ajută **să găsim măsura adecvată în exprimarea puterii,** care are o mare pondere în structura noastră şi se manifestă ca o tendinţă intensă de a trăi, gândi sau acţiona într-un fel, atât de naturală încât poate fi neconştientizată. Având o atât de mare forţă, ea poate crea mult sau poate distruge mult, de aceea e necesară învăţarea controlului asupra naturii sale energetice.

Stăpânirile **veghează şi lucrează ca armonia, iubirea şi lumina să stăpânească în lume.** Îi putem ruga să ofere protecţie divină familiei noastre, altor familii pe care le vedem încercate de probleme, copleşite de tensiuni şi neguri. Dacă considerăm că ar fi necesar, îi putem ruga să intervină şi la locul de muncă, în comunitatea sau naţiunea în care trăim.

Îngerii stăpânirilor au şi rolul **de a ne proteja de orice energie negativă care ar dori să pună stapânire pe noi,** prin diferite tertipuri şi mijloace. Dumnezeu are grijă de noi să ne păstrăm integritatea şi ne oferă această protecţie specială, nu ne poate însă apăra de ceea ce noi chemăm sau acceptăm cu bună

ştiinţă. Ne dă însă semne că nu e bine ce facem, doar să le recunoaştem şi să le urmăm.

Îngerii domniilor

Sunt îngeri care **ne creează oportunităţi prin care să ne punem în valoare darurile şi calităţile.**

Una dintre cele mai la îndemână oportunităţi sunt **relaţiile umane**. Prin ele înflorim sufleteşte, împărtăşim, învăţăm, dăruim sau primim. Dar tot prin ele şi rănim, judecăm sau controlăm, cu sau fără intenţie, însă putem reveni şi ierta, împăca, alina, linişti sau înţelege. O largă paletă de atitudini şi sentimente se derulează în relaţiile noastre, motiv pentru care ar fi indicat să privim puţin mai în adâncul lor şi să le înţelegem rostul şi învăţătura.

Există o dinamică atent gestionată de Dumnezeu şi îngerii Săi, astfel încât nimeni nu apare sau pleacă din viaţa personală fără un rost raportat la povestea proprie. O despărţire de cineva apropiat, de pildă, are un sens raportat la povestea personală şi un altul raportat la drumul de viaţă al persoanei care a plecat.

Rosturile pleacă din necesităţi, iar necesităţile sunt date de menirea noastră şi de nevoile personale ale fiecăruia dintr-o anumită perioadă de timp, corelate cu etapa de dezvoltare în care se află.

Oportunităţile mai sunt create de **situaţii sau evenimente**, prin care întâlnim persoane poate o singură dată în viaţa noastră, dar rolul lor să fie unul fundamental. Aceste persoane reprezintă veriga potrivită prin care se împlineşte un rost anume, fie învăţăm ceva, fie oferim din darurile noastre.

Ierarhia a treia

Din această ultimă categorie fac parte îngerii care ne apropie de Inima Atotiubitoare, de Conştiinţa Atotcuprinzătoare a lui Dumnezeu şi de Spiritul Atotputernic al Prezenţei Sale.

Tronurile

Sunt îngeri ai **Prezenţei Divine**, cei care veghează la împlinirea Planului lui Dumnezeu în toate lumile, fizice sau nefizice.

Planul lui Dumnezeu nu seamănă cu planurile noastre umane, care au de cele mai multe ori corespondenţe de natură fizică. Planul Său e simplu şi presupune ca tot ceea ce este creaţie divină să-şi împlinească rostul pentru care a fost creat. Plante, animale, planete, sori, oameni toate au un rost clar şi bine definit pentru care există.

Exceptând omul, toată lumea fizică are un grad de libertate şi voinţă proprie mult restrânse, iar îngerii şi elementalii conlucrează mai lesne pentru împlinirea scopului existenţei lor. Ceva mai greu este cu omul, care este plin de surprize, iar liberul arbitru dăruit acestuia este respectat cu stricteţe de către lumea cerească. Cu toate acestea, Planul Divin pentru om nu se modifică, doar se poate îndeplini într-un timp mai îndelungat. Dar, cum Dumnezeu are o imensă răbdare, căci nu cunoaşte timpul, ci doar veşnicia, nu are nicio problemă cu această prelungire. Dar nouă ne poate fi mai greu, mai ales dacă stăruim timp îndelungat în suferinţe şi confuzii.

Dumnezeu a creat omul "după chipul şi asemănarea Sa", din dorinţa de a împărtăşi cu el din bucuria şi fericirea Lui. Faptul că omul nu e atât de bucuros sau fericit, nu e din vina lui Dumnezeu, care a "sădit" în el tot ce avea nevoie pentru a reuşi. Mai mult, a prevăzut slăbiciunile omeneşti şi ne-a dăruit ajutoare care să ne

însoţească, să ne călăuzească când suntem în impas şi să ne vegheze tot timpul, dar noi le-am ignorat, considerând că ne descurcăm şi singuri, dar n-a fost aşa. Dovadă este toată isoria omenirii plină de lupte, multe dintre ele fiind chiar în numele acelui Dumnezeu care ne-a creat doar să fim buni unii cu alţii şi ne hrănim împreună cu bucuria vieţii.

Rostul omului se împlineşte odată cu manifestarea părţii sale din divinitate, a darurilor pe care fiecare le-a "moştenit" de la Părintele Ceresc. Acest lucru se împlineşte firesc atunci când suntem noi înşine, când lăsăm să curgă din adâncul fiinţei noastre tot ce are ea bun şi frumos. Lumina lăuntrică a spiritului nostru ne călăuzeşte şi ne îndrumă pe fiecare în parte, pe căile potrivite pe care ar fi bine să le urmăm. Dacă suntem confuzi şi nu desluşim clar un drum ce se deschide înaintea noastră, solicităm lămuriri îngerului păzitor, arhanghelului Metatron sau tronurilor.

Ne putem împlini rostul ca oameni la orice vârstă, în orice mediu şi oricâtă experienţă am avea. Atunci când eşti în menirea ta eşti împlinit, întrucât darurile tale îşi găsesc curgerea naturală, revărsând odată cu ele şi bucuria ta.

Împlinirea unui rost generează întotdeauna un bine reciproc: şi pentru cel care oferă, şi pentru cel care primeşte. Dacă acest lucru nu se întâmplă, înseamnă fie că pur şi simplu nu suntem pe drumul nostru, fie avem dificultăţi în gestionarea puterii pe care spiritul nostru o deţine, nu găsim măsura potrivită (intensitatea şi cantitatea) sau forma adecvată de manifestare a ei.

Tronurile ne îndeamnă să fim mereu în curgerea noastră, căci aceasta este cheia fericirii, să fim prezenţi în realitatea fizică, dar şi în cea divină, căci cele două lumi sunt perfect îmbinate în structura noastră umană.

Tot ei sunt cei care se îngrijesc de împlinirea unor nevoi la nivel de societate, comunitate, planetă chiar, lucrând împreună cu întâietorii pentru a se crea grupuri de oameni care să îndeplinească roluri conforme cu darurile lor, astfel încât grupul să funcţioneze în armonie şi să împlinească o necesitate colectivă.

Heruvimii

Reprezintă **personificări ale Conştiinţei Divine**, sediul Luminii ce conţine toate Adevărurile Absolute. Mai sunt numiţi şi "ochii lui Dumnezeu", care pătrund oriunde în Univers, care văd tot şi ştiu tot.

Heruvimii se implică în formarea conştiinţelor individuale ale oamenilor, deşi ei reprezintă conştiinţa divină. Dar noi avem nevoie să integrăm Conştiinţa Divină în cea umană, altfel nu putem asimila şi practica cu adevărat chiar şi cele mai bune idei pe care le "culegem" din Conştiinţa lui Dumnezeu.

Heruvimii ne ajută să fim **prezenţi cu conştiinţa** în realitate. În acest fel, suntem conectaţi simultan la realitatea fizică, dar şi la cea divină, întrucât conştiinţa individuală se întrepătrunde cu cea divină. Cu o priză a conştiinţei pe ceea ce facem, pe situaţiile în care ne aflăm, intuiţia va funcţiona spontan, prin ea noi fiind ghidaţi în orice moment din viaţa noastră.

Oricând avem nevoie de o soluţie, un răspuns, o înţelegere, o clarificare putem apela heruvimii, care ne conectează la Conştiinţa Divină, de unde preluăm adevărul de care avem nevoie şi care este modulat pe particularitatea necesităţii noastre.

Intuiţia este legătura noastră directă, fulgerătoare între Conştiinţa lui Dumnezeu şi cea individuală. Este calea rapidă prin care noi primim adevărul personal de la Dumnezeu. Adevărul Absolut din Conştiinţa Divină este modulat după conştiinţa individuală şi devine adevăr personal. De aceea, nu este recomandat să avem dispute aprinse sau polemici pornind de la adevărurile personale, căci ele sunt adecvate nivelului de înţelegere şi de conştiinţă al fiecăruia. Este indicat însă să ni le împărtăşim reciproc, căci astfel ne sporim viziunea şi cuprinderea, ne îmbogăţim, chiar dacă imediat n-am fi de acord cu unele dintre ele. Cele care au o valoare de adevăr mai apropiată de Adevărul Absolut pot fi ca nişte seminţe plantate în conştiinţa individuală şi pot rodi în timp, dacă omul le mai acordă atenţie, mai reflectează la ele, le asimilează ca fiind certe şi le conferă încredere.

Serafimii

Sunt acei îngeri care exprimă **Iubirea Divină pură, o iubire – esenţă,** cea din care se personifică apoi toate nuanţele şi formele de iubire: prietenească, părintească, frăţească, de cuplu, de oameni, de natură, etc.

Vibraţia lor este foarte rafinată şi foarte discretă. Te învăluie şi te copleşeşte, este luminoasă şi înălţătoare. Nimic nu o poate umbri, dizolvă toate suferinţele şi tristeţile prin puterea ei vindecătoare.

Această iubire este chemarea lui Dumnezeu în Inima Sa nesfârşită, care ne cuprinde pe toţi copiii Săi, doar că noi nu ne simţim în ea. Şi nu ne simţim pentru că nu-I simţim iubirea, căreia nu i-am putea rezista, atât este de duioasă şi blândă. Ne-am simţi atât de iubiţi, încât am dărui armonie şi dragoste tuturor, nimic nu ne-ar mai răni în lumea asta, căci am avea înţelegere faţă de slăbiciunea umană.

Serafimii ne învaţă iubirea, pur şi simplu iubirea, de orice natură ar fi ea. Ne învaţă să o eliberăm de orice o condiţionează, să o exprimăm în aşa fel încât să fie recunoscută, acceptată şi apreciată.

Iubirea serafimică este cea pe care o manifestăm atunci când ne trăim libertatea prin spirit, căci este o energie esenţă, asemenea naturii lui.

Îngerii care ne însoţesc

În diferite perioade din viaţa noastră putem fi însoţiţi de doi, trei sau mai mulţi îngeri, în funcţie de necesităţile fiinţei, caracteristice etapei parcurse din drumul nostru. Pot fi îngeri ai creativităţii, ai liniştii, ai compasiunii, ai sănătăţii, ai discernământului, pot fi arhangheli sau îngeri din ierarhiile a doua sau a treia. Ei ne asistă şi rămân cu noi până învăţăm atât cât putem asimila şi e necesar pentru a trece în etapa următoare a

parcursului nostru, urmând să mai revină atunci când putem înţelege mai mult şi aprofunda diferite atribute ale divinităţii. Mai putem fi însoţiţi şi de îngeri care ne ajută în împlinirea menirii, în manifestarea darurilor şi calităţilor înspre binele nostru şi al lumii în care trăim.

E adevărat că pot exista şi îngeri care ne asistă toată viaţa. De pildă, dacă Dumnezeu consideră că un om, pe tot parcursul vieţii lui, ar avea probleme majore legate de încredere, îi dăruieşte un înger al încrederii care să-l însoţească tot timpul. De asemenea, dacă avem unele daruri de la Dumnezeu, de dăruire, să zicem, vom fi însoţiţi toată viaţa de un înger al dăruirii care să ne încurajeze în exprimarea lui şi să ne înveţe cum să-l gestionăm mai bine. Artiştii pot fi însoţiţi toată viaţa de îngeri ai inspiraţiei şi ai creativităţii, care îi ajută să-şi exprime cât mai eficient talentul.

COMUNICAREA CU ÎNGERII

Cum solicităm ajutorul îngerilor

În general, pentru a se împlini o nevoie solicitată nu este suficient să spunem "Îngeri, ajutaţi-mă, am nevoie de voi". Acest lucru este valabil doar pentru nevoi imediate, atunci când suntem în pericol sau în situaţii arzătoare. În rest, e necesar să le lăsăm îngerilor timp să lucreze, iar acest lucru se realizează prin **apelări**.

Dumnezeu poate să producă minuni, aşa cum mulţi oameni şi-ar dori atunci când se roagă. Iar dacă acestea nu vin, o pun pe seama credinţei lor insuficiente. Doar că nu aşa priveşte Dumnezeu lucrurile. El îşi doreşte ca noi să creştem, să învăţăm şi să ne dezvoltăm sănătos. Iar acest lucru nu ar fi posibil dacă ne-ar face mereu temele. Unde ar mai fi participarea noastră, cum am mai învăţa? Nu este educativ pentru noi ca Părintele să facă lucruri în locul nostru. Împreună cu noi, da. Asta face întotdeauna,

chiar dacă nu realizăm. Ne învaţă, ne oferă îndrumare, susţinere, suport, ne ghidează spre o direcţie bună, ne aduce oameni potriviţi, oportunităţi. Paşii înainte îi facem singuri, chiar dacă de multe ori ne ţine de mână sau chiar ne ia în braţe când suntem extenuaţi.

Mai mult, dacă Dumnezeu ar infuza în noi dintr-o dată o energie care să lumineze toate negurile adunate în timp, s-ar putea crea un dezechilibru şi mai mare, căci toate structurile noastre ar fi forţate şi nu ar suporta aşa o lumină. Dacă am putea-o vedea, nici ochii noştri nu ar suporta-o, căci ar orbi pe loc. De aceea, sunt necesare mai multe etape, mai multe apelări ale îngerilor, până când structurile noastre se armonizează şi nevoile noastre se împlinesc.

Atunci când avem o solicitare, este indicat să-i rugăm pe îngerii respectivi **să ne şi însoţească atâta timp cât consideră ei că avem nevoie.** Asistenţa lor ne ajută să fim deschişi şi receptivi la vibraţiile pe care le emană, în felul acesta activăm şi aducem în fiinţa noastră energiile necesare perioadei pe care o parcurgem. De pildă, dacă avem probleme de sănătate, îl putem ruga pe Rafael să ne ajute să ne vindecăm, dar să ne şi însoţească, el sau îngeri adecvaţi din echipa sa, care ne încarcă cu energiile care la noi sunt perturbate, prin propria lor prezenţă. Dacă ne simţim slăbiţi sau trecem prin perioade grele, îl putem ruga pe Mihail să ne însoţească şi să ne umple de lumină, credinţă, vitalitate, încredere. În prezenţa lui ne simţim mai puternici, mai protejaţi, mai limpezi şi mai liniştiţi. Mai mult, primim prin intuiţie lămuriri, indicii, idei, în urma cărora putem avea atitudini corespunzătoare. Dacă sufletul ne este afectat şi capacitatea de a iubi este slăbită, îi putem ruga pe îngerii iubirii să ne însoţească, pe Gabriel sau pe Samuel, în funcţie şi de natura problemei care a generat dezechilibrul.

Cum îi apelăm

Apelarea este o chemare a îngerilor, după cum indică şi numele. **Întotdeauna răspund apelărilor** noastre aproape instantaneu. Chiar dacă nu-i vedem, să nu ne îndoim niciodată de acest lucru, căci mintea umană poate crea îndoieli. Motive ar găsi nenumărate: că nu merităm, că problema e prea mică, că îi deranjăm cu ale noastre când sigur au treburi mai importante de făcut, că sunt ocupaţi cu altceva etc.

Apelarea unui înger este o comuniune cu un aspect divin. Este un proces activ, pe un fond de linişte şi relaxare. Nu este o meditaţie, căci nu implică o concentrare sau focalizare pe ceva anume. Este o **comunicare cu Dumnezeu într-un aspect al Său, o împărtăşire reciprocă**. Noi ne dezvăluim sufletul, îi împărtăşim gândurile, stările, preocupările şi nevoile noastre, El ne împărtăşeşte din iubirea şi lumina Sa, oferindu-ne exact energiile pure de care avem nevoie, prin îngerii Săi. Acestea sunt modulate prin spiritul pur, partea noastră din Dumnezeu, capătă concreteţe la nivelul sufletului, al conştiinţei, apoi fizic, prin gesturi, fapte, ajungând astfel să împlinească nevoia solicitată.

Îngerii, fiind substanţă divină, prin prezenţa lor **radiază energia din Dumnezeu care îi caracterizează**. De pildă, chemând un înger al iubirii, prin prezenţa acestuia, în preajma noastră se umple spaţiul subtil de iubire. Aceasta este infuzată pretutindeni în jur, şi, în funcţie de capacitatea noastră de resorbţie, putem asimila mai mult sau mai puţin, după cum lumina noastră interioară este mai slabă sau mai intensă.

Îngerii lucrează prin lăcaşul lui Dumnezeu din om, spiritul pur, care este de aceeaşi natură cu ei. El este cel mai receptiv la energia îngerilor, iar lumina lui creşte, se intensifică pe măsură ce lucrăm cu ei, astfel că, în timp, chiar şi un spirit "adormit" se activează.

La un moment dat, lumina acumulată devine suficient de puternică încât să spargă carapacea groasă ce-l ţinea izolat şi îngropat.

Din spirit, această lumină se infuzează în suflet, în conştiinţă, în corpul eteric şi în corpul fizic. Oricare ar fi vibraţia ei, oricare ar fi îngerul apelat, avem de-a face cu o energie foarte discretă şi rafinată, fiind de esenţă divină. Procesul este acelaşi, pentru orice solicitant şi pentru orice înger apelat. Diferenţele sunt date de **gradul de percepţie** pe care îl are persoana care apelează la nivelul corpurilor subtile şi de **gradul de intensitate a luminii spiritului său.** Este posibil ca o persoană care apelează îngerii pentru prima dată să nu simtă ceva deosebit, asta nu înseamnă că îngerii nu au lucrat în modul mai sus prezentat, ci doar că nu este încă suficient dezvoltată percepţia la nivelul corpurilor subtile. De asemenea, mai este posibil ca spiritul să fie "îngropat" de straturi de umbre, din cauza ignorării acestuia şi a neimplicării sale în viaţa personală. Apelând îngerii cu răbdare şi încredere, acea platoşă se va dizolva în lumină şi spiritul, scânteia divină din noi, va ieşi la suprafaţă şi va infuza toate celelalte structuri ale noastre.

În general, oamenii pot percepe cel mai bine la nivelul corpului fizic, puţin şi la nivel afectiv şi emoţional, căci viaţa şi-o desfăşoară cel mai mult în aceste planuri. Când infuzia de lumină a îngerilor ajunge în aceste corpuri, ea poate fi resimţită ca o stare de bine, linişte şi relaxare. Acurateţea percepţiei se dobândeşte prin experienţă, pe măsură ce spiritul se activează, sufletul se deschide, conştiinţa individuală se dezvoltă şi mintea poate recunoaşte energii pure din Dumnezeu, îngerii aducându-şi din plin aportul în fiecare etapă parcursă.

Relaxarea este esenţială în comunicarea cu îngerii. Dacă nu reuşim să ne liniştim, ne putem ajuta de o muzică cu acorduri armonioase, care ne poate modula starea după vibraţia ei. Sunetele din natură ne mai pot da aceeaşi stare, indiferent că suntem sau nu prezenţi în ea. Şi îngerii ne liniştesc prin prezenţa lor.

La fel, e important să fim **deschişi**. Deschiderea ne face apţi să primim ceea ce Dumnezeu ne oferă prin îngeri, iar relaxarea permite energiilor divine specifice să lucreze fără ca să i se opună alte energii aflate în activitate. Ar fi ca şi cum ar veni cineva la noi acasă să ne înveţe ceva, iar noi l-am lăsa să vorbească singur, ocupându-ne de tot felul de treburi gospodăreşti prin casă şi fiind preocupaţi de cu totul altceva. Avem nevoie, aşadar, de un minim de bunăvoinţă şi o implicare sinceră în propriul proces de transformare.

Timpul alocat apelărilor

Nu există nicio limită de timp. Putem aloca 1 minut sau o oră, în funcţie de necesităţi. Dacă suntem într-o situaţie în care avem nevoie să ne conectăm rapid la divinitate printr-un aspect al Său, de lumină de pildă, prin arhanghelul Mihail, îl apelăm imediat şi ne încarcă cu energia sa protectoare.

Dacă avem un disconfort ce ne afectează de ceva timp, de exemplu, răni sufleteşti, îl rugăm pe arhanghelul Rafael să le vindece şi să le aline, în fiecare zi, timp de 10 -15 minute. Realizăm acest lucru până când simţim că amintirea legată de ceea ce a declanşat problema nu ne mai afectează. După aceea sau în acelaşi timp dacă putem, îl rugăm pe Metatron să ne ajute să înţelegem rostul pentru care a fost necesar să fim în acea situaţie şi, implicit, lecţia pe care o avem de învăţat. Îl rugăm să ne dea răspunsul prin intuiţie şi să ne ajute să-l recunoaştem. O să primim răspunsul atunci când mintea noastră va fi destul de liniştită să-l poată recepţiona. Nu e necesar să ne propunem să facem o apelare de cateva ore, să ne încăpăţânăm cu determinare pentru a primi o explicaţie, căci nu aceasta este soluţia. Dumnezeu are nevoie doar să-I oferim o minte care să-şi potolească agitaţia, revolta sau indignarea. Îi putem chema şi pe îngerii liniştii dacă nu reuşim singuri. La un moment dat, vom simţi că se face o mare

lumină în cap, de la conştiinţa care a primit răspunsul, pe care mintea îl decodifică aproape instantaneu şi înţelegem despre ce e vorba.

În cazul unor probleme de durată e important să facem apelări zilnic, măcar zece minute, până când avem certitudinea că s-a rezolvat definitiv. E necesar să ne implicăm şi noi în propria transformare, măcar prin bunăvoinţa de a acorda un timp care să permită energiei divine pe care o solicităm să lucreze în noi. Pentru ca acest lucru să se împlinească la un nivel optim de eficienţă, e important doar să fim deschişi şi relaxaţi.

Nu e necesar ca timpul de apelare să fie prea lung, doar să fim consecvenţi. Aşa cum administrăm regulat un tratament medicamentos sau naturist, tot aşa e important să luăm şi această "pastilă" de divinitate, în modul specific naturii ei. Dacă o luăm doar în primele două zile şi apoi renunţăm întrucât nu vedem niciun rezultat, pentru că ne aşteptăm ca această energie să funcţioneze generând minuni, nu procedăm bine. Sunt "pastile" de lumină, amprentate cu o nuanţă aparte din divinitate. Dacă vrem să le luăm pe toate odată, organismul nostru nu le-ar putea suporta, Dumnezeu ştie acest lucru şi nu ne forţează structurile, care îşi creează şi-şi recreează mereu echilibre noi pentru a rămâne funcţionale. Să avem răbdare şi încredere şi să lăsăm timp suficient până la culegerea roadelor.

Fiecare rezolvare are timpul ei, care este dat de intensitatea problemei, de structura persoanei şi de nivelul ei de înţelegere şi dezvoltare. Nu are rost să ne propunem o practică de 7 zile sau 2 luni. Ne oprim doar atunci când simţim că s-a rezolvat definitiv, iar dacă e vorba de ceva mai subtil, Dumnezeu ne va da un semn pe care să-l recunoaştem şi vom avea certitudinea că este suficient.

În tot acest timp vom primi şi înţelegeri, clarificări, soluţii, inclusiv lucrurile în jurul nostru se vor aranja armonios, căci intervenţia divină este complexă şi lucrează în toate planurile, pornind de la cel al spiritului şi până la cel fizic.

Cum ne dezvoltăm o bună comunicare cu îngerii

 Reactivarea comunicării non-verbale. La început pare dificil să comunicăm cu îngerii pentru că nu-i vedem, iar noi trăim predominant prin simţuri şi realităţi fizice. Însă, înainte de a fi oameni, toţi suntem spirite din divinitate, avem suflete libere şi conştiinţă individuală, aşa că suntem apţi să comunicăm cu Dumnezeu şi îngerii prin părţile noastre componente. Însă, limbajul verbal a devenit atât de uzual, încât l-am uitat cu desăvârşire pe cel non-verbal, pe care îl folosim în mod curent atunci când nu suntem pe Pământ, în corp fizic, dar şi în primii ani de viaţă.

Comunicarea la nivel de suflet, de conştiinţă sau de spirit este naturală, firească. Putem observa acest lucru la copiii mici care nu cunosc alt fel de comunicare. Doar că apoi ea este uitată, fiind înlocuită aproape total cu cea verbală şi senzitivă.

Avem nevoie doar de un timp de aducere aminte, de refacere a abilităţii de a comunica prin idei, prin stări de suflet sau prin stări de spirit, atât cu Dumnezeu şi îngerii, cât şi unii cu alţii. Astfel, relaţiile noastre vor deveni mai complete, mai simple şi clare, mai încărcate de sens şi bucurie.

Acest lucru nu se referă la dezvoltarea capacităţilor paranormale, ci a celor normale. Nu e indicat să căutăm să trezim în noi alte puteri decât cele care sunt daruri de la Dumnezeu, conţinute în spiritul nostru şi despre care am mai vorbit. E adevărat că multă putere zace în om, chiar Iisus a fost un model de om desăvârşit prin care puterea divină s-a manifestat din plin.

Atunci când suntem integraţi conştient în lucrarea lui Dumnezeu pentru a împlini un bine colectiv, vom avea acces la toată cunoaşterea necesară pentru a reuşi, vom avea acces la resurse nebănuite din noi înşine şi din lumea divină, pentru că chiar Părintele nostru ni le oferă. Să-l lăsăm pe El să lucreze în şi

prin noi şi fiecare dar primit de la Dumnezeu şi oferit lumii va fi deveni şi o nouă experienţă, o nouă învăţătură personală.

Îngerii ne învaţă să nu provocăm şi să nu forţăm structurile noastre lăuntrice, solicitându-le lucruri care nu sunt pregătite să ni le ofere, gen clarvedere, căci putem trezi în noi puteri pe care nu le putem stăpâni şi ajung să ne controleze într-un mod pe care nici nu-l bănuim.

Atunci când Dumnezeu consideră că este necesar drumului nostru, ne va dărui aceste capacităţi, pentru că ştie că le punem în slujba binelui oamenilor, altfel ar fi ca şi cum ar pune în mâna unui copil un cuţit pe care nu ştie să-l folosească. S-ar răni şi el, i-ar răni şi pe alţii.

 Dialogul constant şi prietenesc cu îngerul păzitor. Fiecare dintre noi avem câte un înger păzitor, căci fiecare dintre noi este preţuit de Părintele său. Cel mai la îndemână este să ne redeschidem calea non-verbală de comunicare împreună cu îngerul personal, care oricum ne însoţeşte permanent, este prietenul nostru cel mai apropiat şi ne cunoaşte foarte bine, mai bine chiar decât reuşim noi înşine să ne cunoaştem. El ne este oricum prieten, vine în întâmpinarea nevoilor personale şi face tot ce poate în spijinul nostru. Acesta este şi rolul său, vom spune. Dar dacă ne comportăm şi noi ca prieteni buni ai săi, vom învăţa multe de la el, atât despre noi, cât şi despre lumea divină din care face parte, astfel ajutându-l şi pe el în menirea pe care o are în raport cu noi. Aşa că, putem începe prin a-i vorbi deschis şi sincer, împărtăşindu-i problemele noastre, dar şi bucuriile, cerându-i o părere, invitându-l la masa noastră, la lucru, la o plimbare împreună sau la întâlnirile cu oamenii. Chiar dacă oricum ne însoţeşte, preţuieşte bucuria noastră prietenească de a fi cu el, de a-l avea în preajmă, de **a trăi împreună cu noi**, nu numai de a fi un însoţitor bun şi atent. Împreună cu această relaţie se dezvoltă şi abilităţile noastre subtile de comunicare. Pe acelaşi

canal prin care noi emitem, vom constata că la un moment dat vom şi recepţiona: idei, stări, intenţii, îndemnuri, încurajări, înţelegeri, clarificări.

Vom constata în timp că devenim mai intuitivi, mai afectuoşi sau mai empatici, în funcţie şi de structura noastră de bază.

Putem apela îngeri pentru alte persoane?

Niciodată când apelăm îngeri pentru cineva nu-i încălcăm liberul arbitru. Căci nu noi intervenim, ci puterea lui Dumnezeu manifestată prin îngeri lucrează. Noi suntem doar aproapele care doreşte să facă cuiva un dar din iubire şi din compasiune, prin solicitarea sprijnului divin. Restul face Dumnezeu.

Iar Dumnezeu nu încalcă niciodată liberul arbitru intervenind, căci El are lăcaşul Său în fiecare om şi de la nivelul acesta lucrează. Are nevoie însă de solicitarea unui om pentru a interveni, oricare ar fi acesta. Căci lucrurile care se perturbă cu participare umană au nevoie la fel de o participare umană în procesul invers, cel de corectare.

Există multe lucruri pe care noi le putem face pentru a fi de folos celor din jur aflaţi într-o nevoie. Dar există şi altele care ne depăşesc, e necesar să recunoaştem acest lucru cu sinceritate, fără a ne considera mai puternici sau mai cunoscători decât suntem de fapt. Cu cât înţelegem mai repede acest lucru în cadrul unui process aflat în derulare, va fi cu atât mai bine, căci altfel, este mai greu de corectat şi de intervenit atunci când situaţia scapă de sub control. Roata se învârte din ce în ce mai tare odată intrată pe un drum, e mai greu s-o opreşti sau să-i schimbi direcţia când eşti deja departe. Aşa că, mai bine chemăm şi îngeri pentru susţinere

şi călăuzire, mai ales pentru alte persoane, a căror poveste de viaţă n-o cunoaştem. Şi pentru noi e greu să desluşim rostul unor evenimente personale, dar lămuririle vin prin vocea noastră lăuntrică şi ne găsim la un moment dat călăuzirea şi direcţia. Însă, nu putem fi noi cei care ascultă vocea lăuntrică a altcuiva, oricât de apropiat ne-ar fi.

Dar îi putem ruga pe îngeri să-l lumineze, să-l călăuzească pe drumul propriu, să-şi poată auzi vocea inimii prin care Dumnezeu îl ghidează şi să aibă forţa şi credinţa de a o urma. În acest fel ar fi bine să solicităm ajutorul pentru altcineva, pentru o gamă foarte largă de probleme pe care o persoană ar putea să le aibă.

Dacă sesizăm că problemele sunt legate de comunicare, îl putem solicita şi pe Gabriel, dacă sunt legate de protecţie, credinţă, direcţie în viaţă, epuizare psihică, depresie, îl putem chema şi pe Mihail, dacă sunt probleme de sănătate – pe Rafael sau de relaţie – pe Samuel, iar pentru purificare pe Zadkiel. Dacă nu sesizăm care ar fi natura problemei sau nu cunoaştem prea bine atribuţiile îngerilor, îl rugăm pe Dumnezeu să intervină sau pe îngerul păzitor al persoanei respective să solicite îngerii care consideră el că-i sunt necesari pentru a-l susţine. În acest fel, omul respectiv primeşte asistenţa divină prin anumite aspecte ce-l încarcă cu ceea ce el are nevoie.

Mulţi oameni se încarcă cu poveri şi responsabilităţi, îngrijindu-se de destinul celorlalţi, care pot fi membri ai familiei, angajaţi sau prieteni. Dumnezeu niciodată nu ne îndeamnă la aşa ceva. Temporar, putem fi responsabili de creşterea şi educarea unui copil sau de îngrijirea cuiva care este bătrân. Pe termen mai lung sau mai scurt, putem avea în grijă persoane cu handicap. Dacă ne considerăm singuri şi neputincioşi, transformăm darul de iubire într-o povară din ce în ce mai grea. Dacă ştim că şi Dumnezeu se implică şi ne oferă susţinere şi sprijin, cu sau fără solicitarea noastră, ne simţim ca o mare familie, din care toată

lumea face parte, căci Dumnezeu se poate manifesta prin oricine sau orice şi nu am mai avea motive de îngrijorare.

Când îi apelăm

Dimineaţa, după ce ne trezim, este un moment bun pentru a ne adresa lui Dumnezeu şi îngerilor, îi putem ruga să ne ghideze şi să ne lumineze calea, astfel încât să integrăm în armonie toate acţiunile pentru ziua ce se deschide în faţa noastră. De asemenea, ne putem oferi disponibilitatea ca, împreună cu Dumnezeu şi îngerii Săi, să servim binelui lumii din jurul nostru, dăruind din ceea ce suntem noi în esenţa noastră. În acest fel, primim un rol potrivit cu darurile noastre într-una din lucrările ce se derulează în Ordinea Divină sau Planul lui Dumnezeu, înspre binele tuturor, implicit al nostru. Altfel spus, ne trezim la un moment dat că suntem la momentul potrivit şi locul potrivit şi, chiar dacă ceea ce facem nu pare foarte important, ne dăm seama că ne aducem contribuţia la împlinirea unui lucru mai mare, că dacă nu am fi fost atunci acolo, "roata" s-ar fi încetinit mult sau chiar s-ar fi oprit.

Într-un fel sau altul, fiecare dintre noi joacă rolul unei piese de puzzle ce se integrează perfect la locul adecvat. Doar că nu avem imaginea de ansamblu, dar o putem dobândi prin intuiţie şi dacă solicităm divinităţii acest lucru. Uneori o primim şi fără să solicităm, dacă Dumnezeu consideră că e necesar să cunoaştem Planul Său sau măcar o parte din el, pentru a ne îndeplini mai bine rolul şi a înţelege impactul pe care acesta îl generează mai departe.

De asemenea, dimineaţa putem avea o discuţie prietenească cu îngerul personal sau păzitor, în care să-l rugăm să ne fie ghid şi protector, să ne susţină în ceea ce avem de făcut, iar dacă consideră că suntem pe cale să greşim, să ne avertizeze şi dacă e

cazul, să cheme în ajutor îngeri potriviţi care să ne inspire soluţii adecvate şi atitudini drepte.

În cazul în care cunoaştem care este arhanghelul care ne călăuzeşte din perspectiva menirii personale, îl rugăm să ne amplifice darurile conţinute în Spiritul nostru şi să le găsească cele mai potrivite forme de manifestare.

- **Când viaţa noastră sau a cuiva din jur este pusă în pericol**, din motive de boală sau accident, când e nevoie de intervenţie imediată. În aceste situaţii îl rugăm pe Arhanghelul Mihail să intervină, să aducă lumina care să-i întărească pe toţi cei implicaţi, să-i protejeze, să-i călăuzească astfel încât drumul lor, aşa cum este el în Planul divin, să se împlinească.

  În aceste momente de mare claritate, mulţi oameni pot primi prin intuiţie o înţelegere asupra unor erori pe care le practicau şi, dacă ei îşi doresc şi Dumnezeu consideră că au şi resursele necesare pentru a se transforma (la acestea adăugându-se şi sprijinul Său), atunci li se mai dă o şansă pentru a reuşi.

- **Când ne aflăm într-un impas şi avem nevoie de susţinere**, căci situaţia în care ne aflăm ne depăşeşte şi nu găsim resursele necesare să-i facem faţă. În aceste cazuri, apelăm îngerii care corespund naturii situaţiei, iar dacă nu ne dăm seama care sunt, îl rugăm pe îngerul păzitor să solicite în numele nostru ajutorul îngerilor care ştie el că ar fi potriviţi. Îl mai putem apela oricum pe arhanghelul Mihail, care ne ajută să ne menţinem luciditatea şi calmul, astfel încât să nu intrăm în panică şi mintea să creeze atitudini pe care să nu le mai putem apoi controla. Prezenţa lui ne face să ne simţim protejaţi şi, în plus, putem primi prin intuiţie idei care să ne lămurească ce se întâmplă sau care ar fi atitudinea adecvată pe care să o avem în situaţia dată.

- **Când ne aflăm în momente de viaţă în care avem nevoie de o susţinere aparte:** găsirea persoanei potrivite pentru a întemeia o relaţie de cuplu, conceperea unui copil, naşterea acestuia sau găsirea drumului propriu în viaţă. Sunt lucruri cu impact major asupra vieţii personale, motiv pentru care necesită o

pregătire atentă şi ar fi bine să-i implicăm şi pe îngeri încă de la manifestarea intenţiei de a urma drumul respectiv.

- **Oricând avem nevoie de o îndrumare,** de o lămurire, un răspuns.

- **Oricând inima noastră simte nevoia să se conecteze la lumea divină** din care face parte, pentru a se simţi bine, a se hrăni, întări, chiar odihni uneori.

- **Oricând dorim să-i invităm să-i facem părtaşi la viaţa noastră,** la momentele de bucurie, la împlinirea visurilor noastre.

- **Oricând ne e dor de Dumnezeu.**

- **Seara, înainte de culcare,** să le mulţumim pentru ceea ce am reuşit să realizăm împreună în ziua ce tocmai s-a încheiat. De asemenea, îi putem ruga să ne vegheze somnul. În timp ce dormim, mintea conştientă nu este activă şi vigilentă, dar conştiinţa este. În aceste momente, ea poate primi îndrumări de la Dumnezeu şi îngeri, uneori ni le aducem aminte pentru că sunt lăsate să pătrundă mintea conştientă, alteori nu. Avem doar senzaţia că am fost într-un loc deosebit, luminos, plin de pace, în care am primit ceva, dar nu ştim ce. Să nu ne îngrijorăm, căci atunci când vom avea nevoie de acele adevăruri primite, îngerii fac în aşa fel încât să le cunoaştem. N-ar fi bine pentru noi să le cunoaştem înainte de momentul potrivit, căci s-ar perturba mersul firesc al lucrurilor.

Cum primim răspunsul

Dumnezeu ascultă toate solicitările noastre şi ne transmite un răspuns adecvat prin îngerii Săi, care găsesc modalitatea cea mai potrivită pentru ca acesta să fie primit.

Iată care ar putea fi aceasta:

- **Intuiţia** reprezintă cea mai directă şi mai eficientă cale de a primi un răspuns. Dacă mintea noastră este tulburată, panicată, plină de gânduri contradictorii şi temătoare, nu este pregătită să fie pe receptivă la o lumină clară care vine din Conştiinţa Divină. De aceea, îngerii aşteaptă ca ea să se liniştească şi aduc în conştiinţa individuală răspunsul care este întotdeauna clar, însoţit de o lumină intensă ce "inundă" mintea şi de o certitudine că acela este răspunsul aşteptat. Datorită faptului că vine decalat de momentul solicitării ajutorului, oamenii nu-şi dau seama imediat că acesta e răspunsul ce vine de la Dumnezeu şi consideră deseori că le-a venit o idee foarte bună, o soluţie salvatoare. Pentru că este un Părinte bun, niciodată Dumnezeu nu se supără că oamenii îşi însuşesc ideea, doar să o pună în practică şi să le fie bine.

  Intuiţia este preferată de Dumnezeu şi de îngeri, întrucât este însoţită de o lumină încurajatoare, ce conferă înţelegere, entuziasm, claritate şi forţă, toate acestea concretizându-se într-o atitudine conformă cu răspunsul primit. Mai mult, lumina este purtătoare a unui adevăr personal, ceea ce înseamnă o înţelegere nouă, o clarificare, un îndemn, o idee nouă, o soluţie ce ne îmbogăţeşte viziunea sau spaţiul de cuprindere conştientă.

- **Direct prin faptele** ce împlinesc solicitarea.

- Prin **transformările interioare** care se produc. Liniştea, bucuria, compasiunea, iertarea, vindecarea, ele însele pot fi răspunsuri la solicitările noastre, căci ele lucrează apoi într-un sens nebănuit, iar roadele culese pot fi foarte valoroase pentru noi. Chiar dacă uneori Dumnezeu nu ne sprijină în împlinirea unei solicitări ce ni se părea importantă, la o introspecţie mai atentă,

putem observa că am primit un dar mai de preţ, care ne conduce către un altul, care e cu adevărat important pentru noi şi drumul nostru.

- Prin **vise** care imprimă un puternic sentiment al realităţii. De regulă, avertismentele sunt primite pe această cale. Prin ele ni se atrage atenţia asupra unor lucruri care ar putea avea asupra noastră un impact negativ. De exemplu, îţi propui să mergi la schi şi imediat visezi cum cineva apropiat îţi transmite că ar fi indicat să nu mai pui niciodată schiurile în picioare. Însă, Dumnezeu preferă să ne transmită răspunsurile atunci când suntem lucizi, cu mintea limpede, ca să putem primi clar lumina ce imprimă starea de certitudine, care ne susţine credinţa şi voinţa, îndemnându-ne la acţiune.

- **Îndemnuri** prin care simţim o inspiraţie, un impuls de a face anumite lucruri: să dăm telefon cuiva, să mergem într-un loc anume, să citim dintr-o carte, să împărtăşim cuiva anumite experienţe sau să-i oferim un obiect de care chiar avea nevoie, etc.

- **Cuvinte** care au o anumită încărcătură, care vibrează într-un fel anume şi ne atrag atenţia asupra lor. În momentul acela **ştim** pur şi simplu că acela este răspunsul la o întrebare solicitată, iar prin cuvintele respective primim indicii, înţelegeri sau lămuriri. Aceste cuvinte pot fi prinse "din zbor" dintr-o conversaţie care nu este a noastră, fără însă a avea vreun interes în a o asculta, căci nu ne priveşte. Doar că pare a se desprinde din ea o frază sau chiar câteva cuvinte, care parcă ni se adresează personal. Le mai putem "culege" din diferite sloganuri de publicitate afişate pretutindeni în ziua de azi, de la radio sau tv, din cărţi care parcă ne cer să le deschidem şi apoi privirea se fixează instantaneu pe câteva rânduri, diferite texte care ne cad sub ochi, din versurile unei melodii ce cântă într-un fundal, un articol primit prin mail, etc.

Ne simţim de parcă este cineva în spatele acelor cuvinte şi are ceva important să ne comunice. Lumea aparţine lui

Dumnezeu, care ne vorbeşte în diferite feluri, doar să-L ascultăm şi să-L recunoaştem în aceste manifestări.

Aşteptând răspunsul...

Indiferent care ar fi canalul de transmitere, ar fi bine:

- Să ne dorim cu adevărat să primim răspunsul
- Să avem încredere că este înspre binele nostru
- Să fim deschişi la orice răspuns pe care Dumnezeu îl consideră potrivit, altfel avem dificultăţi în a-l recunoaşte şi accepta
- Să fim liniştiţi, să nu ne fie teamă de adevărul care ni s-ar dezvălui, căci niciodată nu ni se dă mai mult decât putem duce
- Să nu ne considerăm nemerituoşi sau egoişti dacă avem solicitări pentru împlinirea unor nevoi personale
- Să nu ne simţim neimportanţi şi neînsemnaţi pentru Dumnezeu şi marele Univers, căci toţi suntem preţioşi pentru Inima Părintelui Ceresc.

Cum recunoaştem adevăratul răspuns

Oricare ar fi modalitatea prin care se exprimă, răspunsul este întotdeauna însoţit de:

- **Certitudine** – în momentul primirii răspunsului **ştim** că el vine de la Dumnezeu. Îndoiala se poate instala ulterior, când mintea începe să creeze întrebări, să privească din toate unghiurile, să anticipeze. Ţinând cont de acest lucru, putem fi mai atenţi în a conştientiza mai bine certitudinea prezentă în momentul primirii răspunsului, ca apoi să avem forţa să nu mai permitem minţii să aducă argumente în favoarea îndoielii.

- **Căldură** – toate răspunsurile ce vin de la Dumnezeu sunt blânde şi iubitoare, căci aceasta este atitudinea cu care El îşi îndrumă şi învaţă copiii. Nu ne răneşte şi nu ne lasă niciodată să ne simţim singuri şi abandonaţi. Chiar şi atunci când considerăm că greşeala noastră e de neiertat, El găseşte mijlocul adecvat prin care să ne transmită susţinerea Sa în a corecta greşeala, a învăţa din ea, iar Mâna Sa este întinsă să ne ajute să ne ridicăm, să nu rămânem în negură şi tristeţe.

Niciodată Dumnezeu nu ni se adresează certându-ne, ameninţându-ne sau pedepsindu-ne, sub nici un motiv şi fără nicio excepţie. Învăţătura Sa părintească este caldă şi luminoasă, blândă şi înţeleaptă, iar sufletul nostru o recunoaşte şi o primeşte spontan.

- **Claritate** – mesajul divin este întotdeauna elocvent, simplu, concis, nu lasă loc de interpretări. Dacă este vag, fragmentat, provoacă confuzie, iar asta înseamnă că nu este însoţit de lumina care ar trebui să aşeze şi ordoneze în minte lucrurile în conformitate cu adevărul care vine, deci un astfel de răspuns nu poate fi de la Dumnezeu.

- **Linişte şi încredere** – Dumnezeu face tot ce stă în puterea Sa să ne fie de ajutor, să ne scoată din neguri şi să ne îndrepte spre lumină, pas cu pas. Aşa că răspunsul său este mereu încurajator, simţi că te cheamă şi te îmbrăţisează, îţi înţelege teama şi durerea, te alină şi te linişteşte. Un mesaj care aduce panică, îngrijorare, teamă, disperare, care ameninţă, agită, tulbură mintea şi nelinişteşte sufletul nu vine de la Dumnezeu.

  Chiar şi atunci când suntem avertizaţi de posibilitatea existenţei unui pericol, mesajele sunt liniştitoare şi plăcute, astfel încât să nu ne înspăimânte. Mai mult, ne dau un sentiment că cineva are grijă de noi, iar dacă adăugăm şi atenţie, vigilenţă sau prudenţă, avem credinţa că va fi bine. Iar dacă îl chemăm şi pe arhanghelul Mihail să ne însoţească, reuşim să ne simţim în siguranţă şi protejaţi.

- **Sprijin necondiţionat** – căci vine din iubirea Sa care niciodată nu pune condiţii. Nu face trocuri, nu dă termene (timpul e al nostru – Dumnezeu are la dispoziţie veşnicia). Lumina însoţitoare ne sprijină, ne dă forţă, ne umple de vitalitate, speranţă şi încredere. Niciodată nu ne simţim scurşi de energie sub pretextul că ni s-a curăţat o negativitate.

- **Familiaritate şi prietenie** – Dumnezeu şi îngerii reprezintă familia noastră divină şi prietenii noştri cereşti. Chiar dacă nu-i vedem, sufletul, conştiinţa şi spiritul nostru îi recunosc şi îi primesc ca într-o îmbăţişare caldă. În sânul familiei tale nu poţi decât să te simţi bine şi în siguranţă, înţeles şi acceptat aşa cum eşti, iubit şi apreciat. Mintea noastră poate fi analitică şi suspicioasă, e normal, căci este natura ei şi e bine să fie aşa, ca să ştie dacă deschide uşa celui care bate. Dar decodificând mesajele primite prin vocea conştiinţei, a inimii sau spiritului, examinând lumina, iubirea, starea de spirit ce le însoţeşte, va şti ce are de făcut.

- Răspunsul vine printr-o **voce interioară şi nu una exterioară.** Dumnezeu şi îngerii aduc un adevăr ce luminează

conştiinţa individuală, mintea o decodifică imediat, dar cu propriile cuvinte, motiv pentru care nu-ţi dai seama uneori dacă vine din mintea ta sau de la Dumnezeu. În timp, pe măsură ce conştiinţa individuală se dezvoltă, dobândim o acurateţe prin care realizăm foarte clar care sunt diferenţele. Alteori, răspunsul vine prin suflet, ca o simţire lăuntrică, ca o chemare, ca un îndemn, care se exprimă tot prin vocea interioară. Vocile care îţi şoptesc în ureche, care te sfătuiesc să faci anumite lucruri concrete, nu sunt de la Dumnezeu.

Singura excepţie când putem primi un mesaj exprimat printr-o voce exterioară este atunci când viaţa ne este pusă în pericol şi este necesar ca acesta să fie evitat imediat. Dacă nu suntem în această situaţie, ar fi bine să nu luăm în seamă un niciun mesaj ce se exprimă în acest mod.

Mesajul este **întotdeauna complet**, vine de la Dumnezeu întreg, ca o lumină ce are conţinut prin idee şi prin starea asociată ei. Oricât de reală ar părea informaţia, întotdeauna este necesar să-i cercetăm energia asociată. Dacă ea este luminoasă şi ne dă o stare bună, acceptăm mesajul, dacă nu, îl ignorăm complet.

Deseori se pot prelua, fără discernământ, din cărţi sau de pe internet, informaţii despre care se spune că sunt venite de la Dumnezeu, tocmai pentru că par logice, reale. Însă, starea asociată lor poate fi cu amprente întunecate, oamenii nu au suficient de dezvoltată percepţia la nivelul sufletului încât să le poată depista, şi primesc aceste vibraţii împreună cu informaţia. Respectivele neguri lucrează apoi în interiorul lor, la nivelul corpului eteric iniţial, după care se adâncesc şi apar stări de rău, adesea manifestate prin greaţă, vomă, alteori se amplifică o negativitate deja existentă în corp sub forma unor slăbiciuni. Imunitatea scade, întrucât lumina devine slabă şi nu mai poate asigura protecţia necesară, iar pe acest fond, starea de sănătate poate fi mult deteriorată.

Ceea ce vine de la Dumnezeu are valoare de adevăr, care întotdeauna este purtător de lumină. Lămuririle ce vin să ne extindă înţelegerea şi sfera de cuprindere nu se referă la fapte din realitatea cotidiană, ci la adevăruri divine de care noi avem nevoie să ni le însuşim. Ne ajută să descifrăm realitatea cotidiană, să o privim ca un efect al unei nevoi sau realităţi interioare, să-i găsim punctul de plecare, rostul, necesitatea, adevărul de dincolo de ce se vede.

Naturaleţe – se integrează firesc în realitate, atât primirea răspunsului, cât şi îndrumarea primită prin el. Suntem îndemnaţi să facem lucruri care sunt pe măsura înţelegerii şi putinţei noastre la un moment dat. Niciodată Dumnezeu nu forţează, nu sare etape, nu se grăbeşte, toate au un parcurs de urmat, o ordine naturală pe care şi El o respectă. Iar de răbdare nu duce lipsă, de timp nici atât.

Învăţăturile primite conţin adevăruri şi trăiri, ele ne **oferă criterii şi ne indică direcţii de urmat**, care niciodată nu sunt în sensul îmbogăţirii materiale sau al dobândirii de faimă. Ne sprijină însă în îndeplinirea nevoilor materiale legate de supravieţuire, mai ales atunci când suntem în dificultate, dar ne şi îndrumă să ne implicăm în a oferi şi noi ceva util lumii în care trăim. Ne învaţă să ne cunoaştem, ne dă semne şi ne ajută să le recunoaştem, ne deschide drumuri potrivite, le închide pe cele greşite, ne trimite oameni potriviţi.

Răspunsurile primite ne fac **să ne simţim prezenţi în propria viaţă**, ne implică cu totul în cotidian, în împlinirea nevoilor proprii, în ceea ce avem de făcut, ne îndeamnă să fim mai buni, să privim în jurul nostru, la cei apropiaţi şi nevoile lor. Dacă suntem "cu capul în nori" ne aduc "cu picioarele pe pământ". Ne ajută să ne integrăm în lumea fizică şi ne fac să înţelegem că în primul rând suntem oameni veniţi aici cu un rost de îndeplinit.

Nu ne îndrumă către civilizaţii extraterestre sau lumi demult apuse, căci acestea ne iau din prezent şi din lumea noastră şi ne duc aiurea. Ne iau de la preocupările importante legate de ceea ce avem de oferit şi cum să o facem mai bine, de la lecţiile noastre, ne distrag atenţia şi nu-i mai observăm pe cei apropiaţi care ar avea nevoie de sprijinul nostru.

Dumnezeu ne trimite răspunsurile personal, nu prin intermediari, pentru că ele nu conţin doar o idee, ci şi energia necesară pentru a o pune în practică. Lumina, entuziasmul, susţinerea, iubirea, încrederea, înţelegerea, blândeţea, de toate acestea am fi privaţi dacă nu am primi mesajul direct. Fără ele solul nu este pregătit, iar sămânţa nu poate prinde rădăcini şi apoi rodi, căci furtuna gândurilor o spulberă imediat, mai ales dacă suntem copleşiţi de vârtejul căutărilor în problema pe care o avem.

De asemenea, nu ne dă informaţii despre viaţa intimă a altor persoane, căci nu este treaba noastră şi nu ne îndrumă pe noi să facem ordine în viaţa lor, arătându-le greşelile care ni s-ar aduce nouă la cunoştinţă pentru a ne implica în îndreptarea lor. Întotdeauna Dumnezeu găseşte mijloacele potrivite pentru a atrage atenţia cuiva că este pe un drum greşit, iar dacă acesta totuşi nu ţine cont, îşi asumă responsabilitatea şi suportă consecinţele, căci şi din greşeli se învaţă, iar el este liber să aleagă. Dumnezeu nu-l ameninţă şi nu-l pune la zid, doar îl supraveghează atent şi îi mai transmite din când în când semnale de lumină pentru a-l ajuta să revină din rătăcirea sa. Doar dacă viaţa îi este pusă în pericol, Dumnezeu poate apela la cineva apropiat să-l avertizeze, căci lumina lui poate fi prea slabă pentru a recepţiona mesajul în timp util sau dacă totuşi îl primeşte se poate îndoi de el.

Aceasta nu înseamnă că Dumnezeu nu poate acţiona şi prin noi pentru ca cineva din jur să fie ajutat. Dar nu în felul acesta, transmiţându-ne informaţii intime despre acea persoană, ca să-I recunoască puterea, să se teamă de ea şi de pedeapsa Lui. Stilul

Său de a interveni este binevoitor, înţelegător şi compasiv. Ne face să înţelegem ce se întâmplă cu noi şi ne îndreaptă spre lumină, oferindu-ne şi forţa, entuziasmul, speranţa, curajul şi încrederea necesare, astfel încât să păşim pe acest drum prin propria dorinţă şi voinţă, căci considerăm că aşa este bine. Dacă suntem inspiraţi să procedăm în acest fel pentru binele aproapelui, înseamnă că lucrăm împreună cu îngerii, doar să fim atenţi să nu încălcăm liberul arbitru, dând sfaturi şi spunând cuiva ce să facă.

Mai sunt situaţii în care Dumnezeu ne răspunde prin oameni, dar fără ca aceştia să fie conştienţi. Pot fi gesturi, cuvinte, fapte la care noi vibrăm într-un fel şi recunoaştem un răspuns în ele, dar acestea nu au o legătură directă cu persoana respectivă, căci ea nu este conştientă de sensul pe care noi îl dăm exprimării sale.

Când nu primim răspuns

Există în lumea noastră o vorbă care spune că şi tăcerea este un răspuns. Şi Dumnezeu ne poate răspunde prin tăcere la anumite categorii de solicitări de genul celor enumerate mai jos:

- Răspunsul poate fi interpretat ca tăcere atunci când nu-l recunoaştem, iar acest lucru apare atunci când **aşteptăm un anume răspuns care să ne fie pe plac, care să ne convină.** Dumnezeu ne ghidează la fiecare pas, ar fi păcat să pierdem aceste îndrumări, prin faptul că atenţia ne este focalizată pe nişte idei fixe. Ar fi bine să ne deschidem mai mult, să avem încredere şi să acceptăm ca înţelepciunea divină să vină în întâmpinarea împlinirii nevoilor, dorinţelor sau visurilor noastre aşa cum consideră că este înspre binele nostru.

- Deşi **dorinţa noastră pare a fi importantă, nu e neapărat şi o nevoie reală**, care să fie prioritară pentru etapa de dezvoltare în care ne aflăm. Nu înseamnă că nu merităm, că nu suntem iubiţi de Dumnezeu, ci doar că nu e o nevoie caracteristică

vieţii noastre actuale, mai mult, împlinirea ei ne-ar putea bulversa viaţa, ducându-ne într-o direcţie cu totul greşită. Dumnezeu ne preia toate dorinţele, ţine cont de ele, dar ne susţine împlinirea lor atunci când le vine vremea. Să avem răbdare şi încredere în El, căci le ordonează cel mai bine.

Asta nu înseamnă că nu ne putem exprima dorinţele de orice fel, mai ales că noi nu avem o viziune completă a drumului nostru ca să facem dinainte o selecţie justă. Unele dorinţe le putem intui ca fiind şi nevoi imediate, dar nu reuşim cu toate.

De aceea, este indicat să ne împărtăşim dorinţele faţă de Părintele nostru, dar să adăugăm la sfârşit ca înţelepciunea Sa să hotărască şi să le împlinească dacă şi când se potrivesc drumului nostru.

Solicitarea este egotică, în sensul că intenţionăm să ne folosim de oameni pentru a împlini un interes personal. Urmărim doar binele propriu ignorând cu totul binele celor implicaţi.

Cu toţii avem nevoi care se cer a fi îndeplinite şi nu suntem egoişti în dorinţa noastră de a le împlini. Chiar ţine de datoria noastră să ne îngrijim de ele cu atenţie. Contează însă cum facem acest lucru. Multe dintre nevoile noastre se împlinesc cu sprijinul celorlalţi, aşa că îi putem ruga să ne ajute dacă avem nevoie fără a ne simţi egoişti sau a avea sentimentul că ne folosim de ei. Dacă astfel se implică în proiecte care le sunt benefice sau dacă pentru ei este o bucurie să ne facă un dar şi o fac din tot sufletul, fără să se simtă obligaţi sau forţaţi, atunci este bine şi pentru ei. La rândul nostru, când venim în întâmpinarea nevoilor celor care ni le solicită, de fapt ne împlinim menirea, ne revărsăm către ceilalţi prin darurile noastre, iar acest lucru este întotdeauna înspre binele comun.

Însă omul egoist poate transforma orice nevoie reală într-o dorinţă egotică, întrucât nu ţine cont de binele celorlalţi, doar le foloseşte resursele, el fiind principalul beneficiar.

Solicitarea este benefică, dar **nu este integrată temporal**. Deşi suntem inspiraţi să realizăm anumite proiecte, care sunt înspre binele nostru şi al unei comunităţi, atunci când ajungem să le punem în practică putem găsi uşile închise peste tot. Tendinţa este de a insista, de a căuta soluţii cu îndârjire, considerând că lumea se opune, că e treaba noastră să-i oferim ceva bun, căci, în ignoranţa lor, oamenii nu realizează. Nu aşa stau lucrurile în ordinea lui Dumnezeu. Chiar dacă ideile ne vin şi ne pregătim pentru implementarea lor, aşteptăm un semn ca oamenii să solicite ceea ce avem de oferit, căci acestor nevoi comune nu le-a venit rândul în ordinea divină.

Şi la nivel individual lucrurile stau la fel. Dacă îl rugăm pe Dumnezeu să ne ajute să avem un copil, de pildă, trec câţiva ani şi vedem că dorinţa noastră nu se împlineşte. Pot exista mai multe motive pentru care nu se împlineşte, dar unul dintre ele, şi foarte important, este acesta al integrării temporale. Destinul unui copil nu ţine numai de părinţii lui, ci şi de lumea în care vine şi se integrează. Are un timp al lui de încarnare, care este corelat cu timpul altor oameni importanţi din viaţa lui de mai târziu, dar şi cu rolul său în lume. Dumnezeu ne va îndruma pas cu pas, implicit ne va transmite să fim pregătiţi şi să avem răbdare, căci lucrurile se împlinesc atunci când le vine timpul.

De asemenea, problemele noastre au un timp al lor de rezolvare, pe care e necesar să învăţăm să-l respectăm. Îl rugăm pe Dumnezeu să ne ajute să fim curajoşi, de pildă, dar e posibil ca nu asta să fie prioritatea în dezvoltarea personală ce corespunde etapei de drum pe care o traversăm. Focalizându-ne cu îndârjire

pe această problemă, căutând să ne străduim ca în fiecare situaţie cotidiană să fim curajoşi, nu numai că efortul nostru este mai mare, dar nu suntem atenţi la ceea ce este prioritar, pierdem din vedere ceea ce este cu adevărat important în etapa pe care o traversăm. Situaţiile vin peste noi, e necesar să le facem faţă, dar nu le recunoaştem rostul adevărat. Corelate cu efortul nostru de a învăţa curajul, ne trezim că suntem copleşiţi şi epuizaţi, nereuşind să împlinim nicio nevoie. Aşa se întâmplă de cele mai multe ori, pentru că nu ştim să descifrăm semnele pe care viaţa ni le transmite.

Recunoaştem priorităţile de transformare după cât de mult ne "arde" o situaţie sau pe cele de dezvoltare după natura evenimentelor care vin către noi. Acela este următorul pas.

El implică întotdeauna şi alte persoane, din perspective diferite, o aceeaşi situaţie având un rost şi o lecţie anume pentru fiecare parte implicată. Aşa e mereu, motiv pentru care nu este bine să generalizăm, căci o aceeaşi situaţie poate fi un cadru pentru mai multe persoane şi mai multe lecţii. De aceea, nu este indicat să dăm sfaturi de genul "am fost în situaţia ta, am făcut aşa şi mi-a fost bine, încearcă şi tu". Chiar şi pentru aceeaşi persoană, o situaţie similară, de mai multe ori apărută în viaţa sa, poate avea rosturi diferite, chiar dacă poate fi vorba de a aprofunda o anumită lecţie, prin nuanţe şi aspecte noi.

Nu ştim să ne identificăm adevărata nevoie şi facem o solicitare nepotrivită. Sunt persoane, femeile mai ales, care doresc să aibă o relaţie de cuplu stabilă, să-şi întemeieze o familie. Cunosc pe cineva care la prima vedere pare să fie persoana căutată şi-L roagă pe Dumnezeu să-i ajute să se căsătorească. Deseori persoana dorită nu are asemenea intenţii, chiar se simte constrânsă. Cu toate acestea, dorinţa celuilalt devine obsesivă uneori, rugăciunea mai intensă, după care se

poate instala frustrarea faţă de Dumnezeu, care nu îi ascultă solicitarea şi se simte lipsit de merite şi credinţă adevărată. Solicitarea corectă în asemenea cazuri este aceea de a-L ruga pe Dumnezeu să ne ajute să găsim persoana potrivită împreună cu care să formăm o relaţie de cuplu, să ne dea un semn prin care să o putem recunoaşte şi să ne lăsăm conduşi de iubire, care ne învaţă paşii pe care îi avem de parcurs împreună, la timpul potrivit.

Când suntem bolnavi, de pildă, îl rugăm pe Dumnezeu să ne ajute să ne vindecăm. Şi El îşi doreşte acest lucru, doar că priveşte vindecarea diferit de noi. Pentru El contează mai mult o vindecare sufletească sau de atitudine, de înţelegere, pentru noi – cea trupească e cea mai valoroasă, o neglijăm pe cealaltă, mulţi oameni nici nu ştiu că există o legătură între ele.

Dumnezeu nu răspunde solicitărilor la care noi aşteptăm un răpuns cu "da" sau "nu". El nu ia decizii în locul nostru, ci ne pregăteşte pe noi să facem alegeri bune.

Ne dă indicii, ne luminează calea, ne învaţă cum să privim lucrurile, ne ridică voalurile care nu ne lasă să vedem clar, ne eliberează o cale care ar putea fi blocată de gânduri sau emoţii negative, dar nu ne spune exact ce să facem.

Tocmai pentru că avem lecţii de învăţat şi este necesar ca orice pas făcut să fie asumat. Iar orice pas reflectă putinţele noastre la un moment dat, atât la nivel de conştiinţă individuală prin înţelegere şi cuprindere a Adevărului, la nivel de suflet prin trăire, dar şi la nivel de spirit prin gradul de deschidere şi comuniune cu divinitatea.

Cum mulţumim îngerilor şi lui Dumnezeu

Fapul în sine că lucrăm împreună cu îngerii şi cu Dumnezeu înspre binele nostru şi al tuturor este o mare mulţumire. Iar un părinte este cel mai mulţumit când îşi vede copilul fericit, că se dezvoltă şi creşte sănătos. Dumnezeu, care este un Părinte bun, veghează în plus şi la dezvoltarea noastră în spirit şi este mulţumit atunci când îl vede pe copil însuşindu-şi valori de adevăr pe care le urmează, că are o direcţie bună şi dreaptă, că se valorifică pe sine, că face tot ce poate să fie mai bun, că e fericit. Este mulţumit şi când ne vede străduinţa de a creşte, de a căuta soluţii bune sau de a oferi ceva benefic cuiva sau lumii în care trăim, motiv pentru care vine întotdeauna în întâmpinarea noastră să ne ajute. Prin gândurile noastre bune, prin stările frumoase, prin atitudinile drepte pe care le avem, prin faptele bine intenţionate şi roditoare, prin toate acestea îi mulţumim lui Dumnezeu.

Recunoştinţa noastră cea mai vie este manifestată trăind împreună cu Dumnezeu, în lumea Sa creată şi dăruită nouă, ascultându-L şi vorbindu-I, bucurându-ne împreună şi lucrând împreună, împărtăşindu-ne reciproc din ceea ce suntem, ca doi prieteni buni şi dragi.

Credinţa

Foarte mulţi oameni spun că au credinţă. Dar dacă îi întrebi în cine cred, cum este Dumnezeu în care ei cred, poţi obţine nenumărate răspunsuri, multe dintre ele contradictorii. Poţi avea surpriza, tristă dealtfel, să constaţi că acel Dumnezeu în care unii oameni spun că ar crede, unul pedepsitor, neiertător, drastic, de care ar fi bine să te temi, nici măcar nu ar avea cum să fie Dumnezeu adevărat, care este bun, blând, înţelegător şi iubitor.

Cunoaşterea lui Dumnezeu este esenţială pentru credinţa omului modern, care doreşte să fie liber în trăirea sa intimă cu Părintele său. Iar acest gen de cunoaştere se dobândeşte în principal prin experienţă directă. Împărtăşirea experienţelor directe completează reprezentarea a ceea ce înseamnă Dumnezeu. Ca atunci când te întâlneşti cu o persoană: ai o primă impresie, după care aprofundezi cunoaşterea, pe măsură ce relaţia devine apropiată, familiară. Cunoşti faţete noi, se dezvăluie reciproc sentimente de prietenie şi susţinere. Se dezvoltă simultan o descoperire de celălalt şi de tine. Iar faţetele pe care tu nu le poţi acoperi, le descoperi prin alţi membri ai grupului, prin raportul pe care aceştia îl au la rândul lor cu persoana în cauză.

Cunoscându-L pe Dumnezeu mai bine, putem recunoaşte uşor modul în care El ni se adresează, Îl putem asculta în toate formele sale de manifestare, Îi putem descifra limbajul în care ne vorbeşte.

Şi atunci, dialogul cu El capătă dimensiunea unei simfonii cosmice uneori, alteori a unei linişti atemporale sau a unei ploi calde de vară, a unei adieri mângâietoare sau a unei iluminări care însoţeşte un răspuns la o întrebare pusă sau nepusă.

Un om care nu-L cunoaşte pe Dumnezeu e ca un copil ce nu-şi cunoaşte părinţii. Iar atunci când se înstrăinează şi se

îndepărtează, e ca un copil care fuge de acasă pentru că nu mai are încredere în părinţii săi. Se abandonează singur unei lumi incerte şi provocatoare. Întoarcerea "fiului risipitor" este, într-adevăr, o mare bucurie pentru inima unui părinte, oricum ar fi - pământesc sau ceresc.

Există mulţi oameni care se resemnează cu gândul că suferă din voinţa lui Dumnezeu, care le încearcă credinţa, oricare ar fi motivul ce le-a declanşat durerea. Nici nu-şi pun problema că situaţiile sunt ocazii prin care să crească şi să înveţe lecţii, doar să le conştientizeze şi să le înţeleagă rostul, lucru care e mai greu de făcut. De aceea, mulţi aleg suferinţa de care devin chiar mândri, ridicând-o uneori până la rangul de virtute.

Îngerii credinţei sunt puntea care ne leagă de Dumnezeu. Când păşim pe ea, ne simţim parte din lumea lui Dumnezeu, Îi apreciem creaţia prin care îşi exprimă deseori mesajul pentru noi, Îi desluşim modul în care ni se adresează şi-I recunoaştem vocea prin care ne călăuzeşte. Îngerii credinţei au grijă să ne ţină aproape de Inima Părintelui Ceresc, să ne simţim iubiţi şi protejaţi, încurajaţi şi îndrumaţi cu înţelepciune.

Când eşti în credinţă, eşti mereu ca în grădina Domnului, plină mereu de flori, pomi roditori, seminţe de tot felul, din care poţi crea la rândul tău lucruri frumoase şi utile pentru tine şi oamenii împreună cu care îţi împărtăşeşti existenţa.

Prietenia cu Dumnezeu

Spiritul nostru este Casa lui Dumnezeu din om. Ne vizitează tot timpul aici Dumnezeu, ca şi îngerii Săi, care sunt acasă în acest lăcaş. Se bucură însă nespus când Îl invităm să vină în inima noastră. Nu numai pentru a ne sprijini în problemele noastre, ci ca Prieten. Îi place împărtăşirea reciprocă, şi-o doreşte. Îşi doreşte să ne împărtăşim şi Lui bucuriile şi experienţele, aşa cum o facem cu prietenii noştri apropiaţi. Îşi doreşte să-I simţim Sufletul aproape, să-L îmbrăţişăm cu drag şi duioşie, căci iubirea topeşte chiar şi distanţa dintre pământ şi cer. Îşi doreşte să-L cunoaştem, fără să ne simţim copleşiţi de măreţia Sa.

Oferindu-I Prietenia noastră, câştigăm cel mai bun prieten din Univers. El o va preţui nespus, căci o aşteaptă de o eternitate. Să fie prieten cu proprii copii, care s-au maturizat. Ce poate un Părinte să-şi dorească mai mult?

Principiile Adevărului sau legile divine

Legile divine sunt o expresie a Adevărului Absolut şi ele sunt active oricum, fie că ştim, fie că nu ştim de ele, căci îngerii sunt cei care veghează la împlinirea lor.

Universul există şi funcţionează perfect pentru că are la bază legi divine precise, ce se manifestă şi reglează viaţa pe fiecare plan. Omul le-a ignorat în neştiinţa lui, dar acest lucru nu înseamnă că ele n-au existat sau nu şi-au avut efectele lor. Ca să putem avea o viziune corectă a realităţii este necesar să cunoaştem aceste legi.

Toţi suntem sub incidenţa acestor legi; ele nu privilegiază pe nimeni, Dumnezeu Însuşi le respectă cu stricteţe. Poate însă acorda prin Legea Graţiei privilegii, după cum înţelepciunea Sa consideră că e cazul, dar numai după ce omul a făcut eforturi să-şi înveţe lecţiile, şi-a însuşit cunoaşterea necesară, în acelaşi timp reparând şi consecinţele greşelilor sale.

Cine cunoaşte legile poate acţiona în armonie cu ele. Dar adevărata cunoaştere a lor nu se realizează decât prin propria experienţă, pentru că înţelegerea se dobândeşte prin contactul direct cu realitatea.

Legea cauzei şi a efectului

Această lege spune că **orice cauză are un efect rezultant şi fiecare efect devine cauza unui alt efect.** Nu există nimic la întâmplare. Orice spunem sau facem are o consecinţă. Asta nu înseamnă că trebuie să privim consecinţa ca pe o pedeapsă. Efectul e doar rezultatul sau consecinţa unei acţiuni.

Există multe expresii care ilustrează această lege: "Ce semeni, aia culegi", "Cum îţi aşterni, aşa dormi", "După faptă şi răsplată".

E important să examinăm efectele din viaţa noastră şi cauzele lor. Ar fi bine să căutăm să devenim conştienţi de toate alegerile pe care le facem, pentru că toate vor deveni cauzele rezultatelor de pe parcursul drumului. Dacă gândurile noastre sunt cele care ne creează viaţa, cum ar fi bine să ne schimbăm gândurile (cauza) pentru a obţine un efect diferit? Şi căror forţe exterioare le permitem să provoace efecte asupra vieţii noastre?

Legea cauzei şi a efectului ne conferă indicii asupra lecţiilor noastre. Ea afirmă că nu poţi ataca o persoană, fără să te ataci pe tine însuţi. Într-un final, ajungi să simţi suferinţa pe care ai cauzat-o.

Agresiunea este o formă de proiecţie prin care încercăm să-i dăm altuia durerea noastră. Dacă suferim, dorim ca şi alţii să

sufere – aşadar, agresăm, iar apoi ne simţim vinovaţi. Vina menţine agresiunea în câmpul nostru energetic. Credem că am scăpat de suferinţa noastră, dar nu este aşa. Ea se află încă acolo. Apoi, într-o zi, în viaţa noastră intră cineva sau ceva care ne declanşează vina şi o aduce la suprafaţă pentru a fi vindecată. Poate că suntem agresaţi sau răniţi de către altcineva. Poate că doar vizionăm un film sau citim o carte care ne tulbură.

Atunci când vina se ridică la suprafaţă şi ne cuprinde, iese la lumină şi ocazia de a ne vindeca. Primim o şansă pentru a ne asuma greşelile şi remuşcările cu privire la ceea ce am spus sau făcut altuia. Avem ocazia să ne recunoaştem greşeala, să o corectăm şi să cerem iertare.

Negarea ne împiedică întotdeauna să ne manifestăm responsabilitatea adecvată pentru gândurile, sentimentele, cuvintele şi acţiunile noastre. Până nu înlăturăm acest mecanism de negare, nu putem înfrunta adevărul despre noi înşine. Legea cauzei şi a efectului ne asigură că vina şi agresivitatea noastră vor fi conştientizate şi aduse spre vindecare. Deci, chiar dacă nu facem nimic spre a ne sparge cochilia negării, într-un final, viaţa o va face în locul nostru, întrucât e necesar să ne asumăm responsabilitatea corespunzătoare, mai devreme sau mai târziu.

Majoritatea dintre noi suntem mai fericiţi atunci când ne oferim prin propria voinţă să ne asumăm responsabilitatea, decât atunci când suntem "forţaţi" de evenimente să o facem.

Roata se învârte întruna şi ea cuprinde oameni care îşi proiectează durerea şi încearcă să o trateze într-o relaţie cu altcineva. Ea ne oferă multe ocazii de a ne privi problemele şi de a ni le asuma. Roata se autosusţine, pentru că oamenii o întreţin. Prin urmare, nu încetează să se rotească. Nu o poţi opri, dar poţi ieşi din ea prin asumarea propriilor probleme – o dată pentru totdeauna.

Acesta nu e însă un lucru uşor, dar avem cu toţii însoţitori puternici, iar ajutorul de care avem nevoie ne va fi dat. Trebuie să avem încredere în acest lucru. Şi, cu cât vom crede mai mult, cu atât mai repede vom avea rezultate.

Arhanghelii Metatron, Gabriel, Mihail, Uriel şi Rafael, îngerul păzitor, îngerii înţelegerii, ai cunoaşterii, ai dicernământului, îngerii înţelepciunii aşteaptă momentul în care să le solicităm ajutorul.

S-o facem chiar în momentul în care ne confruntăm cu situaţia în sine, înainte de a trece la fapte şi a crea efecte pe care apoi să le regretăm. Să le cerem îndrumarea şi ea ne va fi oferită.

Legea egalităţii

Această lege afirmă că **fiecare fiinţă umană este egală cu celelalte şi că nu putem judeca un om, în detrimentul altuia.** Bărbaţii şi femeile sunt egali, rasele neagră, albă sau galbenă sunt egale. Hinduşii, creştinii, musulmanii, evreii şi budiştii sunt egali. Cei bolnavi şi cei sănătoşi, cei cu handicap şi cei fără, sunt egali.

Pentru că toţi suntem aspecte ale lui Dumnezeu, nici unul dintre noi nu este, în esenţa lui spirituală, mai bun sau mai rău decât altul. Pornim toţi de pe picior de egalitate, ca aspecte ale divinului. Nimeni nu poate avea putere asupra ta, nici tu nu poţi avea putere asupra altcuiva. Inima nu cunoaşte titluri, poziţie socială sau statut economic. Ea ştie doar că întâlneşte o altă inimă şi se bucură de călătoria făcută împreună.

Legea egalităţii creează o punte între oameni, punte ce deschide drum iubirii. Iubindu-se şi acceptându-se unii pe alţii, oamenii îşi pot retrezi conştiinţa legată de iubirea lui Dumnezeu. Din punct de vedere spiritual, noi suntem cu toţii egali. Cu toţii merităm iubire şi e necesar ca toţi să învăţăm să o dăruim şi să o primim fără condiţii. În lumea spiritului, nu există ierarhie.

O persoană care trăieşte conform legii egalităţii simte că e necesar să renunţe la prejudecăţi şi să-şi însuşească o perspectivă mai largă şi mai altruistă în ceea ce-i priveşte pe ceilalţi. Astfel,

poate să se pună în locul celui cu care s-ar afla în conflict şi să înţeleagă perspectiva cu care nu este de acord.

Cel care îşi propune să respecte drepturile omului – care reprezintă reflexia umană a principiului spiritual al egalităţii – nu poate avea o minte îngustă şi o inimă închisă. Cei care se angajează să respecte egalitatea dintre oameni au mereu ocazii de a renunţa la ideile false şi limitate, de a adopta un adevăr mai profund şi mai cuprinzător. O astfel de persoană îşi asumă să-i respecte nu doar pe aceia care îi aprobă setul de valori şi credinţe, dar şi pe cei care nu o fac.

Cei care spun că unii au dreptate şi alţii greşesc, iar cei care au dreptate trebuie să-i învingă sau să-i doboare pe aceia care nu au dreptate, de fapt promovează separarea şi dezbinarea. **Nici una dintre părţi nu deţine adevărul întreg**. Prin urmare, e necesar ca fiecare parte să fie ascultată cu respect. Calea spre pace, conform legii egalităţii, este de a respecta viziunea şi credinţele unei persoane, chiar şi dacă nu suntem de acord cu ele.

Nu e nevoie ca o persoană să fie de acord cu alta pentru a o accepta, ci doar să asculte ce are de zis, să-i respecte părerea, chiar şi dacă o face să nu se simtă în largul ei. **Practicând acceptarea noi creăm egalitatea**, pornind tot timpul de la atitudinea că ideea celuilalt este la fel de importantă şi demnă de a fi ascultată, ca şi a noastră. Această atitudine ne deplasează din zona deosebirii, care alimentează conflictul şi neînţelegerile, spre cea a egalităţii, care susţine pacea şi toleranţa.

Dacă vrem să avem linişte în suflet, ar fi bine să renunţăm la următoarele nevoi:

- nevoia de a avea dreptate (considerând că alţii greşesc)
- nevoia de a fi de acord.

Emiterea de judecăţi atrage după sine nerespectarea acestei legi divine.

Cu toţii avem în viaţă oameni pe care îi excludem din legea egalităţii. Suntem dispuşi să acceptăm egalitatea oricăror altor oameni şi grupuri, dar nu şi a „acestuia”, indiferent cine este acesta pentru noi.

Mai mult, în fiecare zi, fiecare dintre noi poate emite zeci de judecăţi în legătură cu alţi oameni. Încercăm să justificăm aceste judecăţi în mintea noastră. Considerăm că suntem obiectivi, atunci când nu suntem. Îi privim pe ceilalţi, nu aşa cum îi vede Dumnezeu, cu înţelegere şi compasiune, ci aşa cum îi percepem noi la un moment dat. Nu avem perspectiva spirituală care să cuprindă întreaga imagine, şi anume, toate interconexiunile ce o influenţează pe persoana pe care o judecăm.

Unul din primele lucruri pe care e necesar să le conştientizăm este că judecăţile noastre nu sunt corecte, nici justificate. Ori de câte ori privim o persoană într-o lumină negativă, o atacăm pe ea şi, în cele din urmă, ne atacăm pe noi înşine.

Fiecare inegalitate pe care o percepem este, pur şi simplu, o eroare de percepţie. Dacă dorim să trăim o viaţă de adevăr, trebuie să ne rectificăm percepţiile de inegalitate, înainte de a le lăsa să ne influenţeze şi să provocăm astfel suferinţă pentru noi înşine şi pentru alţii.

Mintea noastră conştientă este rezultatul gândurilor pe care le avem şi, dacă emitem multe gânduri negative sau neadevărate, vom fi temători şi necăjiţi tot timpul. E necesar doar să devenim conştienţi de gândirea noastră negativă şi să ne amintim că nici una dintre judecăţile noastre nu este corectă sau justificabilă. Doar să înţelegem judecata, fără să ne pedepsim sau să ne umilim pe noi înşine şi, pur şi simplu, să spunem: „Sunt conştient de faptul că judec" sau „Mi-am închis inima şi că, atunci când mă aflu în această stare, nu privesc lucrurile corect sau drept". Conştientizarea este, prin ea însăşi, o rectificare. Nu e necesar să schimbăm nimic, să negăm judecata sau să o îndepărtăm, să o considerăm ca fiind ceva rău sau care necesită modificări. Doar să fim conştienţi de existenţa ei şi să o tratăm cu blândeţe. Dacă ne tratăm judecăţile cu blândeţe, ne vom da seama că multe dintre ele se nasc din frică. Apoi, ne putem privi frica în faţă şi o putem aborda cu compasiune. Dacă procedăm astfel, într-un final, frica se diminuează. Frica se dizolvă întotdeauna în prezenţa iubirii. Iar

dacă ne-am decis să practicăm egalitatea, în timp, judecata nu poate rămâne prezentă.

Dacă avem nevoie de ajutor, mai ales în procesul de conştientizare a emiterii judecăţilor, dar şi în cel de raportare concretă la cei din jur, îngerul păzitor, îngerii iubirii, ai iertării, îngerii discernământului, ai cunoaşterii, arhanghelul Mihail, îngerii compasiunii, îngerii împăcării, ai păcii sau ai fraternităţii ne sunt alături şi aşteaptă chemarea noastră.

Să nu ezităm să o facem, întrucât procesul de eliminare a judecătilor este anevoios şi necesită o înţelegere profundă a lucrurilor şi multă atenţie, cu atât mai mult cu cât avem în jur persoane care judecă. Iar pacea sufletului nu poate fi obţinută decât integrând această lege divină în viaţa noastră.

Legea vibraţiei

Legea vibraţiei susţine că tot ce există în univers se află într-o stare continuă de vibraţie. Universul cu tot ceea ce cuprinde el este alcătuit din energie. Totul este energie în mişcare. Casa în care locuim, pământul pe care călcăm, mâncarea pe care o mâncăm, cerul pe care-l vedem, aerul pe care-l respirăm, trupul, totul este energie în mişcare, la nivel fundamental. Materia solidă este energie care vibrează în ritm foarte lent şi cu frecvenţă joasă, în vreme ce aerul are o vibraţie foarte rapidă şi cu frecvenţă înaltă. Vibraţia spiritului este atât de intensă şi atât rapidă, încât practic el este în repaos, la fel ca o roata care se învârte cu o aşa de mare rapiditate încât pare că stă pe loc. Gândurile reprezintă tot energie

în mişcare. La fel şi acţiunile, iar obiceiurile sunt tipare repetitive ale energiei aflate în mişcare.

Noi nu putem nici să creăm, nici să distrugem energia – nu putem decât s-o transformăm în ceva nou. Asta înseamnă că toată energia care a existat şi va exista vreodată există şi acum într-o formă sau alta. Obiceiurile noastre s-au format ca efect al tiparelor noastre de gândire şi al socializării, influenţate de mentalităţi care s-au schimbat şi s-au transformat milenii de-a rândul.

Prin urmare, dacă vrem să schimbăm un obicei, nu-l putem distruge. Putem doar să-l transformăm într-unul nou. Dacă vrem să ne schimbăm modul de a gândi, nu ne putem distruge gândirea – putem doar s-o transformăm într-una nouă.

Una dintre cele mai înalte şi mai puternice forme de energie o reprezintă gândul. Fiecare gând produce o vibraţie, care călătoreşte prin univers şi începe să prindă formă. Acel gând s-a născut dintr-o altă formă de energie şi va exista, sub o formă sau alta, pentru totdeauna. Acest fapt înseamnă că avem o uriaşă responsabilitate în privinţa supravegherii şi disciplinării gândurilor noastre. Gândurile formează câmpuri de energie care călătoresc din mintea noastră către lumea exterioară. Un gând trecător va primi puţină energie, dar dacă acel gând începe să se dezvolte şi noi îi acordăm atenţie, devine tot mai puternic. Cu cât i se dă mai multă atenţie, cu atât are mai multă influenţă asupra lumii noastre şi a relaţiei noastre cu ea.

Asemănarea duce la apropiere, aşa că vom atrage energii similare cu ale noastre şi cu cea a subiectului asupra căruia ne concentrăm gândurile. Vibraţiile cu frecvenţe similare se atrag, de aceea atragem lucrurile asupra cărora ne concentrăm, la care ne gândim sau cărora le dăm energie. Adesea facem să se manifeste lucrul la care ne gândim. Când gândim pozitiv, atragem spre noi oameni şi situaţii pozitive. Când gândim negativ, atragem oameni şi împrejurări negative. Ce se aseamănă se adună, atragem spre noi ceea ce noi înşine proiectăm în afară. Ceea ce căutăm este exact ceea ce vom găsi. Energia pleacă în univers sub forma unui

gând sau a unei comenzi, astfel că vom atrage obiectul la care ne-am gândit.

Energia se află într-o mişcare continuă, totul se schimbă în mod constant. Nimic nu rămâne vreodată la fel. Sunt persoane care nu se simt în siguranţă decât dacă lucrurile rămân aşa cum sunt. Schimbarea produce teamă, pentru că deschide uşa spre necunoscut. Oamenii vor accepta situaţii neplăcute pentru simplul motiv că li se pare mai uşor sau mai sigur decât să schimbe ceva, li se pare că măcar ştiu ce urmează să li se întâmple, chiar dacă este rău. Dacă fac vreo schimbare, intră într-o lume dincolo de sfera lor de experienţă.

Pentru cei care au credinţă, curaj şi o capacitate de conştientizare mai mare, ideea de a merge înainte pe valurile schimbării li se pare firească. Sunt mai siguri pe ei şi au încredere că, într-un fel sau altul, Dumnezeu le va purta de grijă. Pentru ei, schimbarea poate fi chiar provocatoare, pentru că există mereu o nouă şansă sau un nou dar din partea vieţii.

Nu se pune problema încălcării acestei legi, ci de a o **înţelege corect întrucât conţine în ea întreaga cheie a transformării.**

Pentru a ne schimba starea de spirit sau stările mentale e suficient să ne schimbăm vibraţia. Orice om îşi poate schimba vibraţia printr-un efort de voinţă. Voinţa conduce atenţia şi atenţia modifică vibraţia. Dacă ne cultivăm atenţia cu ajutorul voinţei vom găsi secretul stăpânirii sentimentelor şi stărilor mentale.

Orice gândire, orice emoţie şi orice stare mentală are gradul său de vibraţie. Manifestările gândirii, emoţiei, voinţei, dorinţei sau oricărei stări sau condiţii mentale sunt însoţite de vibraţii, din care o parte sunt exteriorizate şi tind să influenţeze prin inducţie şi pe alţi oameni. În consecinţă, e important sa fim atenţi la toate

manifestările individuale, să le armonizăm şi să le stăpânim, întrucât au repercursiuni asupra întregului univers.

În acest proces de transformare şi control, de mare ajutor ne sunt îngerul păzitor, arhanghelul Mihail, arhanghelul Uriel, arhanghelul Gabriel, arhanghelul Metatron, îngerii cunoaşterii, ai discernământului, ai înţelegerii, îngerii înţelepciunii, ai armoniei.

Legea corespondenţei

Această lege afirmă că **ceea ce e deasupra, e şi dedesubt, ceea ce e înăuntru, e şi în afară.** Fiecare din noi are întreg universul în interiorul său, fiecare om este o reprezentare a universului la nivel microcosmic. Iar Universul, la rândul său, ne reprezintă pe fiecare la nivel macrocosmic.

Există o armonie, un raport, o corespondenţă între diferitele planuri de manifestare a vieţii şi a fiinţei. Tot ceea ce conţine universul emană din acelaşi izvor; aceleaşi legi, aceleaşi principii, aceleaşi caracteristici se aplică la fiecare unitate sau la orice combinaţie de unităţi, de activităţi şi fiecare dintre ele manifestă propriile sale fenomene pe propriul său plan.

Cu alte cuvinte, legea corespondenţei ne spune că totul există la fiecare nivel de realitate. Prin urmare, persoana care-ţi doreşti să devii există deja în tine, la nivel potenţial, încă nemanifestat. Transformarea personală înseamnă înţelegerea profundă a firii noastre divine. E necesar să învăţăm să ne mişcăm permanent între sfera fizică şi cea spirituală, între perspectiva conştiinţei şi cea a sufletului şi, în cele din urmă, să vedem toate perspectivele în acelaşi timp, să trăim simultan în cele două lumi care ne reprezintă.

Dumnezeu a creat omul după chipul şi asemănarea Sa. Cu alte cuvinte, omul este o reflectare a divinităţii. "Precum în cer aşa şi pe Pământ" ne spune Iisus în rugăciunea "Tatăl nostru". Ceea ce nu se potriveşte cu această corespondenţă face parte din experienţa umană.

Din perspectiva experienţei umane, această lege ne spune că viaţa din planul fizic (lumea exterioară) este o reflectare a ceea ce suntem în conştiinţă, suflet sau spirit (lumea interioară).

Problemele de natură exterioară reflectă problemele de natură interioară. Dacă ne urâm pe noi înşine şi dacă ne e ruşine de vreun aspect din viaţa noastră, nu vom putea să acţionăm cu consecvenţă într-un mod iubitor faţă de altcineva. Este vorba de relaţia conflictuală pe care o avem cu noi înşine.

Dacă există blocaje sau obstacole în mintea noastră, nu vrem să ne vedem prejudecăţile, să ne uităm la suferinţa sau mânia noastră. Nu vrem să înţelegem de ce îi minţim pe alţii sau nu ne ţinem promisiunile. Nu vrem să ne analizăm frica şi nesiguranţa sau să verificăm de ce suntem confuzi ori tensionaţi. În ceea ce priveşte sufletul, putem considera că relaţiile ar trebui să fie distractive, să ne ia atenţia de la problemele pe care le avem şi că nu ar trebui să ne facă să depunem eforturi. E necesar să ne găsim curajul de a privi aceste impedimente şi a le remedia. Greşeala face parte din experienţa umană, ne arată că suntem oameni. Ea are rostul de a ne oferi ocazia să învăţăm şi să evoluăm. Cu cât profităm mai curând de această ocazie, cu atât vom învăţa şi vom creşte mai repede, altfel vom repeta greşelile până când vom fi dispuşi să învăţăm din ele.

Nu se pune problema de a încălca această lege, pentru ca universul nostru interior se reflectă încontinuu în universul exterior, indiferent de starea de spirit sau de gradul de dezvoltare pe care îl avem. Ci mai degrabă să căutăm să ne recunoaştem ca fiind reflectarea divinităţii şi să împlinim scopul pentru care am fost creaţi. Dar cum ajungem să facem acest lucru? Cheia integrării corecte a acestei legi în viaţa noastră este **recunoaşterea**. Recunoaşterea propriilor gânduri, sentimente,

cuvinte şi acţiuni, asumarea lor şi recunoaşterea reflectării divinităţii în noi înşine. Sunt procese care se produc simultan. Recunoaşterea şi asumarea a ceea ce ne aparţine atrag după sine răspunsul din noi înşine a acelui aspect divin recunoscut. Cu cât facem mai des acest lucru, cu atât accelerăm procesul cunoaşterii de sine, al activării, al recunoaşterii şi manifestării calităţilor divine din noi.

Noi suntem parte din Dumnezeu, dar cu toate acestea, spiritul nostru reflectă întregul, nimic nu ne lipseşte, în esenţa noastră suntem compleţi.

Cunoaşterea de sine nu e un lucru uşor. Dumnezeu ne-a dăruit întreaga libertate pentru a reuşi acest lucru şi o întreagă lume în care să ne oglindim. Ne-a mai dăruit o mulţime de îngeri care să ne asiste în acest proces.

Să nu ezităm să cerem ajutorul îngerului păzitor, Arhanghelului Metatron, îngerilor recunoştinţei, ai cunoaşterii, ai discernământului, ai fiinţei, tuturor îngerilor specializaţi.

Aceştia din urmă ne ajută să activăm calităţi divine din potenţialul aflat în spiritul nostru, să le recunoaştem şi să le manifestăm adecvat. Îngerii frumuseţii, de pildă, ne amplifică frumuseţea ce există în spirit, ne sunt create situaţii pentru a o defini şi recunoaşte în noi şi în afara noastră, dar şi ocazii de a o manifesta, de a o concretiza prin gesturi, trăiri, fapte, creaţii artistice. Îngerii specializaţi ne oferă calea cea mai eficientă şi rapidă de a activa şi dezvolta calităţi divine. Chiar dacă unele dintre ele le-am mai activat în trecut şi le simţim umbrite sau blocate, din cauza unor experienţe nefericite sau traumatizante, le putem curăţa şi reface uşor, apelând la „seminţele" aflate în spiritul nostru şi pe care îngerii corespondenţi le amplifică şi le fac să rodească în conştiinţa noastră, în sufletul nostru şi, apoi, în lumea fizică, interioară şi exterioară.

Legea ritmului (pulsului)

Această lege explică faptul că **totul se desfăşoară într-o anumită ordine şi că există un ritm de curgere pentru fiecare frecvenţă de vibraţie** Aşa este pentru toate elementele universului: sori, lumi, oameni, animale, spirit, energie, materie. Aceasta lege se manifestă în viaţa oricărui lucru.

În natură observăm legea ritmului manifestată prin fazele lunii, mareea alcătuită din flux şi reflux, răsăritul şi asfinţitul soarelui, ciclurile anotimpurilor. Trupul şi emoţiile noastre au şi ele ritmuri şi fluxuri. Fiecare lucru al firii îşi are propriul ritm. Totul este o parte a ordinii din univers.

Ştiinţa explică toate acestea prin principiul "pentru orice acţiune există o reacţie egală şi de sens contrar". Un pendul ilustrează această lege când se mişcă în ritm regulat de la un pol la altul. Atât cât se va balansa într-o direcţie se va mişca şi în direcţia opusă. Cu cât poţi să tragi mai mult de coarda unui arc, cu atât mai departe va zbura săgeata. Cu cât te laşi pătruns mai mult de tristeţe, cu atât mai profundă va fi experienţa bucuriei. Trăirea plenară, la spectru întreg, înseamnă să-ţi laşi pendulul interior să oscileze amplu şi liber şi, de fapt, chiar să încurajezi amplitudinea balansului.

Faptul că ne ţinem mereu emoţiile şi experienţele în frâu ne poate da senzaţia falsă că "deţinem controlul" asupra vieţii, un iluzoriu sentiment de siguranţă sau de previzibilitate. Dar undeva în noi, pendulul încă se balansează larg, pentru că el urmează pulsul inimii adânci. Dacă nu ne îngăduim să ne simţim şi să ne exprimăm sentimentele, în timp, pendulul ne va străpunge realitatea atent construită şi ne va forţa să vedem imaginea de ansamblu. Sufletul nostru caută libertatea şi va emite semnale de alarmă când este reprimat. Semnalele de alarmă pot fi subtile la început, cum ar fi o discuţie provocatoare sau un accident din care scapăm ca prin urechile acului. Dacă suntem atenţi şi eliberăm iar pendulul, permiţându-ne să ne exprimăm, sufletul se va simţi împăcat. Când nu

observăm semnalele subtile, data viitoare vor fi mai directe. Poate se vor manifesta sub forma unei boli sau a pierderii serviciului - ceva care să ne atragă atenţia şi să ne impună să fim atenţi la nevoile şi dorinţele sufletului nostru. El va găsi un mod de a se face auzit. Viaţa e mult mai uşoară când ne aflăm într-un dialog deschis cu el şi ne dăm voie să simţim şi să trăim deplina experienţă a vieţii. Când limităm balansul pendulului în ceea ce priveşte experienţa personală, viaţa rămâne limitată în posibilităţi. Cel mai bine ar fi să lăsăm viaţa să ne aducă tot ce are să ne ofere.

Dacă înţelegem acest principiu, **putem să evităm efectele de recul, fapt care depinde de experienţa pe care o avem şi un anumit grad de măiestrie dobândit prin cunoaşterea de sine.** Putem evita succesiunea dezordonată a sentimentelor, a stărilor de spirit, a emoţiilor şi a altor stări mentale datorate mişcării de du-te-vino a pendulului care ne antrenează de la o extremitate la alta. Prin ridicarea nivelului de conştiinţă se produce o polarizare la nivel superior a vibraţiilor de recul corespondente, atingând astfel o stare de echilibru, libertate, dar şi fermitate lăuntrică. Este ca şi cum ne-am ridica deasupra unui lucru sau l-am lăsa să treacă pe dinainte.

Orice om, în orice loc şi în orice situaţie s-ar afla, îşi are propria combinaţie de energie, puls, ritm şi flux. Când intrăm realmente în rezonanţă cu propriul nostru sistem energetic, descoperim că avem ritmuri şi fluxuri diferite, la niveluri diferite ale conştientizării lucide. Nivelurile exterioare ale conştiinţei noastre au tendinţa să pulseze într-un ritm similar cu cel al mediului nostru exterior. Emoţiile noastre au tendinţa să preia pulsul celor apropiaţi.

Când ajungem însă la punctul nostru de linişte, ne găsim adevăratul ritm şi puls al inimii, care e ca un val de energie care ne poate propulsa în viaţă, dacă rămânem pe frecvenţa lui. Acesta este ritmul nostru adevărat, fundamental, iar când suntem pe frecvenţa lui, ajungem într-o concordanţă şi o armonie deplină cu sinele nostru şi toată fiinţa se află în echilibru.

Cu cât suntem capabili să rămânem mai acordaţi la această frecvenţă, cu atât mai puţin ne afectează mediul înconjurător. Astfel, indiferent de energiile, ritmurile şi pulsurile celorlalţi, noi putem să ne menţinem starea de spirit stabilă şi sigură. Mai mult, ne putem armoniza firesc cu ritmurile celorlalţi, chiar dacă acestea sunt sau nu echilibrate.

Acest aspect al legii ritmului este important pentru a crea şi a ne manifesta în armonie cu spiritul propriu, dar ne permite şi să creăm împreună cu ceilalţi. Când ne aflăm în esenţa noastră, putem simţi mai uşor ritmul acesteia şi pulsul celor împreună cu care creăm, având astfel posibilitatea să ne lăsăm ritmurile să danseze împreună. Şi nici măcar nu e necesar să fie un lucru conştient. Cu cât stăm mai mult în esenţa noastră divină, cu atât vom recunoaşte mai bine, instinctiv, esenţa divină din ceilalţi.

Îngerul păzitor, arhanghelii Metatron, Gabriel, Mihail, Rafael, Uriel, îngerii fiinţei, ai liniştii, armoniei, ai înţelepciunii, îngerii discernământului, ai cunoaşterii sau ai creativităţii ne ajută să intrăm pe frecvenţa ritmului personal şi să ne menţinem în această plutire, în armonie deplină cu ritmul divinităţii din interiorul şi din exteriorul fiinţei noastre.

Legea unităţii

Legea Unităţii afirmă că tot ceea ce vine din Dumnezeu este dumnezeire. Orice îşi are originea în întreg, aparţine întregului. La fel cum Dumnezeu nu poate fi divizat, nici o expresie a lui Dumnezeu nu poate fi divizată. Fiecare este întreg şi complet. Nici o expresie a lui Dumnezeu nu are vreo lipsă şi toate expresiile lui Dumnezeu sunt bune.

Ca şi copii ai Săi, noi îl putem cunoaşte pe Dumnezeu experimentându-L prin noi înşine, prin darurile „moştenite" prin spiritul nostru divin şi prin care Creatorul nostru ne oferă călăuzire, îndrumare şi sprijin.

Dumnezeu este Părintele nostru şi îşi doreşte să fie cunoscut de copiii Săi. Dacă ne apropiem de El cu inima şi mintea deschise, cu încredere, vom găsi doar înţelegere, bunătate, linişte, susţinere, bucurie şi o dragoste nesfârşită.

Iisus ne-a spus că Împărăţia Cerurilor sălăşluieşte în interiorul nostru. Cu toate acestea, mulţi dintre noi am căutat în zadar să-l găsim pe Dumnezeu în afara noastră.

Învăţăm să vorbim direct cu El, din inima noastră, şi să-I cerem îndrumare sau ajutor. Aceasta este adevărata rugăciune. Ea vine din străfundul inimii şi este sinceră.

Atunci când venim la Dumnezeu, intrăm în templul interior, deschizându-ne posibilităţii de a primi iubirea, grija şi îndrumarea Sa, indiferent cât de mult ne-am luptat sau am suferit în această viaţă.

Legea Unităţii spune că esenţa noastră trăieşte în Dumnezeu. Este "calea, adevărul şi viaţa" la care ar fi bine să ne raportăm şi pe care să o urmăm. Nimeni în afară de noi înşine nu ne poate da răspunsurile şi nu ne poate purta către acest adevăr. E necesar să ni-l dorim, să venim la el prin propria voinţă, prin esenţa creatoare din interior. Locul în care cerem acest lucru este un loc din inima noastră. Este un loc sfânt, deoarece acolo Îl întâlnim pe Dumnezeu. Nici un alt loc din lume nu este atât de sfânt decât acesta.

Dat fiind că Dumnezeu este întreg şi complet, iar noi suntem din Dumnezeu, şi noi suntem întregi şi compleţi. Esenţa lui Dumnezeu se află în fiecare dintre noi, căci suntem copii ai aceluiaşi părinte.

Scânteia divină sălăşluieşte în inima noastră. Putem uita că este acolo. Ne putem pierde în vârtejul dramatic al lumii şi în viaţa noastră agitată. Însă, scânteia rămâne în miezul fiinţei noastre şi o putem găsi şi scoate oricând la lumină, ea va rămâne mereu strălucitoare şi pură.

Practica spirituală presupune exprimarea prin spiritul pur, crearea vieţii umane împreună cu el. Este comuniunea cu Dumnezeu în tăcerea inimilor noastre.

Practica spirituală dezvoltă scânteia divină lăuntrică într-o flacără constantă şi din ce în ce mai strălucitoare, care îşi revarsă lumina asupra tuturor locurilor întunecate ale sufletului, minţii sau trupului nostru. Aceasta scoate la lumină tot ceea ce e bun şi frumos în noi, dar şi erorile, dizolvă tenebrele, arde neadevărul.

Ne centrează şi ne ţine conectaţi la Părintele nostru, astfel încât să putem servi în lume cu compasiune pentru alţii şi pentru noi înşine. În felul acesta, ne manifestăm propria divinitate, împlinindu-ne rostul nostru ca oameni.

Atunci când simţim în interiorul nostru prezenţa lui Dumnezeu, putem experimenta conştiinţa unităţii. În aceste clipe, trăim în profunzimea deplină a momentului prezent, fără dorinţa de a ne gândi la trecut sau la viitor, ştiind că suntem bine exact aşa cum suntem şi la fel sunt şi ceilalţi. Nu vedem probleme, lipsuri sau neajunsuri.

Cum este timpul petrecut în comuniune cu Dumnezeu? Este o experienţă de extaz, întrucât simţim recunoştinţa pentru tot ceea ce înseamnă viaţă, binecuvântăm şi iubim totul.

Atunci când trăim în conştiinţa unităţii, nu ne simţim separaţi de Dumnezeu sau de fraţii şi surorile noastre. Aceasta este semnificaţia raiului pe Pământ, întrucât Dumnezeu este prezent în inimile şi gândurile noastre.

Necunoaşterea sau neînţelegerea acestei legi atrage după sine starea de separare şi de a nu merita ceea ce-ţi doreşti. Mulţi oameni se simt singuri, izolaţi, abandonaţi de Dumnezeu, de a cărui existenţă nici nu sunt siguri. Dacă suntem copiii lui Dumnezeu, nu merităm oare fiecare dintre noi să primim tot ceea ce e mai bun? Nu vorbim aici despre pretenţia la poziţii sociale sau la un stil de viaţă extravagant, pur şi simplu fiindcă "ni se cuvine", ci despre a ne îngădui să merităm o viaţă echilibrată, împlinită, conştientă, pentru că suntem aici ca să-L slujim pe Dumnezeul din noi şi din afara noastră, manifestat prin fraţii noştri şi întreaga creaţie.

Pentru că toate fiinţele umane iniţial au fost parte integrantă a Spiritului Divin, acum se realizează procesul invers de reintegrare. Şi, de cele mai multe ori, reintegrarea se realizează prin acelaşi aspect prin care fiinţa la un moment dat s-a îndepărtat. De aceea, ar fi bine să ne lăsăm inspiraţi de îngerul păzitor, care cunoaşte cel mai bine povestea sufletului nostru încă de când a fost creat.

Pentru a ne reintegra în unitate, putem apela la ajutorul îngerului păzitor, al Arhanghelului Metatron, al îngerilor credinţei, fiinţei, ai iubirii, ai recunoştinţei sau al oricăror îngeri pe care sufletul este inspirat sa-i cheme.

Relaţia cu noi înşine

"Doamne, dă-mi forţa să schimb lucrurile ce pot fi schimbate şi să le accept pe cele care nu pot fi schimbate şi dă-mi înţelepciunea de a le distinge unele de celelalte." (Francisc d'Assisi)

Chiar dacă nu ne dăm seama, în orice clipă noi ne aflăm în relaţie cu tot ce există în jurul nostru. Iar aceste relaţii (cu ceilalţi oameni, cu natura, cu alimentele pe care le consumăm, cu obiectele din jur, etc.) reflectă relaţia pe care o avem cu noi înşine.

Atragem întotdeauna oameni cu care ne asemănăm prin anumite caracteristici, oameni cărora le împlinim nevoi sau oameni care ne împlinesc anumite nevoi. Acestea putând fi implicit de a ne ajuta să conştientizăm, să corectăm sau să învăţăm anumite atitudini pe care încă nu le-am integrat în viaţa de până acum.

Relaţia cu noi înşine, corect abordată, implică raportare justă la fiecare din părţile noastre componente, căci fiecare are funcţionalităţi şi nevoi pe care e necesar să le înţeleagă şi să le împlinească adecvat. Creşterea şi dezvoltarea noastră sănătoasă depind de relaţia pe care o avem cu fiecare dintre aceste părţi.

O radiografie asupra omului actual

Lumea modernă în care trăim, mai ales cea urbană, este extrem de solicitantă, cu toate facilităţile oferite de progresul tehnologiei. Ca să nu mai vorbim de stresul sau presiunea socială la care suntem expuşi, de neîncrederea sau îndoiala care sunt mari subminatori ai psihicului nostru. Nu reuşim să încărcăm şi să refacem energia vitală în ritmul în care consumăm şi perturbăm. Odihna din ce în ce mai puţină, plimbările prin parc din ce în ce mai scurte sau inexistente, alimentaţia nesănătoasă nu au cum să compenseze eforturile depuse. Indispoziţiile şi mai apoi bolile ne atrag atenţia că partea fizică din componenta umană are limitele ei şi e timpul să ne îngrijim de ea cu mai mare atenţie, căci putem ajunge în situaţia în care viaţa să ne fie pusă în pericol.

Intensitatea la care am ajuns să ne trăim viaţa ne face să fim prea mult prezenţi prin partea fizică şi mentală, sufletul şi conştiinţa fiind într-un plan secund, dar îndepărtat, în timp ce spiritul, partea noastră divină, este ca prinţesa închisă în turn, aşteaptând să fie salvată.

Folosim prea puţin din darurile cu care Dumnezeu ne-a înzestrat, pentru că mulţi dintre noi şi-au îngropat talanţii şi acum nu mai ştiu cum să-i aducă la lumină şi să-i valorifice corespunzător. Îngerii, ajutoarele pe care Părintele nostru ni le-a pus la dispoziţie încă de la începuturi, au fost şi ei ignoraţi şi uitaţi, ne-am mai adus aminte de ei când eram în nevoie.

Am ajuns să ne simţim goi, deşi suntem purtători de lumină, să ne simţim singuri, deşi ştim să iubim, să ne simţim uitaţi de Dumnezeu, deşi ştim că el este tot timpul cu noi, cel puţin prin îngerul nostru păzitor.

Nu putem evita responsabilităţile corespunzătoare rolurilor pe care le avem de îndeplinit în familie, la serviciu sau în societate. Putem însă să ne întărim energia vitală, să ne sporim lumina şi resursele interioare, să ne găsim direcţii bune şi clare, astfel încât să nu ne irosim, să ştim cum să ne purificăm şi să ne refacem forţele uneori perturbate.

Cu îndrumare de la Dumnezeu şi îngeri ne putem echilibra şi armoniza, ajungând la un optim posibil aproape în fiecare moment din viaţa noastră.

TRUP ŞI ACŢIUNE

Trupul fiind de natură fizică, spre deosebire de celelalte corpuri care sunt de natură subtilă, deja îl cunoaştem şi am experimentat multe legate de funcţionalitatea şi nevoile sale, motiv pentru care o să-i acordăm mai puţină atenţie.

Împlinirea sau neîmplinirea nevoilor sufletului sau ale conştiinţei se reflectă asupra corpului fizic, perturbându-i funcţionalitatea. Cu alte cuvinte, chiar dacă împlinim nevoile legate de hrănire sănătoasă, odihnă sau mişcare specifice corpului fizic, acesta poate fi afectat de probleme sufleteşti sau mentale, îmbolnăvindu-se, uneori chiar şi până la a pierde viaţa.

Natura divină a spiritului nostru face ca acesta să nu poată avea disfuncţionalităţi, să nu poată fi atins sau murdărit de nimic din ceea ce aparţine lumescului, implicit gânduri negative. Poate fi însă ignorat şi izolat, comportându-ne şi desfăşurându-ne viaţa ca şi cum n-ar exista. Pentru fiecare însă vine un semn al trezirii, al dezgropării spiritului din uitare şi al trăirii vieţii prin perspectiva lui.

De aceea, problemele trupului au nevoie să-şi găsească cauza, căci perturbările sunt mai adânci, în suflet sau în minte. Acestea din urmă vor fi pe larg prezentate, astfel încât să poată fi lesne de înţeles şi identificat ce anume greşim sau ce nevoi nu împlinim.

A fi viu presupune să fii participant activ la propria viaţă, să trăieşti, să acţionezi. Trupul este cel prin intermediul căruia acţionăm, punând în practică ceea ce gândim, simţim şi trăim. Avem nevoie ca el să fie sănătos şi puternic pentru a putea răspunde solicitarilor noastre multe şi variate, mai ales în societatea actuală. Pentru acest motiv, **îngrijirea corpului fizic este o sarcină şi o datorie zilnică, căci viaţa însăşi este legată de el.** Cunoaşterea adevăratelor sale nevoi şi priorităţi ne ajută să nu ne pierdem în acţiuni neimportante, care ne consumă timp şi efort.

SUFLET ŞI IUBIRE

Sufletul

Deşi este foarte complex şi are "raţiuni" pe care mintea cu greu le descifrează, avem nevoie să învăţăm să ne cunoaştem sufletul, să-l înţelegem, ca să ştim cum să venim în întâmpinarea nevoilor sale şi să le împlinim.

Toate procesele afective sunt cuprinse în suflet. Cu cât sunt mai multe, mai ample, mai luminoase şi dezvoltate, cu atât sufletul este mai bogat, mai împlinit şi, evident, omul mai fericit.

Iubirea este substanţa fundamentală a sa, rădăcina din care orice stare sufletească se nuanţează, se desprinde, creşte, înfloreşte şi rodeşte. Se culeg roade ale frumuseţii, bucuriei, dăruirii sau compasiunii atunci când sunt exprimate în mod constant prin fapte, iar de acestea beneficiază cei din jurul nostru, dar şi noi înşine.

Trecem cu uşurinţă de la o stare la alta, de la o dispoziţie sufletească la alta. Cu toate acestea, nu putem spune că ceea ce provine din suflet este efemer, atâta vreme cât fericirea sau nefericirea noastră este dată de ceea ce trăim. Prea mult căutăm persoane sau lucruri care să ne împlinească nevoile afective, în loc să le dezvoltăm noi înşine în suflet.

Neliniştea, suferinţa, golul lăuntric sau apăsarea sunt semne ale neîmplinirii unor nevoi sufleteşti sau ale impregnării sale cu energii negative care îl tulbură.

Ne împlinim nevoile sufleteşti chiar şi într-un mod inconştient, atunci când simţim că ne hrănim sufletul, când avem sentimentul că "ne creşte inima". Dacă ştim să-l ascultăm, sufletul ne cere să-i împlinim diferite nevoi ce au prioritate pentru el, îndemnându-ne să facem anumite lucruri, simţind o chemare către ceva. Nevoia imperioasă de a ieşi în natură, de pildă, poate fi tradusă prin nevoia de linişte şi relaxare a unui suflet obosit sau tracasat, care doreşte şi să se încarce, să se regenereze, cel mai uşor realizându-se acestea într-un cadru natural.

Aşteptările reprezintă o mare sursă de dezechilibre sufleteşti.

Aşteptăm ca alţii să se ocupe de împlinirea nevoilor proprii, când noi suntem cei responsabili de acest lucru. Amplificăm astfel neîmplinirea sufletească prin faptul că ne considerăm victime ale incapacităţii altora de a ne oferi ce ne dorim.

Golul lăuntric este un semn că sufletul nu se încarcă, indiferent cât de mult dăruieşte. Nevoile sale proprii nu sunt împlinite. Omul are nevoie să înveţe să primească sau să-şi dăruiască şi sie-şi, nu numai celorlalţi.

Prin natura sa, **sufletul este fragil şi poate fi uşor rănit sau afectat.** Cei mai mulţi oameni au obiceiul de a proiecta tot felul de gânduri negative asupra celorlalţi, majoritatea fără o bază reală, transferând asupra altora vinovăţii, temeri, acuze de tot felul, judecăţi, reproşuri. În asemenea conjuncturi, un suflet deschis, dar care nu se cunoaşte suficient, este cel mai vulnerabil. Primeşte cu uşurinţă pe oricine în el, sensibilitatea sa este mare, dar nu ştie să se apere de efectele problemelor pe care aceştia le au. Necunoscându-se pe sine suficient, acesta crede şi preia ceea ce i se oferă, în consecinţă îşi amprentează negativ sufletul, rănindu-l şi tulburându-l.

Cu toţii avem nevoie să învăţăm să disociem omul cu care ne aflăm în raport personal de problemele pe care acesta încă le are în povestea lui de viaţă. Este o lecţie pe care sufletul o are de învăţat, aceea de a-l accepta pe celălalt aşa cum este, fără a ne lăsa afectaţi de problemele sale de caracter.

Însă, noi înşine ne putem răni uneori mult mai dur decât o fac ceilalţi oameni. Prin faptul că cerem prea mult de la noi, ne criticăm foarte aspru, ne pedepsim, ne reproşăm, ne dezamăgim, ne judecăm, iar stările asociate tuturor acestor procese generate de minte nu pot fi decât negative. În consecinţă, sufletul se simte nesigur, neîncrezător, slab într-o lumea dificilă şi complicată,

astfel că se strânge într-o carapace a sa pentru că expunerea devine tot mai periculoasă. Doar că lumea sufletului noi o creăm, prin modul în care ne privim pe noi înşine şi privim lumea în care trăim.

Mintea este cea care dă direcţie sentimentelor, care le încurajează sau le blochează exprimarea, în funcţie de gradul său de înţelegere şi cuprindere. Din acest motiv, sufletul poate fi slab şi neîncrezător, chiar dacă mintea este foarte puternică, ea funcţionând ca un filtru foarte fin care cenzurează tot ceea ce sufletul şi-ar dori să exprime şi minţii i s-ar părea că nu se ridică la nivelul aşteptărilor sale. În acest fel, nu-i permite sufletului să experimenteze, să se exprime cum simte, să capete încredere, chiar dacă la început se simte vulnerabil şi slab. Dar nici nu are cum să devină puternic dacă nu are propriile experienţe, care sunt specifice naturii sale şi sunt neapărat însoţite de trăire. Mintea, oricât ar observa sau studia sufletul, nu are cum să trăiască în locul său, căci are altă natură. Aşa că, ar fi bine să ne educăm mintea să dea mai mult credit sufletului, să mai slăbească controlul dacă este prea puternic.

Iubirea în esenţa şi nuanţele ei

Aprofundând experienţele iubirii, ajungem către esenţa ei. Reuşim astfel să o cunoaştem aşa cum este ea în Inima lui Dumnezeu: necondiţionată, pură, unificatoare şi cuprinzătoare.

Prin natura sa, iubirea este necondiţionată, dar natura umană a saturat-o de aşteptări. Ca să ne "scuturăm" de ele, căci creează nenumărate frustrări şi neîmpliniri, e indicat să ne conectăm la partea noastră divină, să fim activi şi prin spiritul nostrum, care se exprimă prin iubire pură şi înţeleaptă, iar când avem tendinţa să o limităm, ne avertizează prin vocea lăuntrică.

Iisus a manifestat această iubire, care, prin ea însăşi, a produs minuni.

Serafimii ne conectează la esenţa iubirii, aşa cum este ea în Inima lui Dumnezeu, pură şi necondiţionată. Lumina ei ne infuzează discret, dizolvând toate tristeţile şi suferinţele. Prezenţa lor ne face să ne simţim îmbrăţişaţi şi iubiţi de Părintele Ceresc, aşa cum suntem, cu putinţele şi neputinţele noastre.

Pe de altă parte, experienţa iubirii ne învaţă despre nuanţele ei: tandreţe, iertare, compasiune, înţelegere, toleranţă, acceptare, bunătate sau blândeţe şi despre formele variate de manifestare: prietenie, frăţie, iubire părintească sau de cuplu.

Îngerii compasiunii, ai înţelegerii, ai fraternităţii, ai armoniei, ai iertării, împăcării, ai dăruirii, bunătăţii, prieteniei ne învaţă să ne exprimăm iubirea nuanţat, să ne pese unii de alţii, să creăm punţi de comunicare între suflete, să facem ca viaţa împreună să fie o bucurie.

Caracteristici ale sufletului şi dezechilibrele aferente lor

1. Iubirea pură şi simplă

Iubirea există implicit în natura omului. Experienţa iubirii este legată mai ales de manifestarea ei, de a-i găsi modalităţi potrivite de exprimare, care să corespundă cu firea celui care dăruieşte, dar şi cu a celui care primeşte, astfel încât să ne împlinim nevoi dăruindu-ne unii altora cu iubire, prin propria voinţă şi dorinţă.

Ca şi viaţa, iubirea îşi cunoaşte curgerea, croindu-şi drum acolo unde şi cât îi permitem să pătrundă. Iubirea e infinită şi omul are capacitate nelimitată de a iubi, voinţa noastră o limitează

, dar şi mintea care o defineşte eronat, pentru că o raportează şi o include predominant în şabloane sociale sau religioase.

Un om îi poate iubi pe toţi cei care există în viaţa sa la un moment dat, doar că ea are expresii diferite de manifestare pentru fiecare în parte: pentru unii e sprijin, pentru alţii protecţie, compasiune, prietenie, educaţie, linişte, bucurie sau tandreţe. Pe măsură ce înţelegem şi integrăm acest lucru, permitem iubirii să curgă continuu în şi prin noi, iar viaţa devine o bucurie şi o încântare, căpătând sens şi simţind că suntem una cu totul.

Îngerii iubirii exprimă iubirea divină, în toate formele ei. Ne deschid sufletul către izvorul acestei iubiri, ne învaţă să o păstrăm vie în noi, să ne simţim parte a Totului şi profund legaţi prin ea. Nimic din ceea ce iubim cu adevărat nu se pierde, ci rămâne în suflet pentru eternitate.

Iubirea de sine

Presupune să recunoşti iubirea inimii tale, să o trăieşti, să o dăruieşti, dar şi să o primeşti pe cea care îţi este oferită. Iubirea nu este împlinită decât în relaţie cu cineva sau ceva. Altfel, se stinge, ca un foc pe care nu-l mai alimentezi.

Noi înşine suntem primii care suntem datori să aducem iubirea în fiinţa noastră. Nu e nimeni responsabil de fericirea noastră în afară de noi înşi.ne.

Nimeni nu ne poate răni decât dacă noi permitem, căci ne revine datoria să apărăm sufletul cu o conştiinţă luminată, limpede şi fermă, cu o atitudine compasivă şi înţelegătoare.

Mintea e gardianul sufletului. Ei îi revine rolul de a analiza şi trece prin filtrul conştiinţei, de a primi prin intuiţie, de la Dumnezeu, prin conştiinţa individuală, soluţii pentru fiecare eveniment sau situatie care ne depăşeşte, de a înţelege, de a pune scut oricăror proiecţii negative venite din exterior. Dacă încă nu am reuşit, înseamnă că e timpul să învăţăm.

Arhanghelul Samuel ne învaţă să păstrăm şi pentru noi înşine din iubirea primită de la Dumnezeu sau oameni, să trăim în ea, astfel putem fi la rândul nostru iubitori. Îl putem ruga pe Mihail să aducă lumină în conştiinţa noastră, să ne întărească credinţa, să avem gânduri luminoase şi creatoare, astfel încât sufletul să se simtă în siguranţă şi protejat.

Dezechilibre posibile:

Trădarea de sine

Iubirea vine din inimă, dar are nevoie de gânduri luminoase cu care să facă pereche, altfel poate fi negată, pervertită sau rănită datorită lipsei de protecţie. E ca un copil pur şi luminos, dar pe care toată lumea îl ignoră, aruncă cu pietre în el sau se foloseşte de inocenţa lui pentru a-l trimite la cerşit şi a obţine foloase materiale.

Ne-am îndepărtat de sufletul nostru în timp, la aceasta contribuind:

- **Lipsa de protecţie**. Aceasta presupune să nu lăsăm sufletul să fie atacat de proiecţiile pe care oricine le face asupra lui, implicit propria minte, prin judecăţile, pedepsele, avertismentele, neîncrederea sau gândurile negative pe care le oferă sufletului. Astfel, zilnic permitem ca el să "încaseze săgeţi", să fie afectat şi rănit.

Arhanghelul Mihail ne învaţă cum să ne protejăm sufletul. Aduce lumină în toate locurile întunecate ale sufletului, dar şi ale minţii, care proiectează gânduri negative asupra lui. Înlătură fricile şi îndoielile, ne dă forţa să ne acceptăm aşa cum suntem, fără să ne judecăm sau să ne învinovăţim pentru greşelile noastre.

 Pervertirea. În timp, am obligat sufletul să servească unor interese ce încalcă legile divine, să se "sacrifice" pentru un bine greşit înţeles sau pentru a face concesii în schimbul unor beneficii de natură materială ("ne-am călcat pe suflet").

Arhanghelul Samuel şi îngerii iubirii ne ajută să primim iubirea în sufletul nostru, să o lăsăm să lucreze conform naturii ei. Mihail ne ajută să păstrăm o direcţie bună în canalizarea iubirii, prin intuiţie şi prin vocea conştiinţei, care ne semnalează când suntem aproape de punctul de a trece pragul şi de a face din nou compromisuri.

 Negarea. Acest fenomen apare atunci când ignorăm cu totul sufletul şi nevoile lui. Ori nu mai ştim să-l ascultăm, ori nu urmăm ceea ce el ne îndeamnă.

Îngerii respectului ne învaţă respectul de sine şi al darurilor cu care suntem înzestraţi. Îngerii bunului simţ ne învaţă să ne ascultăm vocea sufletului, să-i oferim încredere şi să o urmăm.

Înţelegerea în iubire

Atunci când înţelegem şi manifestăm iubirea cu care Dumnezeu a înzestrat omul şi pe care El Însuşi o manifestă, viaţa noastră devine o splendoare şi se umple de măreţie.

Miraculoasa dragoste are puterea să menţină pe perioade nedeterminate relaţiile dintre părinţi şi copii, dintre prieteni, rude, cuplurile, aducând celor implicaţi înţelegere, bucurie, primirea şi dăruirea ajutorului la nevoie, susţinere, plăcerea de a fi împreună şi de a crea.

Manifestarea iubirii depinde mult de modul în care ne-o definim şi o înţelegem. Realizând o introspecţie atentă, ne putem da seama care este ideea noastră despre iubire, cum interpretează mintea experienţele trecute legate de ea. De asemenea, putem să identificăm şi confuziile date de nedisocierea iubirii de obiectul ei, convingerile eronate preluate din familie sau societate, controlul asupra exprimării sufleteşti, restricţiile, cenzura ("nu te face de râs"), judecata ("iar ai greşit, nu eşti în stare de nimic"), pedeapsa ("nu meriţi nimic bun").

Lecţiile de viaţă sunt lecţii ale iubirii. Cu cât le înţelegem şi ni le însuşim mai profund, cu atât nivelul nostru de împlinire şi fericire creşte.

Dezechilibre posibile:

Vinovăţia

Ne-am format obiceiul ca, de câte ori eşuăm, în primul rând să căutăm vinovaţi asupra cărora să transferăm întreaga responsabilitate. Fie că este vorba de apropiaţi, noi înşine sau oamenii cu care intrăm sau nu în contact, toţi suntem culpabilizaţi pentru nenumărate lucruri. Acest fenomen funcţionează deseori şi ca sistem de apărare, dar nu justifică atitudinea acuzatoare îndreptată asupra sufletului, oricui ar aparţine acesta. E clar că ceva scapă înţelegerii noastre, cel mai simplu ar fi să vedem ce anume.

Oricum, ar fi bine să acceptăm că fiecare face cât şi cum poate la un moment dat, după nivelul său de înţelegere, iar

greşeala e doar un semn că avem ceva de învăţat şi nu un motiv de judecată sau de agresivitate.

Îi rugăm pe îngerii înţelegerii şi pe Metatron să ne arate ce lipseşte înţelegerii noastre pentru ca acţiunile în care suntem implicaţi să-şi împlinească rostul. De asemenea, îl rugăm pe arhanghelul Zadkiel să cureţe efectele vinovăţiilor acumulate deja în structurile noastre lăuntrice. Îngerii iertării ne ajută să ne iertăm pe noi înşine şi pe ceilalţi pentru rănile produse sufletului, iar îngerii împăcării refac legăturile afectate.

Victimizarea

Acolo unde există vină, de cele mai multe ori există şi victimizare. Toţi vinovaţii îşi au victimile lor.

Viaţa ne poate pune în ipostaza de a fi victime ale unor situaţii pe care nu le putem controla, cum sunt cataclismele naturale (cutremure, secete, inundaţii, uragane, tornade) sau războaiele.

În civilizaţia actuală, avem la îndemână instrumente de a evita nenumărate situaţii care ne-ar transforma în victime. De pildă, avem la dispoziţie spitale sau unităţi de prim ajutor dotate cu tehnologie modernă.

Dar ceea ce ţine direct de noi, putem schimba. Ar fi bine să înţelegem şi să ne asumăm faptul că victimizarea constantă încarcă sufletul cu o negativitate care lucrează încet şi sigur, iar în timp se poate materializa sub forma unor boli de tipul celor cronice.

Sunt multe persoane care se simt în zona lor de confort dacă au sentimentul că pătimesc pentru ceva. Chiar devin dependente de acest sentiment, de parcă viaţa lor are un sens pe care îl acceptă ca pe un destin implacabil. Dacă ar înţelege că Dumnezeu doreşte doar fericirea copiilor Săi, niciodată suferinţa, că omul a fost creat

din iubire şi pentru iubire, toate umbrele de felul acesta s-ar dizolva.

Îi rugăm pe îngerii înţelegerii şi pe Metatron să ne ajute să ne înţelegem lecţiile de viaţă şi să găsim soluţiile adecvate pentru a merge mai departe, în loc să ne plângem soarta. Mihail ne poate da forţa necesară pentru a ne ridica, ne luminează calea ca să ne putem recunoaşte drumul înainte, Zadkiel ne poate curăţa emoţiile de toată încărcătura negativă acumulată şi îngerii iubirii ne readuc iubirea în inimi ca să putem privi din nou lumea cu ochi senini şi zâmbitori.

Libertatea în iubire

Iubirea este liberă prin natura ei şi reuşeşte, în timp, să disipe diferenţele pe care mintea le-a creat prin falsele sale judecăţi de valoare. Prin lecţiile pe care ni le oferă, iubirea eliberează, una câte una, toate măştile care o îmedică să se exprime la adevăratul său potenţial.

În general, ne e teamă să fim liberi în iubire. O considerăm chiar periculoasă. Puţini oameni o suportă, şi mai puţini şi-o pot asuma. Nu avem încredere în ceilalţi, nu avem suficientă încredere nici în noi înşine. Ne temem de ispite, de încălcarea unor tipare sociale sau religioase, de latura noastră umană care "trebuie" ţinută în frâu cu orice preţ, de cum o să fim priviţi dacă facem anumite gesturi pentru oameni de care ne pasă, iar exemplele pot continua.

Cu fiecare experienţă avem ocazia să ne creştem gradul de libertate în a fi noi înşine, în a ne exprima liber, depinde însă ce alegem. Nu e neapărat greşit să nu facem pasul înainte, căci teama este indicatorul neputinţei noastre. Dumnezeu însă ne sprijină să reuşim, ne creează situaţii prin care să ne dea încredere sau să ne conştientizăm calităţi care credeam că ne lipsesc, ne scoate în cale

oameni care au trecut prin experienţe asemănătoare, ca să înţelegem că nu e aşa greu cum bănuiam.

În concluzie, ar fi bine să acordăm mai multă încredere iubirii însăşi, ea este indicatorul care ne marchează drumul. Atâta vreme cât urmăm acest indicator, nu putem greşi. Greşeala vine din incapacitatea noastră de a înţelege rostul a ceea ce vine către noi, de a decodifica corect şi a exprima adecvat sentimentele.

Iubirea vine oricum. E în natura noastră. Nu putem fugi de ea, nu o putem ascunde, evita sau ignora, decât dacă dorim să ne "împietrim" inima.

Dezechilibre posibile:

Ataşamentele

Apar datorită faptului că nu reuşim să eliberăm persoane de amintiri, stări, evenimente sau obiecte. Totul rămâne în noi, în mintea şi sufletul nostru, nimic nu se pierde. Despărţirea de un prieten drag nu înseamnă pierderea prieteniei, renunţarea la un obiect primit în dar de la cineva apropiat nu face să pierdem şi preţuirea aceluia, el dăinuie în inima noastră pentru eternitate. Identificăm prea mult iubirea cu obiectul iubirii, nu reuşim să o eliberăm şi să o trăim liber. Legarea atât de strânsă cu obiectul său aduce suferinţă şi e necesar să învăţăm apoi marea lecţie a detaşării.

Serafimii, arhanghelul Samuel şi îngerii iubirii ne ajută să simţim şi să preţuim iubirea pură trăită în sufletul nostru, fără să o condiţionăm de nimic fizic, să-i recunoaştem eternitatea. Îngerii libertăţii ne învaţă să ne ascultăm inima şi să ne exprimăm liber iubirea, urmând indicaţiile primite pas cu pas, căci astfel nu vom răni sau încălca liberul arbitru al altcuiva.

Dependența

Sunt mulți oameni care s-au obișnuit să trăiască prin ceilalți, nu mai știu să trăiască prin ei înșiși, să-și creeze propriile experiențe sufletești. În general, oamenii care se dedică cu totul familiei, unui grup sau unei cauze, își extrag de acolo bucuriile și împlinirile, ajung să își nege propriile necesități, pentru că și-au dizolvat individualitatea în grupul cu care se confundă. Mai mult, își pot dezvolta un simț al proprietății asupra membrilor grupului, încălcându-le libertatea și sufocându-i deseori. Simt că s-ar pierde pe ei dacă ar pierde grupul, așa că fac tot ce le stă în putință să nu se întâmple astfel, chiar dacă ar fi să recurgă la violență sau chiar la amenințări cu sinuciderea.

Îl rugăm pe arhangelul Mihail să lumineze persoanele aflate în asemenea situații, să le fie ateluminat drumul și fiecare pas următor, astfel încât să-l recunoască și să-l urmeze. Îi rugăm pe îngerii libertății să-i învețe să respecte libertatea celorlalți, pe cei ai iubirii să le deschidă inima și pe îngerii creativității să-i învețe să-și exprime sentimentele și să-și creeze propriile bucurii și împliniri.

Posesivitatea

Vine din convingerea eronată că fericirea vine din apartenență. Persoanele posesive nu pot trăi iubirea și au nevoie să posede obiectul iubirii lor pentru a se simți în siguranță și pentru a avea o șansă la iubire, după cum văd ele lucrurile. Iubirea este liberă și nu se agață cu disperare de cineva sau ceva, cu teama de a nu-l pierde. Dacă îl pierd, ei consideră că au pierdut iubirea. Într-o anumită măsură, majoritatea oamenilor confundă iubirea cu obiectul iubirii, **pretinzând astfel drepturi de apartenență pe care le au asupra acestuia.** Pornind de aici, se dezvoltă iubirea exclusivă (ai dreptul să-l iubești și să acorzi atenție doar aceluia

căruia îi aparţii), la care se adaugă dependenţe, condiţionări, aşteptări, suferinţe sau traume sufleteşti.

Nevoii de a poseda şi controla se mai adaugă deseori orgoliul şi teama de abandon, iar toate acestea sfârşesc prin a-l face pe celălalt să se simtă agresat, constrâns, asaltat, nerespectat şi lipsit de valoare. Străduindu-se să nu stârnească suspiciuni, celălalt ajunge să-şi impună şi singur constrângeri, simte că îşi pierde independenţa şi integritatea personală. Nu mai vorbim de faptul că iubirea este înlocuită în timp cu ura, ca urmare a suspiciunilor şi a acuzaţiilor repetate, ajungând într-un final la respingere fermă.

Sunt persoane cu un grad foarte ridicat de toleranţă, care acceptă timp îndelungat în viaţa lor o persoană cu un astfel de comportament, în dauna sănătăţii lor mentale, sufleteşti şi fizice. Le este mai teamă că nu fac faţă lumii în care trăiesc (mai ales dacă li se induce faptul că "nu sunt capabile să se descurce") sau nu ştiu să se orienteze în alte direcţii, care, măcar temporar, le-ar ţine departe de o persoană care-şi manifestă deseori posesivitatea prin agresivitate, chiar şi fizică.

Acest tip de comportament este frecvent întâlnit în relaţiile de cuplu, dar există şi mulţi părinţi care se manifestă astfel faţă de copiii lor, asupra cărora pretind că au drepturi, inclusiv acela de a recurge la violenţă.

Îi putem ruga pe îngerii iubirii şi pe arhanghelul Samuel să însoţească persoana posesivă şi să o înveţe să primească şi să trăiască experienţa iubirii în inima sa, să se bucure de ea şi să înţeleagă că niciodată nu o poate pierde. Îngerii libertăţii şi arhanghelul Mihail o pot învăţa să fie ea însăşi liberă, să-şi tempereze agresivitatea şi controlul asupra celor apropiaţi.

Încrederea în iubire

Iubirea are o imensă putere transformatoare şi vindecătoare. Dacă am avea deplină încredere în ea, nu ar mai exista boli sau conflicte, am trăi cu toţii în armonie şi linişte.

Atunci când ai încredere în iubire, porţile sufletului sunt mereu deschise. Iubirea însăşi cunoaşte drumul, doar să avem încredere în ea şi să o urmăm. Ea ne va învăţa cu răbdare şi blândeţe.

De regulă, experienţele nefericite în care sufletul s-a simţit rănit şi afectat, au scăzut încrederea în iubire. Teama de a fi răniţi vine din faptul că ne simţim sufletul slab şi fragil, incapabil de a se apăra singur şi încă nu ştim cum să-l protejăm. Aşa este la început, dar lumina îl întăreşte şi îl apără, iar lumina vine din conştiinţa noastră, dar şi din înţelegerea şi încrederea dobândite prin experienţa directă a sufletului. Lumina conştiinţei şi fermitatea minţii clare ne apără sufletul şi o fac în măsura în care noi ştim acest lucru şi îl integrăm. Dacă cineva proiectează către noi vorbe încărcate de negativitate sub forma unor reproşuri, acuze, indiferent dacă sunt sau nu adevărate, conştiinţa noastră creează imediat un scut de lumină ce nu permite negativităţii să pătrundă şi să ne afecteze. Acest scut se poate manifesta prin gânduri ferme de înţelegere şi compasiune faţă de suferinţa celui din faţa noastră, şi astfel nu ne vom simţi atacaţi sau forţaţi să ne apărăm. Lumina care emană din gândurile ce determină atitudinea fermă constituie apărarea noastră, iar sufletul nu se simte afectat şi rănit, ci emană compasiune şi blândeţe înţelegătoare. Ca un părinte care dă un sens atitudinii sale educative, fiind ferm şi blând în acelaşi timp, chiar dacă copilul este supărat şi îi face reproşuri întruna.

De asemenea, încrederea în oamenii pe care îi iubim influenţează încrederea în iubire. Deseori, dacă iubim persoane nepotrivite şi suferim, ajungem să ne pierdem încrederea în iubire şi ne închidem sufletul pentru o vreme. Însă relaţiile armonioase de iubire, de orice natură ar fi: de prietenie, familie sau de lucru, ne înfloresc sufletul şi-l fac încrezător şi puternic. De aceea e

indicat să încurajăm acest gen de relaţii, eliberându-ne, pe cât posibil, de cele tensionate.

Dezechilibre posibile:

Neîncrederea

Omul neîncrezător se comportă ca un uşier: închide şi deschide porţile inimii după dispoziţia pe care o are sau după criteriile pe care şi le-a format.

Neîncrederea în iubire închide sufletul, îi subminează dorinţa de a fi viu şi a se exprima liber. Nu e indicat să se stăruiască prea mult în această stare odată ce s-a instalat. Cu cât porţile inimii devin mai ferecate, cu atât va fi mai greu să fie deschise.

Dacă ne pierdem încrederea în cineva pe care îl preţuim, ea se poate reface, indiferent de motivele care au dus la pierderea ei. Iertarea, înţelegerea motivelor care au generat faptele respective (şi care chiar s-ar putea să nu aibă nicio legătură directă cu noi), compasiunea, reconsiderarea criteriilor după care ne definim încrederea, pot fi cărămizile care să o reclădească.

Îi rugăm pe îngerii iertării să ne înveţe să ne iertăm pe noi înşine pentru neputinţele noastre şi pe ceilalţi pentru ale lor, iar îngerii împăcării - să relegăm firele tăiate din supărare, atât cu noi înşine, cât şi cu lumea din jur, dar şi cu Dumnezeu, dacă e necesar, căci deseori oamenii consideră că le înşeală aşteptările neîmplinindu-le rugăminţile, aşa că încrederea în El este mult diminuată. Îngerii încrederii şi Mihail ne ajută să ne refacem încrederea pierdută şi credinţa.

Închistarea

Un suflet care suferă nu mai are încredere în viaţă, în oameni, în propriile capacităţi şi se poate închide. Omul închistat ajunge să nu mai simtă gustul vieţii, să nu o mai trăiască, nu mai poate percepe nevoile sufletului, nu-i mai aude vocea.

Îl rugăm pe arhanghelul Rafael să vindece sufletul, să-i aline durerea, pe Mihail şi pe îngerii încrederii să refacă încrederea şi credinţa, pe Samuel să ne umple inima de iubire şi să ne ajute să găsim persoane în preajma cărora să ne simţim iubiţi şi acceptaţi. Metatron ne va ajuta să înţelegem rostul evenimentelor prin care trecem şi să ne învăţăm lecţiile de viaţă.

Iertarea în iubire

Are darul de a elibera, de a desface legături nesănătoase, care s-au transformat în timp în poveri şi surse de tensiune.

Dumnezeu ne înţelege neputinţele, iar iubirea Sa necondiţionată de faptul că am greşit sau nu, că ne-am ridicat sau nu la înăţimea aşteptărilor Sale, nu are nevoie de niciun argument pentru a ne accepta aşa cum putem noi să fim. Nici măcar nu are nevoie să ne ierte, pentru că ne priveşte ca pe nişte copii care mai şi greşesc în străduinţa lor de a învăţa. Mai mult, are grijă să nu cădem pradă deznădejdii datorită încercărilor la care nu facem faţă şi ne sprijină să ne ridicăm. Îngeri ai bucuriei, ai fericirii, ai iubirii, arhanghelul Samuel vin să ne dea mâna pentru a ne ajuta să ieşim din apăsare şi durere, asigurându-ne de faptul că merităm în continuare iubirea Părintelui nostru, care niciodată nu ne abandonează. Însă nu au cum să ne protejeze de judecăţile şi acuzele care le adresăm nouă înşine sau celor care ne rănesc. Pentru a ne curăţa şi linişti sufletul şi mintea, care rămân tulburate în urma acestor experienţe, e necesar să recurgem la iertare.

Însă, dacă am reuşi să ne privim experienţele în lumina lor clară, le-am înţelege rostul şi învăţătura şi nu ar mai fi necesar să trecem prin momente de mare tensiune ce ne suprasolicită şi tracasează. Îngerii îşi doresc să ne ajute să evităm toate acestea, dar nu o pot face decât cu contribuţia noastră. Având o mai mare toleranţă, răbdare şi înţelegere faţă de neputinţe şi slăbiciuni, am reuşi chiar să ne sprijinim unii pe alţii în creşterea şi dezvoltarea lăuntrică şi nici nu am mai ajunge în situaţia de a fi necesar să ne iertăm reciproc. Şi dacă totuşi am fi uneori, o putem face mult mai lesne, fără un consum psihic atât de mare şi de intens.

Dezechilibre posibile:
Dificultatea de a ierta

De cele mai multe ori, oamenii nu pot ierta pentru că nu pot accepta sau nu pot trece peste rănile provocate de cuvinte acuzatoare, de atitudini şi acţiuni încărcate de agresivitate sau de trădări ale încrederii.

Cel care ne-a rănit poate veni în întâmpinarea iertării, recunoscându-şi greşeala, cerându-şi scuze şi regretând faptul că ne-a produs prejudicii. Însă, dacă nu se întâmplă astfel, nu e cazul să aşteptăm până când el are înţelepciunea să recurgă la acest gest. A acorda iertarea cuiva depinde în primul rând de noi, de dorinţa şi voinţa noastră de a ne elibera sufletul şi mintea de un bagaj negativ pe care-l purtăm şi care lucrează în corpurile noastre subtile în moduri pe care nici nu le bănuim. Din acest motiv, este mai sănătos să renunţăm la orgoliu şi să-i iertăm oricum pe cei care ne greşesc, cât mai curând posibil.

Să nu ne uităm însă nici pe noi înşine, căci de multe ori acţionăm împotriva sufletului sau spiritului nostru, judecându-ne aspru, pedepsindu-ne, criticându-ne cu intransigenţă şi duritate pentru neputinţele noastre.

Îngerii iertării ne ajută să ne iertăm pentru momentele când am provocat suferinţă sufletului şi l-am judecat aspru pentru slăbiciunile lui, în loc să-l întărim şi să-i dăm putere. Ne îndeamnă să-i iertăm pe toţi cei care ne-au rănit, cu sau fără intenţie şi indiferent dacă îşi recunosc sau nu greşelile. Îl putem ruga pe arhanghelul Zadkiel să ne purifice sufletul de urmele negative lăsate de neiertare şi neacceptare şi să deblocheze unele canale energetice dacă acestea au fost afectate.

Împărtăşirea în iubire

Nevoia de împărtăşire este exprimată prin dăruire. Prin ea, Dumnezeu se împărtăşeşte tuturor lumilor, iar noi ne împărtăşim la rândul nostru natura umană şi cea divină. În aceeaşi măsură e important şi să recunoaştem modul prin care Dumnezeu şi ceilalţi oameni împărtăşesc cu noi ceea ce sunt.

Comunicarea este o formă de împărtăşire reciprocă şi liberă. Ne împărtăşim unii altora experienţe, trăiri, opinii, bucurii sau tristeţi, împliniri sau neîmpliniri. Însăşi viaţa umană ar fi săracă şi goală fără împărtăşire.

Prin natura ei, iubirea este tandră, blândă, duioasă, tolerantă. Când o împărtăşim astfel, o dăruim în forma ei cea mai pură şi, indiferent dacă o manifestăm prin cuvinte, gesturi sau fapte, ea va încânta sufletele şi nu are cum să nu fie primită de orice fiinţă vie căreia i-am oferi-o.

Dezechilibre posibile:

Singurătatea

Te simţi singur când ajungi să refuzi viaţa, când te separi de tine însuţi, de Dumnezeul din tine şi din afara ta. Sufletul tău nu mai simte curgerea iubirii, care prin natura ei leagă, uneşte inimi. Omul singur nu se mai simte înţeles de nimeni, i-a fost trădată

încrederea acordată, alege să se separe de lume şi nu mai doreşte să-şi împărtăşească viaţa cu nimeni. Chiar dacă întreţine relaţii sociale sau profesionale, el se comportă în sufletul său ca un om izolat de ceilalţi.

Situaţia este mai dramatică cu persoanele de vârsta a treia care, odată cu ieşirea la pensie şi încetarea contactelor profesionale, devin nişte oameni însinguraţi. Fiind o altă generaţie, nu se mai simt înţeleşi şi acceptaţi de copiii sau apropiaţii lor mai tineri, care nu au răbdare cu vulnerabilităţile lor.

Însă, de multe ori singurătatea este şi o complacere, o inerţie care te ţine în carapacea ta, unde te simţi în siguranţă. Tehnica modernă (tv, internet) întreţine singurătatea, iar puterea creatoare este mult diminuată. Dar sufletul are nevoie să se exprime în raport cu alţi oameni, să experimenteze, să împărtăşească.

Ne putem dori ca temporar să fim singuri cu noi înşine şi cu Dumnezeu, retrăgându-ne de la cele lumeşti, ca să ne reclădim interior, să ne regenerăm sau să construim ceva în linişte. Aceasta este o singurătate doar fizică, căci lăuntric nu trăim acest sentiment, ne aparţinem nouă, lui Dumnezeu şi nu ne simţim separaţi de lume, chiar dacă temporar ne-am retras din ea.

Îngerii încrederii ne învaţă să ne refacem iubirea afectată, încrederea în viaţă, în oameni, iar arhanghelul Gabriel ne ajută să ne deschidem din nou sufletul şi să creăm punţi de comunicare cu oamenii. Îngerii fraternităţii ne îndeamnă să-i privim pe cei din jur ca pe fraţii noştri, să-i iertăm şi să ne împărtăşim reciproc unii altora. Îngerii bucuriei readuc bucuria în viaţa noastră în aşa fel încât sufletul să o poată primi şi să-şi dorească să înflorească din nou, căci el nu îmbătrâneşte niciodată.

Sufocarea

Există persoane cu o mare deschidere afectivă şi o mare disponibilitate de a împărtăşi cu ceilalţi din trăirile, ideile şi preocupările lor. Este însă posibil ca, de multe ori, această infuzie de energie să depăşească capacitatea lor de a primi. Când se trece un anumit prag, stabilit de structura fiecăruia, dar şi de dispoziţia de moment, omul se simte sufocat. Dacă constatăm că avem aceste tendinţe, ar fi bine să căutăm să respectăm integritatea celuilalt şi să nu considerăm un afront personal sau o dovadă de respingere faptul că cineva ne atrage atenţia asupra acestui lucru. Doar e necesar să înţelegem că avem ritmuri diferite şi avem de învăţat să ni le armonizăm cu ale celor din jur, mai ales ale celor apropiaţi, cu care ne împărtăşim în mod curent existenţa.

Îngerii bunului simţ ne ajută să simţim firea celor apropiaţi şi dispoziţia sufletească în care aceştia se află. Ne învaţă să ne dezvoltăm simţul lăuntric şi să alternăm emisia trăirilor, ideilor sau faptelor noastre cu primirea sau ascultarea celor care vin din partea celorlalţi. Îngerii armoniei ne ajută să ne armonizăm ritmul propriu cu cel al persoanelor apropiate, astfel încât să ne înţelegem şi să ne bucurăm de ceea ce ne împărtăşim reciproc.

2. Creativitatea

Viaţa implică creaţie. Tot ceea ce manifestăm este un efect al creaţiei interioare: gânduri, intenţii, dorinţe, trăiri, gesturi, fapte, evenimente. Toată viaţa noastră, cea din fiecare clipă, nu poate fi exista fără creaţie. Esenţa noastră divină conţine energia esenţă din care viaţa se dezvoltă. Din extensia ei au luat naştere conştiinţa şi sufletul, care pot crea o infinitate de gânduri şi trăiri, care, la rândul lor, pot crea o mare diversitate de gesturi şi fapte, ce se pot exprima într-o mare varietate de moduri.

Darul creator este primit "la pachet" cu darul vieţii. Vrem sau nu vrem, creăm. Conştient sau inconştient. O creaţie conştientă presupune să te cunoşti pe tine şi să-ţi creezi viaţa de fiecare zi din energiile tale fundamentale. Avem în noi frumuseţe, creăm ceva frumos cu ea, ca să înfrumuseţăm lumea în care trăim, avem în noi iubire, creăm din ea ceva care să ne aducă bucurie sau să împlinească nevoile semenilor, şi tot aşa. Dacă reuşim acest lucru, putem spune că avem darul de a ne crea o viaţă împlinită şi fericită, bazată pe împărtăşire şi nu mai suferim pentru lipsurile pe care credem că le avem, nu mai punem presiune pe cei apropiaţi să ne împlinească nevoile. Acest lucru este posibil pentru oricine are spiritul treaz şi îşi activează în suflet şi în conştiinţă aceste energii fundamentale, astfel încât să le recunoască şi să le exprime cu încredere.

Dezechilibre posibile:
Dificultatea de a exprima sentimentele

Experienţele vieţii în care ne-am simţit răniţi lasă urme adânci în sufletul nostru, îngreunând sau chiar blocând temporar exprimarea curgerii sale. În consecinţă, fie nu mai avem încredere în oameni sau în iubire, fie nu mai avem încredere în capacitatea noastră de a oferi celorlalţi daruri care să corespundă aşteptărilor lor şi ne temem să nu dezamăgim, să nu fim respinşi, blamaţi sau răniţi din nou.

Îngerii creativităţii ne învaţă să ne valorificăm toate resursele de care dispunem, într-un mod adecvat şi la timpul potrivit, dar şi să punem în valoare lumea creată de Dumnezeu. Arhanghelul Gabriel ne ajută să ne deschidem sufletul, să descoperim în el toată splendoarea sa şi să găsim modalităţi de a o exprima adecvate structurii noastre. Îl putem ruga pe arhanghelul Zadkiel să ne elibereze curgerile blocate şi să cureţe efectele negative generate în timp de aceste obstacole.

Timiditatea

Există persoane care au un potenţial emoţional mare, ce conferă o mare sensibilitate şi vulnerabilitate încă din primii ani ai copilăriei. Au nevoie să înveţe să-şi canalizeze emoţiile în trăiri şi fapte care să le aducă satisfacţie şi plăcere lor şi apropiaţilor lor. Părinţii care constată că au copii timizi îi pot ajuta să-şi valorifice sensibilitatea, orientându-i către activităţi creative care să răspundă şi chemării sufletului lor. Aceşti copii au nevoie să fie înţeleşi şi ascultaţi, ca să se poată veni în întâmpinarea nevoilor lor şi să nu fie forţaţi să urmeze anumite cursuri, chiar şi din sfera artistică, care să fie în contradicţie cu dorinţele lor. Frustrarea pe care o resimt aceşti copii cu un mare potenţial emoţional este mult peste medie şi se poate ajunge la amplificarea unei probleme care există deja.

Un potenţial emoţional mare este dificil de controlat pentru orice persoană, indiferent de vârsta pe care o are. Însă controlul emoţiilor se obţine în paralel cu cel al gândurilor care le orientează. Părinţii care au copii cu această structură ar fi bine să nu-i lase în medii încărcate de negativitate, căci o absorb ca un burete şi o descarcă apoi prin boli, ei fiind prea mici pentru a controla asemenea fenomene.

Timiditatea scade în măsura în care aceste persoane reuşesc să exprime cât mai mult sensibilitatea, să capete încredere în ceea ce sunt şi să-şi controleze emoţiile.

O mare sensibilitate presupune şi o mare compasiune faţă de oameni şi animale, multă imaginaţie creatoare sau capacitate crescută de acceptare şi adaptare.

Îi rugăm pe arhanghelul Gabriel şi pe îngerii creativităţii să încurajeze persoanele timide în a-şi exprima sensibilitatea şi a o valorifica corespunzător cu darurile pe care le au. Arhanghelul Zadkiel le poate debloca comunicarea dacă a fost afectată şi le poate curăţa emoţiile de frustrare, tristeţe sau resentimente. Arhanghelul Mihail le poate ajuta să aibă gânduri clare, ferme şi luminoase, care să orienteze pozitiv emoţiile. De asemenea, le poate proteja şi ajuta să facă faţă încercărilor cu încărcătură emoţională negativă, astfel încât să nu fie copleşite de povara lor.

3. Dăruirea şi primirea

Sunt faţete ale iubirii active, împărtăşite. Este în natura iubirii să se dăruiască prin tot ceea ce poate omul să fie şi să înţeleagă. Dăruirea este o pornire firească a sufletului, care îşi are rădăcina în spiritul ce doreşte să se expansioneze, să împărtăşească cu toată lumea ceea ce este el.

Dăruirea este cea mai elocventă manifestare a iubirii divine. Dumnezeu ne-a dăruit dintotdeauna tot ce am avut nevoie pentru creşterea şi dezvoltarea noastră. Indiferent dacă am recunoscut sau nu, dacă am primit sau nu darurile Sale, El ni le-a pus întotdeauna la dispoziţie. Dar, ne-am întrebat vreodată - noi ce-i dăruim Părintelui nostru? În afara rugăminţilor noastre de a ne ajuta, mai primeşte ceva de la noi? Ne gândim poate că nu-I lipseşte nimic sau că nu am avea ce să oferim noi, cei mici şi neînsemnaţi, unui Dumnezeu atotputernic. Însă, cea mai mare dorinţă a Sa este să-L invităm în mod constant în viaţa noastră ca prieten, nu să ne aducem aminte de El doar atunci când avem nevoie arzătoare de ajutor. Trăirea împreună cu El să ne fie un stil de viaţă, să-I împărtăşim din bucuriile, gândurile, proiectele sau preocupările noastre şi să le împlinim împreună. E cea mai mare bucurie pe care I-o putem oferi, numai să ne dorim, ea este oricând primită.

Suntem înzestraţi cu daruri divine, multe dintre ele insuficient recunoscute, activate şi utilizate. Mulţi îngeri lucrează pentru noi în fiecare etapă, iar după ce ni se creează oportunităţi de valorificare, îngerii dăruirii vin să ne încurajeze să oferim din ceea ce am dezvoltat în noi, înspre un bine comun.

Dăruim mereu din resursele noastre, din timpul, energia, cunoştinţele sau experienţa pe care am acumulat-o. De multe ori realizăm acest lucru inconştient, nu ne dăm seama că doar prin prezenţa noastră dăruim celor de lângă noi linişte, puritate, afectivitate, bucurie, alinare, înţelegere sau compasiune. Uneori mai primim semne de la cei care primesc, care ne spun că prezenţa noastră le-a făcut bine într-un anume sens. Chiar şi fără aceste semne, e bine să ştim şi să ne asumăm faptul că pleacă de la noi mereu energii, pure sau impure, către lumea înconjurătoare.

Chiar dacă intenţiile nostre sunt curate, noi oferim lumii tot ceea ce suntem, şi cu bune şi cu mai puţin bune, mai luminoase sau mai puţin luminoase. Nu putem schimba acest lucru decât prin propria transformare, sporindu-ne lumina şi iubirea.

Pentru a fi fericiţi, e necesar să dăruim iubire, dar să şi primim, iar pentru aceasta e necesar să ne lămurim cât mai bine ce este iubirea, experimentând manifestarea corectă a ei.

Mai ales când primim, e important să recunoaştem modul în care oamenii ne dăruiesc iubirea. De multe ori, această nerecunoaştere ne privează pe noi de un dar şi pe cei care oferă de bucuria de a fi contribuit la binele sau fericirea cuiva.

Atunci când suntem în menirea noastră, întreaga curgere este o dăruire, iar cei care beneficiază de ea o primesc aşa cum cei însetaţi beau apa. La rândul nostru, ne împlinim nevoile în acest fel. Menirea este locul unde dăruirea şi primirea se împletesc natural, unde curgerile îşi reglează fluxul firesc. Un preaplin completează un deficit în cel mai simplu mod posibil. Dumnezeu şi îngerii Săi lucrează la împletirea acestor curgeri, noi doar să le recunoaştem şi să le urmăm. Dacă ne opunem curentului, nu facem decât să suferim, să ne epuizăm, să ne irosim resursele.

Dezechilibre posibile:
Dificultate în a primi sau dărui

Sunt oameni care dăruiesc doar celor care le dăruiesc lor ceva. Consideră că ceilalţi nu merită, căci nu fac nimic pentru ei. Acest tip de dar este ca un troc. Nu ia valoarea darului făcut, dar îl privează pe om de iubirea şi compasiunea sufletului care dăruieşte necondiţionat.

Pământul are multă suferinţă, mulţi oameni care au mare nevoie să fie iubiţi. Nici un om iubitor nu se poate plânge că nu are cui să dăruiască iubirea. Nefericirea unor oameni (manifestată uneori prin răutate, agresivitate chiar) ne atrage atenţia că ei au mai mare nevoie să fie iubiţi decât cei care sunt uşor de iubit, fiind mai buni şi mai deschişi. Aşa procedează Dumnezeu, aşa ne învaţă şi pe noi – să facem din iubire un dar. Este darul cel mai de preţ şi are, pe lângă manifestarea materială, o multitudine de forme de exprimare: o încurajare, o rugăciune, o susţinere, o îmbrăţişare sau o strângere de mână.

De asemenea, există persoane care nu ştiu să primească. Nu numai că nu se pot bucura de ceea ce le oferă cineva, dar chiar refuză, motivând că nu au nevoie de nimic, că se descurcă, uneori o iau chiar ca pe o ofensă adusă, ca şi cum cineva ar considera că nu ar fi în stare să-şi ofere singuri darul făcut. Nu simt bucuria omului din faţa lor de a le oferi ceva din inimă sau, pur şi simplu, îşi ignoră ei înşişi nevoile afective, nu mai ştiu să-şi încarce sufletul cu stări frumoase.

Îl putem ruga pe arhanghelul Gabriel, cel care guvernează schimburile la orice nivel, să ne ajute să învăţăm să dăruim sau să primim, după cum considerăm că ne-ar fi necesar în experienţa noastră de viaţă. Îngerii dăruirii ne ajută să oferim darurile noastre, ţinând cont şi de nevoile celor din jur, iar arhanghelul Zadkiel ne poate înlătura obstacolele (răni sufleteşti, dezamăgiri, vinovăţii, neîncredere) care blochează curgerea sufletului în sens emisiv sau receptiv.

Golul lăuntric

Poate apare şi dacă nu primim, şi dacă nu dăruim. Ascunde în spatele său sentimentul că nu suntem iubiţi sau înţeleşi suficient. Conştientizat sau nu, sentimentul este foarte puternic şi golul se măreşte în timp, dacă nu găsim modalităţile adecvate de a-l umple. Nu întâmplător numărul fumătorilor, mai ales în rândul femeilor, a crescut atât de mult în ultimele decenii. Fumul care umple plămânii pentru scurt timp îţi dau falsa senzaţie de împlinire, apoi după ce este expirat, senzaţia de gol revine şi, inconştient, simţi nevoia să aprinzi din nou ţigara. Şi tot aşa, numărul ţigărilor creşte odată cu golul interior. Mai sunt găsite şi alte suplicii temporare, folosite mai degrabă pentru a uita de nefericirea sufletului: alcoolul, drogurile, televizorul, internetul, chiar munca uneori.

În mod paradoxal, şi persoane care dăruiesc foarte mult pot avea un mare gol sufletesc. Acesta provine din faptul că nu ştiu să primească, sufletul lor nu se încarcă. Fie nu ştiu să recunoască modul în care ceilalţi le oferă afecţiune ca să o poată primi, fie îşi ignoră propriile nevoi sufleteşti, fie se aşteaptă ca ceilalţi să le împlinească nevoile doar într-un fel anume pe care ei şi-l doresc.

Golul sufletesc poate exista şi din lipsa dăruirii. E în natura sufletului să se dăruie; cine îşi privează sufletul de această bucurie se poate simţi golit. De fapt, nu ştie să-l umple, să-l hrănească cu trăiri frumoase, cu afecţiune.

Îl rugăm pe arhanghelul Samuel să umple cu iubire toate golurile interioare. Să recunoaştem modul în care Dumnezeu îşi manifestă iubirea, dar şi cel prin care ceilalţi ne dăruiesc afecţiunea lor, astfel încât să ne simţim iubiţi şi apreciaţi. Zadkiel ne poate curăţa sufletul de negativitatea produsă de tristeţe, neîmplinire, suferinţă, Rafael ne vindecă şi ne alină rănile, iar Gabriel ne deschide punţile de comunicare afectate sau ne creează unele noi, potrivite etapei de viaţă pe care o traversăm.

Egoismul

Cel egoist aşteaptă mult de la viaţă, este mereu preocupat să acumuleze şi să caute ceva care să-l satisfacă, iar cu cât se străduie mai mult, cu atât este mai nesatisfăcut.

De regulă, oamenii egoişti ştiu şi să primească şi să dăruiască, dar le pervertesc pe amândouă, folosindu-le în scopuri strict personale şi ignorând cu totul sufletele celor implicaţi în jocurile lor. Ceilalţi reprezintă pentru ei doar mijlocele prin care îşi împlinesc interesele, nu există o interferenţă afectivă, nici nu şi-o doresc, pentru că nu ştiu să o întreţină, nu este în sfera lor de preocupări sau, pur şi simplu, le-ar complica existenţa.

Arhanghelul Gabriel ajută aceste persoane să-şi deschidă sufletul, să vibreze la nevoile lui, să-şi cultive bunătatea şi dăruirea. Mihail le luminează conştiinţa, astfel încât să-i audă vocea care îi avertizează asupra greşelilor pe care le fac, le dă direcţii noi şi drepte de urmat, astfel încât să iasă din rătăcirea în care se află.

4. Armonia

Să trăim în armonie presupune:

- **Să respectăm legile divine**, care au rolul de a menţine armonia, căci sunt create din Adevăruri Divine.
- **Să acceptăm ordinea lucrurilor**, Planul lui Dumnezeu pentru noi şi pentru cei din jur. Fiind încrezători şi deschişi la tot ceea ce viaţa ne oferă, lăsăm fluxul evenimentelor să se desfăşoare şi primim darurile şi învăţăturile presărate în drumul nostru, căci nimic nu scapă la voia întâmplării. Toate ne sunt cu grijă aşezate în cale.
- **Să ne păstrăm unitatea dintre ceea ce gândim, ceea ce trăim şi ceea ce facem**, altfel se dezvoltă conflicte lăuntrice

generatoare de dezechilibre ce ajung să perturbe starea de sănătate.

- **Să integrăm adecvat** tot ce apare nou în povestea noastră, fie ca este vorba de înţelegeri noi, lecţii şi învăţături sau persoane. Realizăm acest lucru identificând rostul unei situaţii sau persoane noi în drumul nostru şi acţionând adecvat. Uneori avem de integrat o învăţătură dintr-o situaţie în care era implicată o persoană, alteori avem de integrat o persoană, împreună cu care străbatem o parte din drum, sprijinindu-ne reciproc la nevoie.
- **Să nu împărtăşim lucruri care nu ne sunt clare**, concluzii pripite, căci putem genera confuzii la rândul nostru.

Pe măsură ce reuşim să creăm armonia dintre latura noastră umană şi cea spirituală, şi relaţiile noatre cu oamenii vor fi din ce în ce mai armonioase, mai pline de sens şi profunzime.

Dezechilibre posibile:
Dizarmoniile

Orice stare negativă lasă asupra sufletului amprente ce provoacă dizarmonii. La fel, blocajele sau revărsările necontrolate ale însuşirilor noastre sufleteşti, fluctuaţia sau inconsecvenţa lor.

Îngerii armoniei ne ajută să ne armonizăm toate părţile noastre structurale, astfel încât să funcţioneze în deplină integritate şi unitate. Să ne ascultăm bunul simţ, care ne ghidează în a ne urma fluxul firesc al vieţii şi a integra cu înţelepciune tot ceea ce ne oferă.

5. Bucuria

Existenţa însăşi, viaţa este purtătoare de mare bucurie şi cel mai evident se exprimă prin suflet. Când energia vieţii curge prin noi cu intensitate, când ne simţim vii, prezenţi, când ne trăim viaţa din plin, nu avem cum să nu fim bucuroşi.

În general, copiii exprimă cu mare naturaleţe bucuria vieţii, căci nu i se opun cu nimic, mintea lor nu-i blochează curgerea în nici un fel. Acceptă firesc schimbările, se adaptează uşor, trec lesne peste momentele de supărare, sunt liberi şi creativi. Copilul acela din noi nu a plecat niciodată, doar a fost ignorat, e sufletul nostru care a dobândit maturitate, încredere, înţelepciune, dar şi-a pierdut prospeţimea şi vioiciunea.

Bucuria luminează şi eliberează. Când eşti în ea, negurile sufletului sau ale minţii slăbesc ca intensitate, sunt dizolvate în lumina ei.

De asemenea, bucuria are puterea de a uni inimile, de a deschide sufletele închistate, obosite sau neîncrezătoare. Este cea care te cheamă iarăşi la viaţă, te revigorează, te regenerează, îţi arată din nou frumuseţea, măreţia şi splendoarea existenţei.

Dezechilibre posibile:

Tristeţea şi apatia

Un om trist, căruia îi plânge sufletul e ca o grădină superbă, dar cu toate florile ofilite. Bucuria e ca apa vie care udă grădina sufletului, ajutând ca toate florile din ea să crească şi să înflorească.

Întreaga creaţie divină vie conţine în ea bucurie. Dacă mergem în natură atunci când suntem trişti, ne putem reconecta la viaţă şi la bucuria ei. Sau putem privi copiii cum se joacă - nu ai cum să rezişti să nu intri în vibraţia lor încântătoare şi plină de viaţă.

Când sufletul nu mai poate suporta tristeţea, fiind copleşit de apăsarea ei, omul devine apatic. E semnul că, cel puţin temporar, s-a depăşit un prag de suportabilitate, mai mult nu mai poate duce.

E cumva modul în care sufletul se protejează. Doreşte mai degrabă să nu mai simtă nimic, decât să mai fie alimentat cu o hrană toxică.

Când eşti apatic, viaţa trece pe lângă tine, nimic din ea nu mai cheamă sufletul să se bucure. E semnul că are nevoie de resuscitare imediată, ca să poată reveni la viaţă, să o trăiască cu bucurie.

Arhanghelul Rafael ne poate vindeca şi alina rănile sufleteşti, Zadkiel ne curăţă tristeţea din suflet, pentru a lăsa bucuria să-l inunde. Îngerii bucuriei ne reconectează la bucuria vieţii din noi şi ne încurajează să o trăim din plin. Ne învaţă că un suflet bucuros face faţă mai bine la încercările vieţii, de orice natură ar fi.

6. Liniştea

Dacă ne-am putea păstra mereu liniştea, viaţa noastră ar fi o curgere lină şi firească, având acces nelimitat la adevărul şi iubirea lui Dumnezeu. Tot ce am avea nevoie să primim, am primi cu deschidere şi încredere, tot ce ar fi necesar să dăruim, am dărui cu iubire şi bucurie. Astfel, am integra în viaţa noastră, cursiv, tot ceea ce ar fi potrivit să fie, împlinirea şi fericirea însoţindu-ne la orice pas.

Liniştea este o calitate sufletească căreia nu suntem obişnuiţi să-i dăm importanţă prea mare. Mai degrabă este ignorată. Dar îngerii ne învaţă că este una dintre cele mai puternice energii din Univers, este cheia echilibrului şi a armoniei; dacă o dobândim, multe uşi putem să le deschidem apoi cu uşurinţă. Liniştea este fundalul pe care ascultăm vocea lăuntrică, cea prin care Dumnezeu şi îngerii ne vorbesc. Dacă este zgomot în fundal, dacă suntem tulburaţi, dacă ne obişnuim să fim tulburaţi, nu mai auzim nimic. Vocile care ne tulbură strigă întotdeauna mai tare, căci

furia, revolta, indignarea, supărarea, frustrarea, toate acestea le alimentează cu putere. Dacă reuşim să facem linişte, vom auzi şi îndemnurile adecvate, vom primi lumina care ne ajută să privim clar realitatea şi vom şti care va fi următorul pas.

Dezechilibre posibile:

Neliniştea

Este un efect ce poate fi provocat de:

- **Neînţelegerea realităţii.** Avem nevoie să cunoaştem şi să înţelegem ce se petrece de fapt, să pătrundem în profunzime şi să privim mai atent la ceea ce se află dincolo de aparenţe. Să găsim un rost ce a declanşat o situaţie, noi sensuri ale experienţei personale, noi calităţi sau daruri de exprimat, noi adevăruri de însuşit.
- **Lipsuri.** Cu puţină bunăvoinţă şi sinceritate, recunoaştem că avem tot ce e necesar pentru momentul prezent, în conformitate cu povestea noastră de viaţă sau Planul lui Dumnezeu pentru noi. Dacă sesizăm că ceva ne lipseşte, îl rugăm pe Dumnezeu să ne ajute să obţinem şi, dacă se integrează în etapa de viaţă în care ne aflăm, vom primi, dacă nu, mai avem puţină răbdare. Dar suntem atenţi la ceea ce ne oferă Părintele nostru, căci El are o părere mai bună în legătură cu ceea ce ne lipseşte.
- **Nemulţumiri şi dizarmonii sufleteşti.** Nu ne place ceea suntem sau am devenit. Nu ne mai acceptăm, aşa că nu ne putem iubi. Sunt create prea multe gânduri contradictorii, conflicte interioare.
- **Ignorarea nevoilor propriului suflet,** care nu mai este ascultat, deşi, prin natura lui, el simte ce e bine.
- **Compromisuri.** Am încălcat adevăruri personale pe care conştiinţa proprie le-a recunoscut ca fiind certe.
- **Vinovăţii.** Nu acceptăm că am făcut ceea ce am putut să facem sau să înţelegem la un moment dat.
- **Blocaje** ce obturează curgerea. Pot fi afective, mentale, emoţionale.

Îngerii liniştii ne ajută să păstrăm liniştea în viaţa noastră sau să o readucem atunci când am pierdut-o. Împreună cu ei, în funcţie de ceea ce a tulburat liniştea lăuntrică, ne însoţesc arhanghelii Metatron (ne ajută să înţelegem realitatea în care ne aflăm), Rafael (vindecă sufletul de dizarmonii şi nemulţumiri), Gabriel (ne învaţă să ne împlinim nevoile sufleteşti), Mihail (ne dă curajul de a urma adevărul şi a nu mai face compromisuri), Zadkiel (ne curăţă de vinovăţii şi ne eliberează blocajele).

7. Frumuseţea

Dumnezeu ne-a dăruit o lume frumoasă, expresie a frumuseţii Sale, ca ea să ne încânte sufletele şi să le înflorească. Oricând ne este la îndemână să ne conectăm la această frumuseţe, doar privind cerul, pomii, ascultând păsările sau admirând florile.

Multă frumuseţe şi splendoare a pus Dumnezeu şi în om, doar că el a uitat-o şi nu o mai recunoaşte. Dacă am putea să ne vedem frumuseţea, chiar şi pentru o clipă, ne-am trăi adevărata fericire şi ne-am recunoaşte ca Fii ai lui Dumnezeu, căci numai El putea să lase moştenire copiilor Săi asemenea măreţie.

Sufletul fiecăruia reflectă frumuseţea părţii sale de divinitate. Aşa cum fiecare floare ne încântă prin parfumul, coloritul şi forma sa, la fel, fiecare suflet are frumuseţea lui, personificată prin modul în care se exprimă şi dă savoare vieţii din el sau din afara lui.

Dezechilibre posibile:

Urâţenia

Urâţenia este o deformare a unei realităţi care poate pleca chiar din exprimarea sufletească a celui care o creează sau din percepţia celui care o priveşte.

Lumea poate fi urâtă dacă priveşti doar suferinţele, nedreptăţile, luptele pentru putere, bolile sau războaiele. Poate fi

şi frumoasă dacă priveşti natura, copiii în bucuria şi jocul lor, ochii blânzi şi înţelegători ai părinţilor, oamenii care se dăruie unii altora. Putem accepta că lumea are părţile ei urâte, pentru că este şi o expresie ne-frumoasă a sufletului unor oameni care au diferite probleme şi lecţii de învăţat. Dar putem alege să ne conectăm şi să trăim prin partea ei frumoasă, cu oameni ce exprimă frumuseţea sufletului lor, contribuind şi noi, fiecare în parte, la a o extinde.

Îngerii frumuseţii şi arhanghelul Jophiel ne învaţă să ne dezvăluim frumuseţea lăuntrică, să o recunoaştem în oamenii din jur, pretutindeni în natură. Să savurăm viaţa, să-i creăm miresme şi culori unice, specifice firii noastre, astfel încât fiecare experienţă de viaţă să încânte sufletul şi să-l facă fericit. Pentru că, într-adevăr, viaţa e frumoasă şi merită trăită din plin.

8. Bunul simţ

Este modul prin care sufletul ne vorbeşte, dar vocea lui vine mai din adânc, din spiritul pur, partea noastră de dumnezeire. Chiar dacă mintea noastră conştientă încă nu o poate descifra, îi putem simţi chemarea, îndemnul sau încurajarea de a urma o direcţie anume.

Simţul lăuntric ne dă indicii care să certifice urmarea iubirii, a binelui sau a frumosului în relaţiile cu oamenii şi cu situaţiile de viaţă. Tot el ne poate şi opri, dacă suntem aproape să depăşim anumite praguri, dincolo de care lucrurile ne-ar deveni potrivnice.

Dezechilibre posibile:

Negarea

Dacă percepţia bunului simţ este slabă, este un semn că sufletul nostru este neglijat, că-i negăm semnalele şi nevoile. Are nevoie de vigoare şi forţă, de hrană ca să devină mai puternic, mai

luminos, mai încrezător. Tot ceea ce ne face sufletul să crească, îl hrăneşte. Iar acest lucru este cel mai simplu să-l simţim.

Oamenii cărora spunem că le lipseşte cu desăvârşire bunul simţ sunt cei care îşi neagă propriul suflet. O fac de multă vreme, căci altfel nu s-ar fi împietrit atât de mult. Sunt insensibili faţă de suferinţele altora, rănesc uşor, folosesc cuvinte tăioase sau dure, tocmai pentru că sufletul lor nu mai poate să simtă consecinţele atitudinii lor. Chiar dacă ne este greu să acceptăm, în numele sufletului lor ignorat şi lipsit de iubire, le putem acorda compasiunea şi înţelegerea noastră.

Îngerii bunului simţ ne învaţă să ne ascultăm vocea sufletului şi să o urmăm cu încredere, căci vine din adâncul inimii noastre, ea fiind ecoul vocii prin care Dumnezeu ne vorbeşte. Ne ajută să recunoaştem chemarea iubirii, a bunătăţii şi a bucuriei, ne încurajează să păşim cu sufletul liniştit pe drumurile care ni se deschid.

9. Compasiunea

Pe parcursul vieţii învăţăm diferite lecţii, fiecare în conformitate cu nivelul său de dezvoltare, aşa că, deseori ne aflăm în situaţia de a avea nevoie de sprijin. Nu suntem absolviţi de dificultăţi, nu face nimeni lucruri în locul nostru, oricât ne-am ruga, nu înduplecăm pe nimeni, ci doar suntem îndrumaţi, învăţaţi şi pregătiţi să le facem faţă singuri. Aceasta este "educaţia divină", în care creştem şi ne dezvoltăm sănătos, în conformitate cu povestea noastră de viaţă şi cu legile divine. În tot acest timp, compasiunea lui Dumnezeu găseşte cele mai potrivite soluţii pentru fiecare persoană şi situaţie în parte, nu omite pe nimeni, căci nu e om în lumea aceasta care să nu fie copil al Său. Fiecare merită să fie ajutat, oricât ar fi greşit, doar să-şi dorească să meargă în direcţia bună. Căci dacă îţi rogi Părintele să te ajute să faci lucruri distructive, nu are cum să te susţină, mai mult, ajutorul

se manifestă prin faptul că te face să conştientizezi eroarea sau chiar te opreşte din drumul greşit pe care îl urmezi.

Dezechilibre posibile:
Indiferenţa, insensibilitatea

Oamenii care s-au obişnuit să aibă o atitudine critică şi de judecată faţă de cei din jur, inconştient, au decis deja că nu se implică afectiv în niciun fel înspre binele acestora din urmă. Nu le pasă de nevoia sau suferinţa lor, pentru că le-au pus deja o etichetă, care îi ţine la o distanţă apreciabilă, astfel încât oamenii aceştia să nu-i deranjeze.

Nu-şi dau seama că sufletul lor devine insensibil şi indiferent cu fiecare zi. Prin natura lui, sufletul este compasiv, vrea să se dăruiască. Indiferenţa cu care sunt trataţi oamenii este de fapt, indiferenţa faţă de propriul suflet. Nefiindu-i împlinite nevoile de bază, el se strânge, devine rece, nu se mai poate bucura, iar omul nu are cum să cunoască împlinirea şi fericirea. Mai mult, se creează astfel premisele unor boli cardiace, modul fizic prin care sufletul ignorat îşi strigă durerea şi tristeţea.

Îngerii compasiunii sunt expresii ale compasiunii lui Dumnezeu, care ne veghează întotdeauna şi vine în întâmpinarea nevoilor noastre, mai ales a acelora pe care ne este mai greu să le împlinim. Aceşti îngeri ne deschid sufletul astfel încât să ne pese de oameni, să vibrăm la nevoile lor. Arhanghelul Mihail ne aduce lumina care tempereazǎ judecata şi agresivitatea, ne ajută să ne transmitem mesajul într-un mod blând, astfel încât să nu rănească sufletul celui care-l primeşte.

10. Împlinirea

Un suflet este împlinit atunci când viaţa se exprimă din plin prin el, când trăieşte bucuria, frumuseţea, când se încarcă, dăruieşte şi creează, când este liniştit şi în armonie cu totul, când împărtăşeşte din toate acestea.

În orice etapă de viaţă am fi, sufletul îşi are împlinirea sa, în deplin acord cu structura şi povestea de viaţă a fiecăruia. Dumnezeu şi îngerii veghează atent la împlinirea sufletului nostru, care are o natură delicată, fragilă, mai ales până devenim maturi şi conştienţi de funcţionalitatea lui. Are grijă ca, atunci când traversăm perioade dificile de viaţă, să avem alături prieteni buni, care să ne încarce sufletul de bucurie, alinare, iubire, susţinere, astfel încât să nu cadă pradă disperării şi tristeţii. Sau ne creează situaţii prin care să ne punem în valoare calităţile afective, pentru a ne reface încrederea în suflet, pentru a ni-l dezvălui nouă înşine şi tuturor celor apropiaţi, prin însuşiri despre care nici nu bănuiam că există în el.

<u>Dezechilibre posibile:</u>

<u>Ignorarea nevoilor proprii</u>

Există mult stres şi multă suferinţă în sufletele oamenilor din timpurile noastre. Bolile cardiace sunt în continuă creştere, cele legate de feminitate - la fel. Ca să se descurce, cei mai mulţi îşi ignoră suferinţele şi neîmplinirile, dar în felul acesta nu fac decât să invite în ei suferinţa şi boala.

Arhanghelul Gabriel ne ajută să ne exprimăm sufletul prin tot ceea ce este el: frumuseţe, bucurie, tandreţe, compasiune, iubire, împlinind astfel din nevoile sale fundamentale. Ne îndeamnă să primim, să ne simţim iubiţi şi apreciaţi. Îngerii bunului simţ ne învaţă să ne ascultăm sufletul, pentru a putea veni în întâmpinarea nevoilor sale.

Vindecarea sufletului

Orice lucru are un parcurs al lui, o evoluţie naturală. Orice interpunere devine un obstacol, împiedicând curgerea firească. Astfel se creează conflictul şi, ulterior, suferinţa. Omul a creat în timp nenumărate asemenea bariere, între el şi sufletul său, între el şi spiritul său, între el şi conştiinţa sa, între el şi Dumnezeu, între el şi lumea în care trăieşte. Prin urmare, parcursul evolutiv al omului este mult întârziat, întrucât sunt multe obstacole de trecut, iar consumul psihic este semnificativ.

Pe de altă parte, e necesar să înţelegem că este inuman să ne dorim ca "de mâine" totul să fie altfel. Nu facem decât să ne iluzionăm, apoi să fim dezamăgiţi, să suferim şi mai mult pentru neputinţa noastră, după care nu mai facem nimic. Nu putem să curăţăm imediat tot ce am adunat într-un timp atât de lung. Oricâtă credinţă, voinţă sau bunăvoinţă am avea, acest lucru nu este posibil. Pentru că fiecare barieră ridicată este însoţită de o înţelegere, de o lecţie, de o învăţătură specifică, în urma căreia se eliberează o curgere pe care noi o conştientizăm. Dumnezeu nu cunoaşte timpul, are răbdare cu noi până ridicăm ultima barieră. Rămâne doar să avem noi răbdare şi înţelegere faţă de fiecare experienţă de viaţă, pentru că fiecare eliberare a unui obstacol este o sărbătoare şi un motiv de bucurie.

Suferinţele şi rănile sufleteşti totdeauna conţin în ele învăţături, întrucât rădăcinile lor se află în ceva ce încă nu am înţeles. Ca să le putem elibera, este indicat mai întâi să le acceptăm că există, altfel ne luptăm cu ele să le respingem, apoi să le facem faţă, riscând să fim copleşiţi de negativitatea lor în cele din urmă.

Îl rugăm pe arhanghelul Rafael să ne vindece şi să ne aline sufletul, pe Zadkiel să-l purifice de toată negativitatea acumulată şi să-i fluidizeze curgerea dacă este blocată, pe Samuel să-l umple de iubire. Arhanghelul Gabriel ne deschide sufletul, reface legăturile afective şi punţile de comunicare cu oamenii. Metatron ne ajută să ne extragem învăţătura din experienţele dureroase, astfel încât să nu mai fie necesar să le repetăm.

Odată reactivată în suflet, iubirea vindecă prin ea însăşi, înlocuind victimizarea şi suferinţa cu dăruirea şi împlinirea.

CONŞTIINŢĂ DE SINE ŞI CUNOAŞTERE

Conştiinţa de sine

Conştiinţa de sine se formează şi se dezvoltă. În prima parte a copilăriei suntem conectaţi la Conştiinţa Divină. În această perioadă, comunicarea cu Dumnezeu este spontană, partea divină este mai activă decât cea umană, care se dezvoltă progresiv, pe măsură ce copilul învaţă să se integreze în lumea fizică, să o cunoască. Astfel încep să se pună primele baze , să se formeze conştiinţa individuală.

Niciodată conştiinţa nu poate fi greşită. Insuficientă, incomplet constituită şi dezvoltată poate fi, dar nu greşită.

Conştiinţa de sine este cea care **generează simţul individualităţii**, căci numai dacă suntem conştienţi de propria

individualitate putem avea conştiinţa necesităţilor şi responsabilităţilor proprii, dar şi a realităţii în care trăim.

Conştiinţa individuală este cea care **recepţionează adevărul propriu şi ne pune faţă în faţă cu el.** Nimeni nu poate cunoaşte în locul nostru, de aceea, tot ceea ce înţelegem prin experienţa altora, devine învăţătură doar când suntem noi înşine în situaţii de viaţă în care să o practicăm.

Pe măsură ce se dezvoltă conştiinţa de sine, devenim din ce în ce mai liberi; liberi de bagajele mentale rătăcite, de tentaţia simţurilor, a emoţiilor, liberi să ne exprimăm trăirile şi aspiraţiile, liberi să urmăm direcţii clare şi adecvate drumului nostru la fiecare pas.

Vocea conştiinţei se face din ce în ce mai puternic şi mai clar auzită pe măsură ce se dezvoltă conştiinţa de sine.

Heruvimii, stăpânirile, tronurile, arhanghelii Metatron, Mihail, Uriel, Jophiel, îngerii adevărului, îngerii cunoaşterii, ai credinţei, ai discernământului, libertăţii, respectului, înţelegerii, încrederii, îngerul păzitor contribuie cu toţii la formarea, dezvoltarea şi expansiunea conştiinţei de sine.

Intuiţia

Este calea prin care adevărul ajunge din Conştiinţa Divină în conştiinţa individuală. Ea vine ca o iluminare, ca o străfulgerare, lumina ei pătrunzând foarte discret, dar hotărât şi cuprinzător mintea conştientă. Pur şi simplu ştim. De unde? Nici măcar nu ne mai întrebăm, deseori considerăm că ideile ne aparţin şi ne felicităm lăuntric pentru ele.

Mai putem numi Conştiinţa Divină “grădina adevărului”. Toate ideile pătrunse de adevăr, care au valoare pentru noi la un moment dat, ne sunt aduse din această grădină în conştiinţa

individuală prin intuiţie, pentru ca noi să le înţelegem şi să le punem în practică.

Heruvimii, arhanghelii Mihail, Uriel, Metatron, îngerii adevărului, îngerii cunoaşterii ne conectează la Conştiinţa Divină, de unde primim intuitiv adevărul potrivit în raport cu necesităţile existente.

Trăirea în Adevăr

Au fost în istorie timpuri în care era necesar să se implementeze adevăruri în conştiinţa umanităţii, pentru ca oamenii să lase în urmă reguli sau dogme puternice care frânau progresul individual, respectiv cel colectiv. Au existat oameni care, prin forţa adevărului în care credeau, au amprentat lumea cu el, chiar dacă a fost necesar ca pentru acest lucru să-şi dea viaţa. Oameni ca aceştia au contribuit la libertatea de conştiinţă pe care o avem astăzi, când **nu mai e necesar să murim pentru adevăr, ci doar să trăim în el.** Astăzi e prioritar să comunicăm cu cei ce ne sunt aproape, să ne împărtăşim unii altora adevărurile, să ne susţinem în înţelegerea şi parcticarea lor, creând comunităţi ce trăiesc în armonie şi deschidere sufletească.

Nu se află în adevăr acela care îl spune, ci acela care îl şi practică. Există cărţi ce enunţă adevăruri pe care ni le putem însuşi, dar suntem în ele doar odată cu experimentarea lor, atunci când le vine rândul în povestea noastră de viaţă.

Realitate fizică sau adevăr?

Există lucruri reale şi adevăruri cu valoare de adevăr, ele având un conţinut şi un sens. A minţi presupune să ascunzi o realitate fizică, de cele mai multe ori. Să nu recunoşti faţă de un alt om o realitate faptică, să nu fii sincer cu el. Adevărul ca valoare se încalcă, nu se poate ascunde, este între tine şi Dumnezeu, între tine şi spiritul tău, între tine şi conştiinţa ta.

A nu respecta valoarea unui adevăr înseamnă a te trăda pe tine însuţi şi adevărul la care te raportezi.

Mai devreme sau mai târziu, nu vei mai putea evita învăţarea şi aplicarea lui în viaţa ta, căci nu ţi se va mai permite acest lucru. Atunci când trăieşti într-o lume care are la bază Adevăruri (legi divine) după care funcţionează, nu te poţi eschiva de ele la nesfârşit. Chiar dacă oamenii se justifică prin faptul că nu le cunosc, ca să le poată înţelege şi respecta, ele sunt active şi ecoul lor vine întotdeauna prin vocea lăuntrică.

Cei mai mulţi oameni iau drept adevăr diferite tipare sociale sau religioase şi se străduiesc din răsputeri să le respecte. Confuzia generată face să pară că oamenii acestei lumi n-ar urma acelaşi Dumnezeu.

De la minte la conştiinţă

Mintea este un important instrument care serveşte evoluţiei individuale. E timpul să-i redăm adevărata valoare, în loc să o blamăm, căci nu ea e cauza nereuşitelor şi neîmplinirilor noastre, ci mai degrabă îi cerem să facă lucruri care nu sunt în atribuţiile sale, punând în acest fel o mare presiune asupra ei. Problema reală a omului este legată de conştiinţa individuală, cea care ne dă accesul la adevăr, care ne înalţă şi ne integrează în realitatea lui Dumnezeu. La foarte mulţi oameni însă, aceasta este prea puţin trează, insuficient constituită sau dezvoltată.

Trecerea de la lumesc la divin este trecerea de la omul inconştient şi temător la omul conştiinţei şi al seninătăţii interioare.

Direcţia în viaţă

Conştiinţa de sine împreună cu sufletul ne dau impulsuri ce ne orientează într-o direcţie sau alta, după specificul drumului fiecăruia. Pentru a le putea recunoaşte, e necesar să învăţăm să ascultăm vocea conştiinţei (prin intuiţie) sau a sufletului (prin bun simţ), care reprezintă ecouri ale vocii prin care Dumnezeu ne vorbeşte prin spiritul nostru, lăcaşul Său din om.

Adevărul este cel care întotdeauna ne imprimă direcţii bune. Prin intuiţie, care este vocea conştiinţei individuale, vom primi adevărul pe care îl avem de urmat într-o anumită perioadă a vieţii noastre. Împlinirea menirii, creşterea, dezvoltarea lăuntrică şi lecţiile de învăţat, toate sunt legate de adevărul pe care îl avem de asimilat şi de experimentat pe acest drum.

De asemenea, dacă vocea sufletului este mai puternică, vom simţi chemarea, îndemnul de a urma o direcţie anume. E posibil să dureze puţin până îi decodificăm mesajul, până atunci să păşim cu încredere în direcţia pe care bunul simţ ne îndrumă.

Dacă nu suntem siguri că descifrăm corect vocea noastră interioară şi nu avem încredere să o urmăm, mai există o

modalitate. Dumnezeu ne vorbeşte şi prin situaţiile de viaţă pe care le creează, prin evenimente, prin oamenii care intră în viaţa noastră. În astfel de cazuri, arhanghelii Metatron şi Mihail ne ajută să ne orientăm bine.

Îl rugăm pe arhanghelul Mihail să ne lumineze drumul, astfel încât să distingem clar paşii şi direcţia pe care o avem de urmat. Să ne dea indicii pe care să le putem recunoaşte. Arhanghelul Metatron ne învaţă să privim dincolo de aparenţe, să identificăm rostul situaţiilor şi evenimentelor din viaţa noastră, astfel încât să extragem din ele învăţătura. Lecţiile noastre de viaţă ne vor ghida ele însele şi ne vor conduce mai departe, către pasul următor.

Lumina adevărului propriu este cel care ne deschide calea. De regulă, îngerii presară pe ea un "praf magic", îi dau o strălucire aparte care ne atrage, aproape că ne iau de mână şi ne îndeamnă să o urmăm. Apare o stare de entuziasm şi de încântare, semn că acela este drumul de urmat.

Atunci când mergem pe căi ocolite, care par mai simple şi mai comode ori pe căi dictate sau sugerate de părinţi, prieteni, colegi, riscăm să ne pierdem direcţia, să ne rătăcim. Dacă simţim că mergem pe lângă drumul nostru sau chiar că suntem departe de el, îl rugăm pe Arhanghelul Mihail să ne lumineze calea, ca să ne putem întoarce până nu este prea târziu.

Calităţi şi atitudini pe care le imprimă conştiinţa şi limitările corespunzătoare create de minte

Expunerea de mai jos vine în întâmpinarea înţelegerii calităţilor şi atitudinilor pe care conştiinţa prin natura ei ni le conferă, pentru a le putea recunoaşte uşor în noi înşine şi în situaţiile noastre de viaţă. Astfel, dezvoltarea noastră poate deveni firească, învăţăm mai uşor şi lecţiile de viaţă, iar ajutorul îngerilor ne dă aripi să ne înălţăm.

De asemenea, sunt prezentate în context şi limitările sau dezechilibrele generate de minte.

1. Capacitatea de a primi, recunoaşte şi împărtăşi adevărul

Omul este chemat să cunoască totul, toate adevărurile pe care Conştiinţa Divină le conţine şi este susţinut pentru a le pune în practică adecvat şi la timpul potrivit. Doar că înţelegerea şi asimilarea le face singur, prin străduinţa lui, nimeni nu le poate face în locul său, căci sunt lucruri care ţin de propria lui creştere şi evoluţie.

În Conştiinţa Divină există doar Adevăruri Absolute. Atunci când acestea "coboară" către conştiinţa de sine a omului care solicită răspunsuri, ele se personalizează, se adaptează nivelului său de experienţă şi de înţelegere. Astfel se naşte adevărul propriu, intim, care devine mai cuprinzător şi mai clar pe măsură ce omul se dezvoltă şi experimentează viaţa.

Recunoaştem un adevăr primit din Conştiinţa Divină după claritate, lumină, intensitate, cuprindere şi după starea afectivă asociată (bucurie, căldură, linişte, iubire, blândeţe)

Când ne găsim şi recunoaştem adevărul propriu, nu avem cum să nu iubim viaţa, iar zâmbetul ne va înflori pe buze.

Tot ceea ce corespunde cunoaşterii care vine prin conştiinţa de sine are valoare de adevăr, restul este percepţie, întrucât poarta de intrare este reprezentată de simţurile fizice. Mintea le decodifică pe ambele, dar primul mod de cunoaştere ne învaţă să integrăm realitatea divină în cea umană, iar cel din urmă ne ajută să ne integrăm în realitatea fizică.

Împărtăşirea adevărului se învaţă. E nevoie mai întâi să învăţăm să ne curăţăm mintea de obiceiul de a face reproşuri, judecăţi, acuze. E important în primul rând s-o facem pentru noi înşine, pentru a fi sinceri faţă de propria conştiinţă.

Dacă împărtăşim unui om un adevăr pe care îl considerăm mai cuprinzător, mai apropiat de Adevărul Absolut, e necesar să-l ajutăm să-l înţeleagă, căci altfel acesta îl poate rătăci, întrucât nu va şti să-l pună în practică. Altfel spus, cineva face lucrurile într-un fel nou, nu pricepe de ce, dar aşa i-a spus X în care are încredere şi care este mai cunoscător. Nimeni nu pune la îndoială calităţile lui X, dar ceea ce e bun şi potrivit pentru el nu e pentru toată lumea, chiar dacă situaţiile par asemănătoare. Din acest motiv este bine **să ne abţinem de la a da sfaturi**. E cu totul altceva să împărtăşeşti o părere, o opinie, experienţa prin care am înţeles un fenomen al vieţii, astfel încât cel care solicită să nu se mai simtă pe un teritoriu necunoscut, fapt care l-a neliniştit şi panicat iniţial. Înţelegând la rândul său anumite funcţionalităţi, se luminează şi se linişteşte, iar pe acest fond poate primi şi recunoaşte soluţia sa, adevărul său care se aplică situaţiei de viaţă în care se află el şi doar el.

Dezechilibre posibile:

Rătăcirea

Atunci când ne abatem de la drumul propriu, indiferent din ce motiv, riscăm să ne rătăcim. Senzaţia de nemulţumire, faptul că nu ne mai recunoaştem pe noi înşine, nu ne regăsim lăuntric, că nu ni se mai leagă lucrurile, pot fi semne că suntem deja departe de drumul nostru.

Nu există o direcţie anume care să fie general valabilă pentru toţi oamenii în acelaşi timp. Oricât de frumoasă şi atrăgătoare ni s-ar prezenta o cale nouă de către un prieten apropiat, nu înseamnă că este potrivită şi pentru noi.

Teama de a nu cădea în ispite este de fapt teama de a nu ne rătăci. Recunoaştem o ispită după senzaţia de irezistibil care ne-o conferă. Îţi este foarte greu să i te opui, te fascinează atât de mult, încât aproape ai impresia că îţi pierzi minţile. Te atrage cu o putere aşa de mare, încât faci eforturi să nu îţi subjuge voinţa. O idee cu valoare de adevăr este însoţită de lumină, prezenţa ei te face să te simţi liber să decizi prin voinţa proprie dacă o urmezi sau nu, nici măcar nu te grăbeşte. Te atrage, te cheamă, dar într-un fel discret, te entuziasmează, dar printr-o bucurie a sufletului şi nu printr-o fascinaţie oarbă.

Neputinţa

Nu-i putem cere minţii ceea ce nu ne poate oferi, iar dacă ea nu ştie să ne servească o înţelegere sau un adevăr, se simte neputincioasă. Caută în stânga sau dreapta, însă nu ştie că ea este conectată la conştiinţa individuală ce-i poate oferi accesul la o cunoaştere directă din Conştiinţa lui Dumnezeu, de unde îşi extrage şi puterea de a reuşi.

Avem nevoie să ne impregnăm mintea conştientă cu aceste gânduri, să o educăm într-un stil nou de lucru, pentru a nu se mai panica, nelinişti, declarând stare de neputinţă, când are la îndemână atâtea resurse.

Principiile

Sunt utile atâta vreme cât conştiinţa nu poate discerne şi descoperi adevărul pentru o situaţie, cât nu are experienţa necesară pentru a găsi soluţii adecvate.

Aceste norme, pe care noi le încărcăm cu valoare de adevăr, ne vin din educaţie, fie familială, fie şcolară, dar şi din capacitatea proprie de a simţi şi intui lucrurile. Neavând suficientă experienţă, tindem prea mult să generalizăm, plecând de la aceste principii de bază. Adesea însă, acestea produc suferinţe, semn clar că e timpul să fie abandonate, căci persoana s-a transformat şi acestea nu mai sunt valabile.

Alteori, odată cu dezvoltarea conştiinţei individuale, ele dispar, una câte una, aproape chiar fără să ne dăm seama. Constatăm doar la un moment dat că facem lucrurile altfel, că ne simţim mai liberi în exprimare şi mai spontani.

Confuziile

Tot ceea ce nu se află în adevărul propriu naşte confuzii. Vorbim de adevărul personal, cel pe care omul îl poate înţelege, asimila şi practica, conform nivelului său de experienţă şi poveştii sale de viaţă şi nu despre dogme sau concepte generale.

De regulă, în minţile oamenilor există multă confuzie, datorită faptului că nu au suficient dezvoltată conştiinţa individuală, cea care îi raportează automat la Adevăr. Percepţiile minţii lor sunt mai apropiate sau mai îndepărtate de Adevărul unei realităţi, după cum distorsiunile acesteia sunt mai puţin sau mai mult accentuate.

Iluziile, dezamăgirile

Deşi trăieşte mereu în realitate, omul este sortit iluziilor. Nu are capacitatea de a descifra viaţa, deşi totul îi este la îndemână. Adevărul este mereu aproape, iar ocaziile pentru a-l cunoaşte sunt multe, situaţiile în sine ne vorbesc despre el, dar parcă suntem orbi şi nu dorim să-l vedem. Ca cel bolnav care nu se duce la doctor pentru că îi găseşte cu siguranţă ceva.

Iluziile provin atât din interpretările eronate, cât şi din cunoaşterea sterilă, lucruri înţelese, dar nepuse în practică. Ambele sfârşesc prin a produce dezamăgiri.

Noi interpretăm realitatea în funcţie de nivelul de experienţă pe care ne aflăm. Uneori, ne ajutăm de intuiţie şi experienţă pentru a aduce semnificaţii conforme cu adevărul unei situaţii, dar de multe ori suntem pe lângă el, mintea răstălmăcind atât de mult lucrurile, încât poate avea iluzia că a înţeles şi ştie ce are de făcut.

Remuşcările

Remuşcările constituie modalitatea prin care conştiinţa de sine ne atrage atenţia, pentru a ne determina să avem atitudinea adecvată şi să acţionăm astfel încât să nu fim în conflict cu conştiinţa însăşi. Acestea sunt remuşcări constructive.

Prin natura ei, conştiinţa nu greşeşte niciodată, întrucât întotdeauna respectă legile divine. Însă, vocea ei este greu de auzit pentru o persoană care nu are conştiinţa trează sau care e insuficient dezvoltată. Dar, dă semnale de "ceva nu e în regulă". De pildă, când un om, prin acţiunile sale, cauzează un rău altuia, conştiinţa sa îi atrage atenţia că nu a procedat bine prin senzaţia creată că a încălcat ceva, că undeva nu e în regulă şi îndeamnă la remediere. Chiar dacă s-a produs o greşeală, e bine să avem grijă să nu ajungem să ne pedepsim, să ne reproşăm, să ne învinovăţim, ci doar să căutăm să remediem răul produs şi să învăţăm din greşeala comisă, măcar cât să nu o repetăm, într-o primă etapă.

Mai există şi remuşcări care provin din convingerile şi interpretările eronate ale minţii. Acestea creează aceleaşi senzaţii neplăcute, doar că sunt gratuite, neavând o bază reală. De aceea, e indicat să fim atenţi de unde provin remuşcarile, să nu le confundăm provenienţa.

Obsesiile

Sunt idei pe care le-am întărit atât de mult încât s-au fixat cu rădăcini puternice şi adânci în mintea noastră. Ca nişte seminţe de care ne-am îngrijit foarte bine, cu toate resursele noastre, au crescut pomi înalţi şi bogaţi care umbresc tot ce e în jur, iar rădăcinile lor adânci şi viguroase asimilează toată hrana pentru a menţine viaţa. Cam aşa sunt ideile noastre fixe, ajung atât de puternice, încât atunci când vrem să renunţăm la ele ne dăm seama că nu este prea lesne s-o facem. Dacă vrem să scoatem din rădăcini o convingere puternică, căutându-i originea şi ramificaţiile în toată povestea noastră de viaţă, aşa cum face psihanaliza, de pildă, ne ia mult timp să căutăm, să corectăm, să tăiem creangă cu creangă din pomul acela mare şi stufos. E mult mai simplu să sădim seminţe noi, pe care să le îngrijim cu iubire, să le udăm cu voinţa şi dorinţa noastră de transformare, până când vor creşte puternice şi viguroase. Vechile credinţe nemaifiind întărite, nemaiacordându-le nicio atenţie, se ofilesc şi mor. În acest fel, ne primenim mintea cu gânduri clare, luminoase, pozitive, curate, sănătoase şi constructive.

Orice idee care pleacă din adevăr are o lumină însoţitoare care o face să fie liberă, nu are nevoie să crească peste măsură pentru a fi puternică, căci ea are forţă prin ea însăşi, îşi găseşte singură rostul, se aşează de la sine acolo unde e locul ei.

Orgoliul

Fiecare îşi creează o imagine despre sine la care ţine, întrucât consideră că aceasta respectă anumite convingeri care au fost formate bazându-se pe experienţa proprie, în principal. Această imagine poate cuprinde şi o sumedenie de principii după care persoana se ghidează în atitudinile pe care le are.

Însă, situaţiile de viaţă sunt unice şi fiecare dintre ele are adevărul său, care poate implica conduite pe care nu le-am

practicat niciodată. Cu alte cuvinte, facem ce ne cere situaţia, evident, respectând liberul arbitru şi legile divine. Dacă ţinem cu dinţii de imaginea noastră despre noi înşine, care încă mai avem de experimentat şi învăţat, ne blocăm cunoaşterea şi nu putem parcurge evoluţia după cum lecţiile noastre o solicită. Cel care se opune este orgoliul, care rămâne ataşat de imaginea de sine creată la un moment dat, dar care are nevoie de continuă actualizare, de îmbogăţire ce vine odată cu experienţa.

Când nu eşti deschis spre cunoaşterea adevărului, te agăţi de principii, cărora le dai o valoare de adevăr absolut. Poate fi activat şi ca un mecanism de apărare, ca să nu-ţi pierzi controlul, siguranţa, încrederea în sine sau ca să nu intri în panică.

Setea de cunoaştere informaţională

Capacitatea de expansionare şi cuprindere a conştiinţei este preluată de minte ca o sete de cunoaştere, ea dorind să acumuleze informaţii, să ştie cât mai mult.

Există persoane care au plăcerea de a citi şi de a frecventa cursuri, în scopul de a acumula cunoaştere în diferite domenii. Lămuririle pe care le primesc îi pot ajuta să găsească potriviri cu aspiraţiile personale şi astfel să li se clarifice direcţia către care să se îndrepte în drumul lor. Însă, sunt mulţi aceia care nu se pot opri din a acumula cunoştinţe, justificând că nu pot practica pentru că încă nu cunosc destul. Pentru ei, niciodată nu-i destul, pentru că mintea lor a declanşat o sete de cunoaştere, în capcana căreia au intrat. Mai mult, se pot rătăci prin faptul că sunt tentaţi să meargă în direcţii prin care să experimenteze ceea ce primesc prin cursurile respective, acestea neavând nicio legătură cu ceea ce sunt ei în esenţa lor, respectiv, cu menirea.

Conştiinţa, în schimb, are alte funcţionalităţi. Ea caută să se expansioneze, să cuprindă cât mai mult din Adevărul Absolut, să şi-l însuşească şi să-l experimenteze ca adevăr propriu. De asemenea, să înţeleagă rostul, direcţia şi sensul către care ne îndreaptă adevărul personal, voinţa de a-l pune în practică este activată imediat, iar omul trece la fapte. Iar dacă ceva din

realitatea înconjurătoare corespunde cu necesităţile lui imediate, conştiinţa poate recunoaşte, accepta şi integra imediat.

Îngerii adevărului, heruvimii, arhanghelii Mihail, Metatron, Uriel, îngerii cunoaşterii, ai discernământului ne conectează la Conştiinţa Divină ori de câte ori solicităm un răspuns, o înţelegere, o clarificare. Îi rugăm să ne aducă adevărul pe care să îl putem recunoaşte, asimila şi aplica practic în viaţa noastră. Acest adevăr va dizolva în lumina sa toate confuziile, erorile de gândire, orgoliile sau neputinţele, clarificându-ne mintea şi limpezind-o, astfel încât vom şti exact ce avem de făcut.

2. Discernământul

Avem nevoie de criterii clare, care să ne indice de ce anume este necesar să ţinem cont atunci când avem de luat o decizie sau o atitudine.

Iată câteva criterii importante, valabile pentru o mare varietate de alegeri:

 Respectarea legilor divine;

 Manifestarea liber arbitru, ceea ce implică să avem atitudinea potrivită situaţiei create, dar şi respectarea liberului arbitru al celor implicaţi;

 Respectarea ordinii divine, acceptarea a ceea ce este ca făcând parte din Planul lui Dumnezeu pentru noi, cu un scop clar şi bine definit;

 Deciziile luate să genereze **atitudini constructive şi nu reacţii** la problemele celorlalţi;

 Compasiune şi iertare faţă de atitudinea greşită a celui din faţa noastră, efect al problemelor sale ("Iartă-l, Doamne, că nu ştie ce face!")

Dezechilibre posibile:

Dificultatea de a lua decizii

Deseori avem sentimentul că ne aflăm la o răscruce şi nu ştim pe ce drum să o luăm. Analizăm variantele posibile, dar tot nu ne putem decide. Nu ştim care este cel mai important criteriu care să încline clar înspre o posibitate anume.

Atunci când mintea îşi încheie partea ei de analiză, predă situaţia conştiinţei individuale, care are sarcina de a lumina varianta potrivită. E posibil chiar să ne sugereze şi o variantă nouă, la care nici nu ne gândisem înainte.

Când avem de luat decizii importante în viaţă, nu e indicat să ne grăbim, să acţionăm în pripă. Uneori e nevoie de timp ca lucrurile să se aşeze. Alteori ştim, avem certitudinea clară pe ce drum să ne îndreptăm. E posibil ca el să ne rasară în cale pur şi simplu şi să-l recunoaştem imediat. Să nu ezităm să-l urmăm, mai ales dacă vine ca răspuns la solicitările noastre anterioare.

Îngerii discernământului ne învaţă să luăm decizii bune, potrivite cu necesităţile personale, astfel încât să risipim confuzia, îndoiala sau teama generată de panică şi nesiguranţă. Ne învaţă să ascultăm vocea conştiinţei, ce vine din scânteia noastră de dumnezeire, care întotdeauna ştie ce e bine pentru noi. Ne indică drumul bun prin lumina ce îl însoţeşte, ca să îl putem recunoaşte clar.

3. Înţelegerea

Există două modalităţi de a înţelege adevărurile ce ţin de conştiinţă. Prima este cea în care avem acces la ele prin conştiinţa de sine care este activă şi trează, iar a doua – cea în care avem ocazia să înţelegem prin situaţii şi evenimente create special în acest scop de către divinitate. Dacă omul lasă să-i scape asemenea ocazii, atunci va fi necesar să înţeleagă forţat şi atunci îi este greu,

căci nu mai poate evita învăţarea şi probabilitatea să sufere este mai mare.

Şi în primul caz există situaţii create, dar în scopul de a experimenta adevărurile înţelese, iar omul face faţă cu bine acestora, chiar se poate bucura de ele, căci acţionează firesc, conform îndemnurilor conştiinţei sale care deja ştie şi înţelege.

A ne înţelege pe noi înşine înseamnă **să descoperim motivele pentru care avem anumite reacţii, impulsuri, instincte, care emit necesităţile imediate ale fiinţei noastre.** Ignorarea lor e totuna cu ignorarea vocii noastre intime, care solicită ajutor în variate forme pentru a atrage atenţia asupra unor nevoi sau difsuncţionalităţi. De aceea, e important să ne înţelegem, eliberând această voce şi ascultând-o cu blândeţe. Chiar dacă această voce ne tulbură, ea ne îndeamnă la **sinceritate faţă de noi înşine** şi la renunţarea a tot ce raţiunea vine să ne anunţe că se cuvine sau nu se cuvine, la reguli, tipare, principii sau spuse ale unora sau altora. Chiar dacă avem justificări pentru faptele sau durerile noastre, **neliniştea interioară este un semn clar că încă nu cunoaştem şi nu descifrăm corect realitatea** care se raportează direct la povestea noastră de viaţă. Acest lucru presupune să conştientizăm rostul pentru care există anumite evenimente în viaţa noastră, extrăgând apoi din ele învăţătura.

Pentru a ne înţelege pe noi înşine **e necesar să ne deschidem, să apreciem sau să depreciem, după cum e cazul, să ne arătăm fiinţa aşa cum este ea,** dezgolită de ataşamente, de prejudecăţi, de reguli sau scheme pe care ni le-am impus în timp şi care nu fac parte din noi înşine.

Înţelegerea atrage după sine compasiunea, răbdarea şi blândeţea. Doar astfel putem elibera fiinţa lăuntrică de suferinţe, de temeri, conflicte, prejudecăţi sau falsităţi şi readuce pacea interioară.

Fiecare are la un moment dat nişte limite proprii. Înţelegerea acestor limite este primul pas care ne conduce la depăşirea lor.

A ne înţelege pe noi înşine presupune şi **să ne acceptăm propriile limite**, altfel se creează conflicte interioare. Efortul de a

ne transforma va începe după **ce acceptăm că acum aşa suntem.** Toate aceste procese sunt de natură mentală, de aceea e necesar să ne educăm voinţa şi înţelegerea pentru a crea strategii de a parcurge lucrurile până la capăt într-un mod just şi sănătos, cu beneficii pentru întreaga noastră fiinţă. Altfel, nu facem decât să creăm noi mecanisme de apărare, care au rolul de a crea echilibre noi care să ne asigure funcţionarea optimă pe toate nivelurile. Dar acest lucru nu poate fi pe termen lung, căci tot ceea ce nu e bine integrat şi agreat în interiorul nostru - lucrează şi la un moment dat va ieşi la suprafaţă, mai intens şi mai viguros. **Atunci nu mai putem evita suferinţa, care ne oferă o nouă şansă la înţelegere,** acceptare şi învăţare a unei lecţii despre noi şi despre viaţă.

Atunci când ne propunem să ne înţelegem pe noi înşine e important să avem grijă **să lăsăm lucrurile în curgerea lor firească**, după cum ne îndeamnă inima. Atunci suntem noi înşine. Dacă apar tipare de comportament generate de şabloanele noastre de gândire referitor la ce se face şi ce nu, sau îi lăsăm pe alţii să gândească şi să decidă în locul nostru, conştientizăm aceste tendinţe şi le corectăm cu blândeţe şi răbdare. Acceptând cu seninătate ce ne oferă viaţa, pe cele plăcute şi pe cele neplăcute deopotrivă, vom vedea că ceea ce părea o greutate apăsătoare devine suportabil, tocmai pentru că înţelegerea ne redă libertatea şi forţa necesară de a avea atitudinea adecvată. Mai mult, înţelegând natura umană, vom reuşi să ne înţelegem cu toţi oamenii.

Dezechilibre posibile:

Confuziile

În dorinţa de a înţelege lucrurile, le complicăm foarte tare, ajungând să ne încurcăm apoi în hăţişul propriilor gânduri, care nu mai ajung la claritate, la simplificare.

Mintea omului este într-o continuă activitate; ea plăsmuieşte căi de parcurs, soluţii la diferite probleme sau obiecte de care se înconjoară ulterior. Dar mai plăsmuieşte şi confuzii, conflicte şi acţiuni inutile, negative sau pertubatoare pentru sine ori pentru

alţii, generatoare de suferinţe şi greşeli, care-l scot practic pe om din realitate.

Îngerii înţelegerii ne deschid către desluşirea şi dezvăluirea universului lăuntric, ne poartă pe cărările cunoaşterii interioare, la fiecare pas ne îndreaptă privirea spre ceea ce contează şi ne ajută să găsim lămuririle necesare. Ne sprijină să învăţăm, să ne înţelegem pe noi înşine împreună cu îngerii fiinţei, îngerii ce ne dau acces direct la cunoaşterea divină (heruvimii, arhanghelul Mihail, îngerii cunoaşterii, ai adevărului) sau îngerii bunului simţ.

Răstălmăcirile

E bine să fim mereu atenţi şi obiectivi, întrucât mintea răstălmăceşte cu atâta dibăcie, încât ne dă impresia că am înţeles. Conştiinţa de sine e cea care ne dă ceritudinea că am înţeles, pentru că ea ne conectează la adevărul ce-şi are sursa dincolo de lumea fizică, în Conştiinţa lui Dumnezeu.

Arhanghelul Mihail aduce, prin intuiţie, lumina adevărului în conştiinţă, clarificând mintea, dizolvând tot ceea ce era eronat, negativ sau iluzoriu în căutările anterioare legate de ceea ce ne preocupă. Îngerii înţelegerii aduc lămuriri care ne ajută să integrăm ideile în viaţa personală.

4. Libertatea

În intimitatea forului nostru lăuntric ne permitem orice, simţim că ne aparţinem în totalitate, nu avem nevoie de aprobarea nimănui pentru a simţi sau gândi într-un fel, ne putem crea raiul sau iadul. Deşi ne bucurăm deplin de darul libertăţii interioare, respectat cu stricteţe de lumile cereşti, avem nevoie de chibzuinţă

în a-l utiliza, căci consecinţele pot fi dureroase pentru noi şi pentru alte persoane pe care le implicăm.

Însă, adevărata libertate îţi dă o atitudine de egalitate şi echilibru, prin care nu poţi crea sau spori conflicte, pentru că respecţi în acelaşi timp şi libertatea celorlalţi.

Când eşti liber în conştiinţa ta, nu îţi creezi bariere de înţelegere sau acceptare, eşti deschis tuturor, flexibil, înţelegător. Nu se interpune nimic şi nimeni între tine şi realitate, căreia îi poţi intui cu uşurinţă adevărul.

Îngerii libertăţii ne învaţă să ne utilizăm liberul arbitru cu înţelepciune, în mod creator şi constructiv. Ne ajută să ne exprimăm liber darurile, calităţile, învăţăturile, experienţa de viaţă, dar şi să eliberăm tot ceea ce este inutil, distructiv sau negativ în forul nostru lăuntric.

Dezechilibre posibile:
Judecăţile şi prejudecăţile

Este firesc să avem opinii, să constatăm, să observăm, să ne exprimăm păreri în legătură cu realitatea în care trăim şi care, evident, include oameni şi atitudini. Dar, atunci când aceste opinii trec graniţa, invadând teritoriul celuilalt, se transformă în judecată. De pildă, observăm că un prieten are o problemă şi ne exprimăm o opinie în legătură cu acest fapt. Ce facem mai departe este important. Ne putem oferi să-l sprijinim să şi-o rezolve. Dacă însă îl acuzăm pentru faptul că are această problemă, mai ales dacă prin prezenţa ei ne aduce prejudicii, ne afectează, ne considerăm îndreptăţiţi să-l judecăm, indiferent dacă ne adresăm direct sau nu. Iar dacă în mintea noastră există anumite tipare, îl judecăm şi pentru ceea ce nu face sau gândeşte, căci ştim noi că intenţia există, doar că respectivul nu o recunoaşte. În felul acesta se declanşează conflictele gratuite.

Îi rugăm pe îngerii libertăţii şi pe arhanghelul Mihail să ne ajute să învăţăm să respectăm libertatea de a fi şi a se expima a unui om, fără a-l judeca, fără a arunca cu piatra atunci când nu ne place ce vedem. Să învăţăm să respectăm graniţele, să nu pretindem cuiva să fie într-un fel în care ne dorim. Să înţelegem, să acceptăm şi să respectăm că fiecare este aşa cum poate să fie la un moment dat. Îl putem ajuta să fie mai bun, dar nu-l putem acuza că nu reuşeşte.

Controlul exacerbat

O minte puternică, dar greşit orientată, poate să se comporte ca un tiran cu sine însuşi, dar şi cu ceilalţi, mai ales acolo unde i se permite. Dacă sentimentul de apartenenţă este puternic, atunci o astfel de persoană ajunge să considere că are drepturi asupra familiei sale, agresându-le liberul arbitru şi comportându-se ca şi cum le-ar fi stăpân apropiaţilor săi.

O astfel de minte îşi poate manifesta controlul şi într-o formă disimulată, planificând totul, urmându-şi orbeşte datoria, cuvântul "trebuie" fiind frecvent în vocabularul persoanei în cauză. Sufletul este încorsetat, nu i se permite să simtă sau să trăiască decât ceea ce "trebuie".

Îngerii libertăţii şi arhanghelul Mihail ne ajută să ne eliberăm sufletul din controlul minţii, să ne urmăm intuiţia şi să permitem adevărului să pătrundă în planurile noastre. Arhanghelul Gabriel ne invită să trăim experienţele sufletului, să învăţăm să-l ascultăm, să ne bucurăm de tot ce viaţa ne oferă.

Aşteptările

Ne aşteptăm ca eforturile şi acţiunile noastre să fie recompensate într-un fel. Însă, prin simplul fapt că cineva primeşte darul nostru, suntem recompensaţi. Ne putem elibera uşor de această aşteptare, prin înţelegerea curgerii esenţelor noastre de la unul către altul, curgere ce se produce conform ordinii divine, ce include necesităţile fiecărui om în parte, oricât de mici sau neînsemnate ar părea. Darul nostru poate împlini nevoia cuiva, iar nevoia noastră poate fi împlinită prin darul altcuiva, şi tot aşa. Dumnezeu, împreună cu îngerii Săi, primesc toate solicitările şi cunosc toate nevoile noastre, ştiu cel mai bine cum să le integreze în ordinea corespunzătoare drumului nostru corelat şi cu parcursul celorlalţi, astfel că niciodată nu greşesc în împlinirea lor. Există alte motive pentru care nu se împlinesc solicitările, ar fi bine să acceptăm cu înţelepciune acest fapt.

Îngerii libertăţii ne învaţă să lăsăm liberă curgerea fluxului vieţii, fără a ne strădui să-l forţăm să ia un sens care să ne fie pe plac. Acţionând astfel, aşteptările vor dispărea de la sine, căci integrăm lucrurile care vin în ordinea lor firească, fără să ne opunem sau să le ignorăm.

5. Capacitatea de a crea

Conştiinţa recunoaşte o necesitate şi generează procese mentale prin care noi o conştientizăm, după care ne direcţionează către împlinirea ei. Mintea este deja pregătită să o identifice şi să creeze intenţia de a se implica prin strategii adecvate.

Conştiinţa nu poate crea fără suflet şi sufletul nu poate crea fără conştiinţă. Sufletul are nevoie de o intenţie, de un scop, de un rost, o motivaţie, o direcţie creatoare, are nevoie să ştie ce să creeze. Conştiinţa are nevoie de o chemare, de o insuflare a inimii, o dorinţă de împlinire. Conştiinţa fără suflet nu este vie, nu

este însufleţită. E ca o sămânţă în bătaia vântului, care nu rodeşte dacă nu ajunge într-un sol.

Dezechilibre posibile:

Plictiseala

Cine se plânge de plictiseală îşi limitează darul creaţiei. Nu dă un sens darurilor sale, să le pună în valoare, să creeze cu ele acţiuni şi proiecte de viaţă. Aşteaptă de la ceilalţi să creeze evenimente care să-i implice şi pe ei.

Arhanghelul Gabriel şi îngerii creativităţii ne ajută să ne exprimăm potenţialul, creând modalităţi potrivite de a-l valorifica. Vom fi inspiraţi ca ideile şi proiectele noastre să fie în acord cu resursele pe care le avem la dispoziţie şi cu etapa de drum pe care o parcurgem

6. Încrederea

Chiar dacă are încercări, viaţa are farmecul şi frumuseţea ei pentru fiecare om în parte. Atunci când credem în valoarea lucurilor, pe care le simţim pătrunse de adevărul şi lumina lor, nu avem cum să nu fim încrezători în parcursul nostru. Pe măsură ce ne dezvăluim nouă înşine prin ceea ce suntem în profunzime, descoperim că avem pe ce să ne bazăm, avem ce oferi lumii şi lui Dumnezeu şi merităm, la rândul nostru, să primim tot ce are viaţa mai bun şi mai frumos.

O conştiinţă de sine vie imprimă încredere în noi înşine şi în drumul propriu. Căci ştie că, oricând are nevoie de un sprijin, are acces la Lumina Divină şi Mâna protectoare a Părintelui ceresc.

Dezechilibre posibile:
Neîncrederea

Cu cât ne cunoaştem mai puţin, cu atât neîncrederea este mai mare, pentru că ne simţim expuşi la vicisitudinile vieţii fără să ştim că le putem sau nu face faţă. Chiar dacă ne aflăm într-o etapă de viaţă în care învăţăm o lecţie care ne solicită mai mult şi ne simţim epuizaţi, să nu ne pierdem încrederea în drumul nostru. Încercările au rolul de a ne învăţa să scoatem la suprafaţă toată splendoarea din adâncuri, uneori săpăm prin întunericul şi durerea trecutului ca să ajungem acolo. Să avem răbdare şi încredere, căci nu suntem singuri. Dumnezeu şi îngerii vin în întâmpinarea efortului nostru, ne dau forţă şi lumină cu care să ne orientăm prin hăţişurile pe care le-am creat în timp în structurile noastre lăuntrice.

Îngerii încrederii ne învaţă să fim demni de încrederea pe care Dumnezeu a investit-o în noi încă de la crearea noastră. Ne arată cum suntem în realitate, ca să ne preţuim şi să ne valorizăm corespunzător cu darurile pe care le avem. Ne îndeamnă să avem încredere în drumul nostru chiar şi atunci când traversăm văi adânci şi întunecoase, dar altfel nu avem cum să ajungem în locurile însorite şi pline de splendoare care ne aşteaptă.

7. Respectul

Cu toţii suntem purtători ai divinităţii şi avem dreptul să fim respectaţi. Dumnezeu Însuşi ne respectă. Ne-a dăruit liber arbitru, avem conştiinţă şi voinţă proprie, nu ne-a creat ca să fim marionete pe care să le mânuie conform Voinţei Sale. Există un Plan Divin, conform căruia fiecare creaţie, prin ea însăşi, îşi împlineşte rostul pentru care a fost creată. Omul îşi are rostul său, acela de a-şi manifesta partea sa de dumnezeire. Respectăm Planul Divin atunci când ne respectăm rostul pentru care existăm

şi darurile pe care le-am primit prin spiritul nostru. Este datoria noastră umană să le exprimăm, să creăm din ele trăiri, idei sau fapte. Atunci când nu o facem, de fapt ne trădăm pe noi înşine.

De asemenea, e necesar să învăţăm să respectăm liberul arbitru, unul dintre cele mai dificile lucruri de împlinit în societatea actuală, întrucât există obiceiuri adânc înrădăcinate în subconştientul colectiv. Se încalcă cu mare uşurinţă teritoriul altuia, fără măcar să-ţi dai seama că ai făcut-o. Dorinţa de a ajuta, de a fi util, manifestarea intensă a iubirii întrec orice graniţă, mai ales că se justifică prin intenţiile bune. Până nu recunoaştem şi nu eliberăm aceste obiceiuri, relaţiile cu ceilalţi nu au cum să fie pe deplin armonioase.

Dezechilibre posibile:

Ignoranţa

Neştiinţa înseamnă ignoranţă. Oamenii care nu ştiu că sunt parte de dumnezeire şi că moştenesc daruri divine, nici nu au cum să le respecte. Nici legile divine nu sunt cunoscute ca să poată fi respectate. Omul nu se cunoaşte suficient ca să se poată respecta pentru ceea ce este. El nu se respectă pentru că nu-i place ce este, se blamează şi se judecă întruna. Dar încă nu şi-a descoperit miezul, partea cea mai frumoasă şi mai strălucitoare. Când o va face, va realiza faptul că condiţia umană este una demnă de respect.

Îi rugăm pe îngerii respectului să ne amintească, de câte ori este cazul, că suntem demni de respect. De asemenea, să ne atragă atenţia să respectăm liberul arbitru al celorlalţi, ori de câte ori avem tendinţa să le dăm sfaturi sau să-i judecăm pentru ceea ce pot ei să fie, să înţeleagă şi să facă. Suntem liberi să ne exprimăm opinii, să ne oferim sprijinul, dar respectând întru totul graniţele. Ne învaţă să avem o atitudine de egalitate, fără însă a deveni reci şi neimplicaţi.

8. Stăpânirea de sine

Este o experienţa continuă, pentru că, pe măsură ce ne dezvăluim, conştientizăm şi experimentăm, avem nevoie şi să rămânem în control. Aceasta presupune să ştim cum să ajustăm curgerea unei resurse interioare. Aşa cum un părinte ştie când să fie blând şi când să fie ferm cu copilul său, ambele atitudini venind din iubire.

Natura umană are nevoie să fie stăpânită. Simţurile noastre sunt mereu provocate de stimuli, care ne pot duce lesne în direcţii greşite, dacă mintea nu intervine conştient să pună un "stop".

Sufletul, de asemenea, are nevoie să înveţe măsura în trăirile sale. Doar prin experienţă proprie în raport cu sine şi cu oamenii reuşeşte să-şi adapteze fluxul de curgere al sentimentelor. Va şti în felul acesta să-şi ajusteze curgerea în funcţie de necesităţile cerute de situaţie. De pildă, un om disperat care ne solicită ajutorul are nevoie de mai mult faţă de un altul care poate avea nevoie doar de o încurajare. Simţim lăuntric această măsură, odată cu aprofundarea cunoaşterii naturii umane.

Prin natura ei, mintea se comportă ca o stăpână. Cei care nu o pot stăpâni, sunt stăpâniţi de ea. Are nevoie să-i fie oferite criterii juste, iar acestea vin odată cu dezvoltarea conştiinţei de sine. Forţa minţii este dată de lumina conştiinţei care încarcă gândurile, le dă valoare de adevăr şi putere de a crea direcţii sănătoase şi clare în viaţă.

Dezechilibre posibile:

Lipsa stăpânirii de sine

O minte lipsită de forţă vine dintr-o conştiinţă de sine firavă, aflată într-un stadiu incipient de dezvoltare sau, pur şi simplu, adormită. O astfel de minte nu are cum să ţină în frâu o structură atât de complexă cum este omul, fără a suporta consecinţe dureroase. Se lasă purtată de valurile vieţii după cum o poartă vântul, căci nu are direcţii clare pe care să le urmeze.

Stăpânirile şi arhanghelul Mihail ne ajută să ne dezvoltăm conştiinţa de sine, care ne luminează mintea astfel încât să avem forţa de a o stăpâni. Ne oferă criterii clare după care să ne ghidăm, astfel încât să găsim măsura potrivită pentru fiecare calitate sau atitudine manifestată în raport cu o situaţie, cu noi înşine sau cu alte persoane.

9. Sinceritatea şi curajul

Sinceritatea e cea care stă de veghe, care se află la baza unei introspecţii adevărate şi continue.

A fi sincer presupune să nu te minţi pe tine însuţi. Atâta vreme cât nu avem o autentică cunoaştere de sine, imaginea pe care o avem despre noi, inevitabil, are şi erori. Nu e uşor să fii sincer, pentru că acest lucru implică raportarea la un adevăr personal, pe care mulţi oameni nu îl au bine conturat. Atunci când conştiinţa lor nu este suficient de trează, este facilitată asimilarea de pretutindeni (şcoală, familie, internet, televizor, etc.) a tot felul de idei, fără discernământ, mintea impregnându-se cu ele şi acţionând apoi în conformitate cu ceea ce a preluat.

Avem nevoie de curaj pentru a rupe şi anihila toate închistările, toate convingerile pe care le-am asimilat în timp, din auzite şi nu din proprie experienţă, dar pe care le considerăm ca fiindu-ne caracteristice.

Avem nevoie de curaj pentru a recunoaşte că majoritatea suferinţelor noastre, la care, de altfel, ţinem destul de mult, au fost inutile, întrucât au provenit dintr-o neînţelegere exactă a realităţii.

Dezechilibre posibile:

Trădarea de sine

Atunci când nu vrem să recunoaştem ceea ce conştiinţa ne semnalează de ceva vreme, dar nu vrem să o ascultăm, nu facem decât să ne trădăm pe noi înşine. Preferăm să mergem pe un drum greşit, deşi ştim că nu este bine, în loc să acceptăm că este timpul

să adoptăm atitudini juste şi sănătoase, care să corespundă cu preocupările şi direcţiile de urmat.

Îngerii sincerităţii ne învaţă să fim corecţi şi sinceri cu noi înşine, să ne recunoaştem suferinţele, neîmplinirile, problemele, slăbiciunile, gândurile care ne limitează, căci în oglinda conştiinţei ele nu-şi găsesc corespondenţa. Îngerii curajului ne îndeamnă să îndrăznim să fim noi înşine, să ne acceptăm aşa cum suntem şi să păşim cu încredere pe propriul drum, căci nimic nu poate fi peste măsura putinţei noastre. Iar dacă ne simţim copleşiţi de poveri, să avem încredere că Dumnezeu nu ne lasă niciodată singuri şi ne ajută să găsim cele mai bune soluţii.

Compromisurile

Atunci când nu eşti sincer cu tine însuţi, cu propria ta conştiinţă, recurgi la compromisuri. Nu ai curajul să urmezi drumul drept sau ai sentimentul că nu ai resursele necesare pentru a răzbi altfel, într-o lume în care aproape eşti invitat să faci compromisuri pentru a supravieţui.

Compromisul nu are însă aceeaşi semnificaţie pentru toată lumea, întrucât fiecare are adevărul său propriu, cel pe care îl poate înţelege şi însuşi la un moment dat. Oricine încă mai are conştiinţă, îi poate auzi vocea care îl avertizează atunci când încalcă un adevăr major.

Îi putem ruga pe îngerii sincerităţii să ne atragă atenţia de câte ori tindem să ne ignorăm vocea conştiinţei, care ne semnalează că suntem aproape de punctul de a ne încălca adevărurile. Îngerii curajului ne dau forţa să ne urmăm conştiinţa şi adevărul în care credem, să nu folosim căi ocolite (care încalcă legile divine), căci "scopul nu scuză mijloacele".

10. Atenţia

Atenţia noastră este dată de preocupările pe care le avem. Dacă ele sunt predominant îndreptate spre exterior, acolo este şi ea, gata să observe tot ce ar putea stârni interesul. Chiar şi atunci când este îndreaptată spre interior, ea tinde să urmărească reflectarea lumii din jur, care capătă forme şi imagini virtuale în mintea noastră.

Este firesc şi normal să fim atenţi "pe unde mergem", dacă semnele ne indică faptul că suntem sau nu pe drumul bun, dar atenţia înseamnă mai mult de atât. Înseamnă să fim atenţi şi la noi înşine, să avem mereu un ochi care priveşte în interior, care veghează şi observă tot ce se întâmplă în forul nostru lăuntric.

Dezechilibre posibile:
Atenţia orientată spre trecut

De multe ori, mintea umană rămâne cu privirea aţintită spre trecut. Astfel, nu are cum să înţeleagă ce se mai petrece în prezent, nu mai are cum să fie atentă la paşii pe care îi are de făcut înainte. În aceste perioade omul este vulnerabil, implicit în ceea ce priveşte siguranţa lui. Acest lucru apare pentru că mintea încă nu este capabilă să extragă din trecut rostul evenimentelor, sâmburele de învăţătură. Ea păstrează revolta, nedreptatea, furia, în esenţă neînţelegerea şi necunoaşterea adevărului raportat la o situaţie sau un eveniment.

Ne aflăm într-o continuă devenire. Nu este necesar şi nici constructiv să ne gândim la ceea ce am fost, ci la ceea ce suntem în prezent. Altfel, riscăm să devenim sclavii propriilor amintiri. Sunt mulţi oameni care uită să trăiască în prezent pentru că sunt mereu în trecut, plângându-se de viaţa lor şi victimizându-se încontinuu. E şi cum **ar merge cu spatele pe propriul drum**. Privirea le este mereu în urmă, astfel că viaţa trece pe lângă ei.

Arhanghelii Metatron, Mihail, heruvimii, tronurile ne învaţă să fim mereu prezenţi în lumea interioară şi cea exterioară, în realitatea umană şi cea divină, din ambele făcând parte în acelaşi timp. Îngerii atenţiei ne atrag atenţia asupra a ceea ce merită să ne preocupe cu prioritate, dar ne şi îndeamnă la o valorificare promptă a resurselor şi darurilor proprii, fiind spontani în curgerea noastră naturală.

11. Voinţa

Este cea care ne aduce în acţiune, care trece la fapte. După ce am decis care sunt paşii de urmat, rămâne doar să-i parcurgem, punând în practică idei şi adevăruri proprii. Voinţa este cu atât mai mare cu cât ideile sunt mai clare, mai luminoase, le investim cu încredere şi forţă. De asemenea, energia vitală şi resursele pe care le implicăm în împlinirea unei decizii, influenţează voinţa.

Dezechilibre posibile:

Lipsa de voinţă

Dacă nu avem suficientă voinţă, nu avem cum să ne punem în aplicare ideile, proiectele sau nu le putem duce până la capăt. Experienţa umană presupune să acţionăm, iar dacă voinţa este slabă, şi experienţa va fi pe măsură.

Îngerii voinţei ne ajută să avem o voinţa puternică, bine orientată, care să urmeze vocea lăuntrică. Ne îndeamnă să ne mobilizăm resursele interioare şi energia vieţii pentru a ne ajusta voinţa în funcţie de necesităţi.

12. Asumarea responsabilităţilor

Suntem implicaţi prea mult în sentimente de vină, ruşine şi proiecţie reciprocă, astfel încât nu mai putem vedea ce anume ne aparţine nouă şi ce aparţine celorlalţi.

Dacă suntem furioşi sau trişti, suntem responsabili pentru furia şi tristeţea noastră. Dacă învinuim, criticăm sau încercăm să reparăm ceva, suntem responsabili pentru cuvintele noastre. Dacă ne plângem de milă, pretinzând că suntem victime sau ne rănim intenţionat, suntem responsabili pentru comportamentul nostru. Ceilalţi oameni s-ar putea să ne declanşeze aceste stări, dar noi suntem responsabili pentru tot ceea ce gândim, simţim, spunem sau facem. Deseori ştim că suntem responsabili, dar nu îndrăznim să ne asumăm răspunderea. Asumarea se exersează şi este un semn al maturităţii emoţionale şi spirituale. Altfel, vom continua să ne proiectăm ceea ce e personal asupra altor oameni.

Cu toţii avem tendinţa de a refuza să recunoaştem şi să ne asumăm răspunderea că am făcut o greşeală. Pentru că ne e teamă şi refuzăm să ne simţim vinovaţi sau ruşinaţi, prin urmare, evităm să ne asumăm responsabilitatea. Dar, procedând astfel, nu mai avem ocazia de a ne îndrepta greşelile. Acest tipar este un cerc vicios. Evitând recunoaşterea şi asumarea, dăm vina pe ceilalţi, iar aceştia ne răspund, învinuindu-ne la rândul lor. Conflictul poate continua timp îndelungat, până când cineva îşi face curaj şi ia atitudine. Cealaltă persoană se va simţi eliberată şi odată ce înţelege că nu vrei să o învinuieşti sau să o umileşti, nu se va mai simţi ameninţată, chiar mai mult va avea respect pentru curajul dovedit.

Este uman să greşim, de aceea, cel mai indicat ar fi să ne recunoaştem vina, să ne asumăm greşeala şi să ne cerem iertare. Un asemenea gest este foarte puternic şi ne transformă profund.

Dezechilibre posibile:

Proiecţiile

Proiecţia este un mecanism al negării („nu eu sunt cauza") şi al exteriorizării sau asumării false a răspunderii („tu eşti cauza").

Refuzăm să ne uităm la ceea ce ne aparţine şi încercăm să transferăm totul celuilalt.

Există multe modalităţi de a proiecta şi cu toţii suntem extrem de inventivi atunci când se pune problema de a crea noi metode. Înţelegerea felului în care ne proiectăm ne poate ajuta mult, dacă avem curajul de a privi acest proces. Însă, toate formele de proiecţie pot fi reduse la un simplu mesaj: „Nu e vorba despre mine, ci despre tine".

Arhanghelul Mihail ne dă curajul şi forţa de a ne simţi demni, în spiritul adevărului şi al justiţiei divine. Îngerii maturităţii ne încurajează să ne asumăm responsabilităţi pe măsura experienţei şi a necesităţilor proprii. Dar şi pentru consecinţele nefaste ale acţiunilor noastre, recunoscându-ne greşelile şi căutând să corectăm efectele lor.

13. Apărarea de sine

La modul real vorbind, nici n-am avea nevoie de apărare, dacă ne-am manifesta spiritul în cât mai mult din potenţialul său. Spiritul este lumină pură din Dumnezeu, nu se teme, pentru că nimic nu-l poate afecta sau slăbi, nimic nu-l poate umbri. Dar noi suntem oameni şi experimentăm manifestarea părţii noastre de Dumnezeu prin natura umană. Lucrăm împreună cu Dumnezeu manifestat prin spiritul viu din noi, căutând să impregnăm caracteristici divine naturii noastre umane şi, prin ea, lumii în care trăim. De aceea a creat Dumnezeu această lume, să fie un Rai, o fericire pentru fiecare şi încă nu e târziu să reuşim.

Există mult întuneric în lumea noastră, dar nu suntem noi purtători de lumină? Atunci când intri într-o încăpere întunecată şi aprinzi lumina, nu se disipă tot întunericul? Ce rost are să te plângi de întunericul din cameră, când poţi aprinde lumina? Asta ne învaţă îngerii mereu, **să fim propagatori de lumină**. Astfel procedează şi Arhanghelul Mihail, Luminatorul lui Dumnezeu, cel

care face ca lumina adevărului să se înmulţească, disipând negurile, oriunde ar fi acestea. Uneori poate fi dificil, pentru că nu găseşti imediat întrerupătorul. Dar suntem ajutaţi să descoperim soluţii adecvate, chiar dacă, pentru a ne descurca, scoatem doar o lanternă din buzunar pentru a ne putea orienta şi găsi liniştiţi întrerupătorul, fără a intra în panică. Altfel spus, dacă acceptăm datul, situaţia în sine apărută cu permisiunea lui Dumnezeu, cu un scop clar, şi rămânem liniştiţi, rugându-l pe Dumnezeu să ne ajute, vom şti la un moment dat, prin intuiţie, care e soluţia optimă. Pe o conştiinţă în care mintea este panicată, confuză şi tulburată, nu se poate reflecta adevărul potrivit, cel de care avem nevoie la un moment dat.

Însă, cu asistenţă adecvată, vom reuşi. Chiar dacă uneori poate fi puţin mai târziu, important e să reuşim. Dacă nu reuşim, vom mai fi în situaţii asemănătoare, până învăţăm ce este necesar.

Sunt persoane cu o structură capabilă să se apere uşor, acestea având o conştiinţă puternică, o minte clară, gânduri luminoase şi ferme. O astfel de conştiinţă este greu de perturbat. De asemenea, limpezimea pe care aceasta o are o face aptă să reflecte cu uşurinţă din Dumnezeu Adevărul de care are nevoie, astfel încât, în nenumărate situaţii, pur şi simplu să **ştie** ce are de făcut. Dar sunt şi numeroase persoane, dintre care foarte multe femei, care sunt vulnerabile, uşor de rănit, influenţabile şi se lasă deseori afectate de problemele sau proiecţiile celor din jur.

Atunci când ne simţim vulnerabili, obosiţi, îl putem ruga pe Dumnezeu să ne apere şi să ne protejeze.

Dar, cu toată puterea, iubirea şi buna Sa intenţie, Dumnezeu nu ne poate apăra de noi înşine, de ceea ce mintea şi emoţiile noastre creează sau permit cu bună ştiinţă.

El ne-a dăruit conştiinţă şi liber arbitru, este de datoria noastră să învăţăm să le utilizăm adecvat, mai ales că ne asigură suportul (îngerii) prin care să reuşim.

Dezechilibre posibile:

Teama

Îngerii insistă ca în relaţiile noastre să căutăm să avem o comunicare deschisă, liberă şi sinceră, astfel încât fiecare să-şi poată spune opinia despre modul în care vede lucrurile, fără teama de a fi judecat sau criticat. În acest cadru creat, îngerii ne ajută să recunoaştem erorile de gândire pe care le-am adunat în timp şi ne oferă sensuri adecvate şi înţelegeri corecte ale aspectelor principale din viaţa umană (iertare, ajutor, dăruire, liber arbitru şi libertate, compasiune), pe care ne străduim să le aplicăm în mod curent. Drumul poate să fie lung, întrucât noi am adunat obiceiuri, sisteme de gândire şi atitudini în toată viaţa noastră de până acum. Avem nevoie de multă răbdare, blândeţe şi înţelegere faţă de noi înşine, căci din când în când "cele vechi" vor mai ieşi la suprafaţă, să nu ne îndârjim şi să nu ne luptăm cu ele, căci putem crea conflicte gratuite, care să ne epuizeze şi să ne facă să ne îndoim de faptul că vom reuşi.

Teama e cea care îl face pe om să arunce responsabilitatea pentru o situaţie pe altcineva, căci uneori respingerea sau judecata pot fi mai dure şi mai greu de suportat.

Îl rugăm pe Arhanghelul Mihail să ne lumineze, să ne dea stăpânire de sine, curaj, forţă şi să ne îndrume în a primi cu claritate, prin inuiţie, soluţia potrivită din Adevărul lui Dumnezeu. Să ne ajute să fim propagatori ai luminii lăuntrice, care ea însăşi ne oferă protecţie şi călăuzire.

14. Acceptarea

În sinele nostru suntem perfecţi, căci acolo este pura scânteie din Dumnezeu. Nu reflectăm perfecţiunea pentru că este dificil să manifestăm dumnezeirea din noi imediat, într-o formă perfectă. E nevoie de experienţă, de cunoaştere, de nenumarate încercări şi greşeli deseori, de multă răbdare şi, mai ales, perseverenţă până reuşim. Toate acestea lasă urme adânci în fiinţa noastră complexă. În timp, nu ne mai place de noi, cei care am devenit. Am vrea să o luăm de la capăt, căci am obosit, viaţa transformându-se într-o povară. Aproape fugim de noi şi ne temem să privim spre nevoile proprii pentru că nu mai ştim cum să le împlinim, nu mai avem suficientă încredere că vom reuşi, speranţa e din ce în ce mai slabă. Acum avem nevoie să ne acceptăm propria poveste, propriile gânduri, neajunsuri, eşecuri, bucurii, temeri, experienţe reuşite şi nereuşite, fără a ne judeca, condamna, acuza, pedepsi, învinovăţi sau reproşa.

Cel mai drastic judecător suntem noi înşine şi numai noi ne putem salva de mânia şi duritatea proprie. Oricât de mult am fi greşit, nu merităm această soartă pe care o creăm cu propria minte.

Dumnezeu ne iubeşte şi ne preţuieşte pentru reuşitele şi învăţămintele pe care le obţinem, de multe ori după zeci sau sute de eşecuri. Nu ne numără greşelile, ci doar reuşitele. Nu putem însă să nu suportăm consecinţele greşelilor noastre; suntem datori şi ni se oferă ocazia să corectăm, să reparăm ceea ce am deteriorat în timp ce învăţam.

Aceasta ar fi bine să înţelegem noi şi să creăm gânduri de acceptare, înţelegere, apreciere şi compasiune în locul celor de judecată şi învinovăţire.

Odată ce reuşim să ne înţelegem şi să acceptăm adevărul despre noi înşine, o să reuşim să-i acceptăm şi pe ceilalţi, constatând că nu ne mai deranjează reacţiile lor, că nu mai

aşteptăm aprobarea cuiva, că ne simţim liberi să ne exprimăm sentimentele şi ideile fără teama de a fi acuzaţi sau judecaţi, pentru că noi înşine nu o mai facem.

Dezechilibre posibile:

Nemulţumirea

Există o nemulţumire constructivă, cea exprimată prin vocea conştiinţei, care ne atrage atenţia că direcţia pe care mergem nu este bună. Simţim în adâncul nostru acest adevăr, doar că nu suntem întotdeauna suficient de sinceri ca să-l recunoaştem.

Nemulţumirile distructive sunt cele care provin din neacceptarea realităţii. Conflictele dintre ceea ce primim şi ceea ce ne dorim, dintre ceea ce suntem şi ceea ce am vrea să fim ne scad încrederea în noi şi ne epuizează.

De multe ori, neacceptarea ne face să ne simţim ca şi cum am merge împotriva curentului, ca şi cum am fi singuri împotriva unei lumi care nu ne înţelege. Nereuşind să ne găsim curgerea firească, ne lovim şi de obstacolele pe care în mod normal le-am fi evitat, crescând şi mai mult tensiunea şi nemulţumirea.

Avem nevoie să învăţăm să recunoaştem ceea ce este pentru noi şi ceea ce nu, ceea ce e necesar să permitem să pătrundă în viaţa noastră şi ce nu. Atunci când nu-ţi recunoşti drumul, rişti să culegi de oriunde ce întâlneşti în cale, fără să mai discerni.

De regulă, nemulţumirile creează un lanţ de alte nemulţumiri, devine o atitudine aproape constantă pe care te trezeşti că o ai şi apoi nu ştii ce să faci ca să scapi de ea.

Îngerii liniştii ne ajută să aplanăm conflictele interioare, nemulţumirile, să ne găsim liniştea lăuntrică şi propriul ritm de curgere. Îngerii recunoştinţei ne învaţă să recunoaştem ceea ce vine spre noi ca fiind din povestea noastră de viaţă şi să acceptăm că ele sunt atent aşezate mai întâi în înţelepciunea divinităţii.

Conflictele

Un conflict interior care provine din neacceptarea realităţii, ne agită şi ne tulbură cu totul. Nu e indicat să-l ignorăm, căci poate fi **un indiciu al sensului de creştere, al unei lecţii pe care o avem de învăţat şi care îşi cere prioritatea.** Avem multe conflicte interioare atunci când avem restanţe, pentru că nu ne-am învăţat la timp lecţiile. Cu fiecare lecţie învăţată, energiile perturbate se liniştesc şi se aşează la locul potrivit naturii lor, iar conflictul declanşator dispare.

Unul dintre marile conflicte interioare porneşte din faptul că ne ataşăm foarte tare de anumite dorinţe şi respingem cu toată forţa ceea ce realitatea ne oferă, opunând rezistenţă şi refuzând integrarea a ceea ce "ni se dă".

Acest conflict ne tulbură, ne oboseşte, ne afectează gândirea, sentimentele, emoţiile prin vârtejurile pe care le produce, împiedicându-ne să curgem prin acceptarea şi trăirea realităţilor proprii.

Ceea ce în trecut ne-a fost util, ne poate astăzi împiedica, motiv pentru care e indicat să lăsăm prezentul total liber de aşteptări şi tipare, să fim deschişi spre a primi neprevăzutul cu încredere, să fim creativi în a-l întâmpina şi integra adecvat.

Cu alte cuvinte, tot ce se interpune curgerii noastre fireşti, drumului propriu ce implică pentru noi un anumit sens al creşterii, unic, corespunzător felului nostru de a fi şi poveştii noastre de viaţă, creează conflict, respectiv durere.

Un alt mare conflict interior este cel **dintre ceea ce simţim şi ceea ce gândim.** Mintea spune într-un fel, sufletul spune în alt fel. Pentru a le împăca e necesar să învăţăm să le ascultăm pe ambele.

Omul este supus greşelii, întrucât are nevoie să înveţe şi să crească, chiar cu riscul de a greşi. Neînţelegerea şi neacceptarea acestui lucru, face ca mintea să devină un judecător nemilos care

dă sentinţe grele, mergând până la a agresa propriul suflet, rănindu-l şi impunându-i reguli stricte.

Mintea şi sufletul intră deseori în conflict, conştiinţa şi inima adâncă - niciodată. Ele ştiu să se potrivească şi să se armonizeze natural. Conştiinţa este capabilă să aducă adevărul, pe care inima îl recunoaşte cu uşurinţă, îl acceptă şi-l respectă. Adevărul, prin natura lui, are o vibraţie luminoasă şi unificatoare, este foarte pătrunzător şi cuprinzător. Atunci când avem nevoie de el, îl solicităm şi el nu va întârzia să apară, cel mai natural şi rapid prin intuiţie.

Dacă ne aflăm în toiul unui conflict, în familie, la birou sau în grupul de prieteni, îi chemăm imediat pe Mihail (pentru a tempera agresivitatea şi a lumina), pe îngerii liniştii (pentru a aduce linişte), pe Zadkiel (pentru a curăţa emoţiile negative descărcate deja şi încă existente în câmpul subtil al celor implicaţi) şi pe Gabriel (pentru a reface punţile de comunicare afectate).

15. Răbdarea

Toate lucrurile au timpul lor. Între semănat şi culesul roadelor există procesul de creştere, înflorire, rodire şi coacere. Chiar dacă nu sunt vizibile, aceste procese există pentru fiecare calitate sau atitudine pe care o dezvoltăm în noi. Nu ne rămâne decât să avem răbdare să parcurgem etapă cu etapă, trăind din plin, învăţând şi bucurându-ne de tot ce implică fiecare pas.

Există o ordine în creaţie, în care totul se integrează perfect, deşi fiecare are ritmul său propriu. Răbdarea ne aduce în acest ritm, în care toate curg firesc în viaţa noastră, iar noi le putem integra cu linişte şi naturaleţe.

Dezechilibre posibile

Nerădbarea

Când suntem nerăbdători, nu lăsăm timp pentru faze intermediare, riscând să nu ajungem până la capăt în ceea ce am început. Drumul transformării este format din paşi pe care ar fi bine să-i acceptăm dacă vrem să ne împlinim dorinţele.

Îngerii răbdării ne învaţă să avem răbdare, să fim deschişi la curgerea vieţii, respectând ordinea lucrurilor stabilită de înţelepciunea lui Dumnezeu, care integrează totul temporal. Ne îndeamnă să ducem lucrurile până la capăt cu răbdare, căci altfel nu avem cum să ne bucurăm de parcursul drumului şi de culesul roadelor.

Cunoaşterea de sine

Omul începe să se cunoască pe sine doar după ce-şi deschide fiinţa, pentru ca aceasta să-i poată revela lui însuşi adevăratele motive ale gândirii şi acţiunilor sale, adevărata cauză a trăirilor şi a comportamentului său.

Fără această deschidere nu putem avea şansa să privim înlăuntrul nostru, să vedem clar ce este acolo, să apreciem ce ne este cu adevărat bun şi util, să depreciem şi să eliberăm ceea ce nu corespunde fiinţei noastre, o împovărează şi o tulbură.

Omul conţine în interiorul său o întreagă lume care are nevoie să fie cunoscută şi dezvăluită sie-şi.

Procesul de cunoaştere ne ajută să ne identificăm calităţile şi deficienţele, să recunoaştem care ne sunt nevoile şi ce dorim. De cele mai multe ori, familia, prietenii, colegii contribuie la ceea ce ne defineşte pe noi, pentru că am petrecut mult timp dorind să-i mulţumim, să fim acceptaţi şi aprobaţi de ei. Mai întâi, avem nevoie să ne găsim propriul ritm şi să descoperim ce anume este important pentru noi, ce ne place cu adevărat, care ne sunt convingerile. Reuşind să obţinem liniştea lăuntrică, rămânem

deschişi să întâmpinăm şi să cunoaştem tot ceea ce vine spre noi, ca experienţă a propriei vieţi.

Să te cunoşti pe tine înseamnă să ştii cine eşti, un parcurs care nu e tocmai uşor.

Iar atunci când ştii cine eşti:

- Ai **curajul să fii tu însuţi** pentru că ai **încredere** în tine, cel care ştii că eşti.
- Eşti **sincer**, pentru că nu ai nevoie de măşti după care să te ascunzi.
- Eşti **liber** să te exprimi aşa cum te îndeamnă inima, fără teama de interpretarea sau judecata cuiva, respectând, la rândul tău, libertatea de expimare a celorlalţi.
- Poţi să **creezi fericire** în viaţa ta prin ceea ce ştii că eşti şi poţi să fii, fără a o condiţiona de persoane, conjuncturi sau evenimente.
- **Rămâi ferm** pe poziţie, ancorat în realitate şi în propria viaţă, fără a fugi de obstacolele sau piedicile ce apar în drumul tău, învăţând lecţii şi mergând până la capăt cu răbdare şi consecvenţă.

Dacă suntem obosiţi de viaţă, plictisiţi, singuri, dezamăgiţi sau suferinzi, înseamnă că nu am descoperit încă cine suntem, câtă măreţie are viaţa din noi şi ce putem să creăm cu şi prin ea. Numai cunoscându-se pe sine omul este cu adevărat om, asemănător cu Dumnezeul pe care îl are în adâncul şi în înaltul său. Cunoaşterea lui Dumnezeu din interior înseamnă totodată şi eliberarea Lui din adâncul nostru, adică manifestarea părţii noastre de dumnezeire.

Multe dogme despart omul de el însuşi, inima de minte, omul de alţi oameni. E timpul să trecem dincolo de ele, înţelegând că, în ceea ce ne priveşte, totul pleacă de la noi înşine.

Cunoaşterea de sine nu presupune tehnici sau reguli, ea este o practică ce ţine de voinţa şi forţa fiecăruia, de perseverenţă şi sinceritate. Accesul la cunoaştere se realizează cel mai eficient şi rapid prin intuiţie, calea fulgerătoare prin care Dumnezeu aduce un mesaj al Său de îndrumare în conştiinţa individuală, de unde

este preluată şi decodificată de mintea conştientă. Suntem singuri în faţa adevărului propriu. Nimeni nu poate înţelege sau cunoaşte în locul nostru.

Cunoscându-ne, înţelegem cauzele suferinţelor proprii, dar găsim şi soluţii pentru depăşirea lor. Nu le mai închidem în noi, lăsându-le amorţite, aşteptând ca ecoul lor să ne aducă aminte de ele prin dureri, atitudini şi acţiuni distructive sau boli ce ne slăbesc şi chiar ne doboară uneori.

Cunoaşterea de sine e un proces care nu ia niciodată sfârşit, mereu sunt adevăruri de dezvăluit, iar noi creştem pe măsură ce le înţelegem şi le punem în practică.

Prin îngerii cunoaşterii Dumnezeu exprimă adevărul de care avem nevoie pentru a ne îmbogăţi cunoaşterea. În acest fel, atunci când solicităm, vom primi exact înţelegerile, ideile, soluţiile care sunt adecvate nevoilor proprii şi integrate în drumul nostru. Astfel, învăţătura noastră se completează pe măsură ce ne dezvoltăm, iar gradul de cuprindere şi profunzime al conştiinţei creşte cu fiecare lecţie învăţată. Îngerul păzitor şi arhanghelul Metatron ne călăuzesc paşii către noi înşine, dar mulţi alţi îngeri sunt implicaţi şi contribuie la dezvăluirea fiinţei noastre lăuntrice.

Ordinea interioară

Dezordinea care există în interior este reprodusă în viaţa noastră. O astfel de viaţă nu are cum să ne placă. Aşa că, pentru a ne schimba viaţa în bine, e nevoie să facem ordine în lăcaşul lăuntric. Pentru aceasta, e necesară o introspecţie prin care să descoperim ce ne determină să facem anumite lucruri, să avem anumite atitudini, pentru a conştientiza de unde pleacă conflictele, ce nu înţelegem, ce avem nevoie să cunoaştem şi să învăţăm.

Astfel vom reuşi să ne gestionăm resursele adecvat, înspre binele nostru şi al celor din jur.

E important ca fiecare om să-şi producă ordine în intimitatea sa, în primul rând cunoscându-se pe sine însuşi. Astfel va şti care sunt neajunsurile cu care se confruntă, cum se leagă ele de realitatea lui şi cea care-l înconjoară şi când devin o prioritate pentru el spre a fi rezolvate, conform poveştii lui de viaţă.

Introspecţia

Introspecţia este o acţiune a minţii, care caută în acest fel să descifreze propriile ei funcţionalităţi şi efecte în conduita rezultată. Prin introspecţie ne examinăm gândurile, trăirile, emoţiile, faptele proprii, care ne sunt toate la îndemână.

Ceea ce este inconştient nu ne priveşte, în sensul că nu este indicat să provocăm eliberarea din inconştient a energiilor pe motiv că dorim să scăpăm de temeri sau alte negativităţi ale trecutului.

Decărcările gradate ale energilor inconştiente sunt atent supravegheate de îngeri şi integrate perfect ca timp şi intensitate în povestea noastră personală. Pe măsură ce ies la lumină, vom fi ajutaţi să le înţelegem, căci primim indicii asupra naturii lor, ele concretizându-se şi în evenimente sau situaţii de viaţă prin care se "consumă".

Fără a-i acorda o preocupare excesivă, e necesar să procedăm la o introspecţie continuă a lumii noastre interioare, să reflectăm asupra gândurilor, trăirilor şi faptelor proprii, pentru a depista ce anume e perturbat, pentru a putea fi ulterior corectat, dar şi ce e necesar să fie eliberat de ceea ce nu aparţine structurii noastre luminoase. Astfel, putem deveni conştienţi de **ce** şi **cum** ne este determinat comportamentul, reuşind să descoperim realul din fiecare situaţie sau eveniment al vieţii.

Conştientizarea

Tot mintea conştientă realizează conştientizarea, dar ea lucrează în acest proces împreună cu conştiinţa, care are capacitatea de a recunoaşte frecvenţe de vibraţie specifice unei energii şi conectează mintea la adevărul lor, prin intuiţie. Astfel, mintea le decodifică şi noi "ştim". Avem certitudinea acestor adevăruri care ne vin prin străfulgerări ale intuiţiei şi care sunt însoţite de lumina conştiinţei. Nu ne îndoim de ele, cel puţin atunci când le primim, ulterior mintea poate crea suspiciuni. În timp, mintea conştientă dobândeşte experienţă şi poate recunoaşte ea însăşi, înţelegând deja destule adevăruri şi funcţionalităţi corespunzătoare experienţelor trecute.

În aceeaşi manieră primim şi răspunsurile de la Dumnezeu la întrebările şi căutările noastre, prin intuiţie ele fiind aduse din Conştiinţa Divină în conştiinţa individuală, iar apoi revărsate ca o "iluminare" în minte.

Procesul de conştientizare implică să înţelegi ce, cum, când, cât trăieşti, să realizezi de ce şi cum gândeşti şi acţionezi, ce doreşti, în ce direcţie te îndrepţi şi are drept scop cunoaşterea de sine care ne relevă propria realitate.

Astfel, viaţa va dobândi o altă lumină, o altă semnificaţie, o altă valoare, pentru că o vom cunoaşte în aspectul său real. Pentru aceasta e necesară o deplină sinceritate faţă de noi înşine şi o candoare ca cea a unui copil care descoperă senin şi mirat fără a se lupta sau ataşa.

În primul rând, e indicat să căutăm să devenim conştienţi de ceea ce ne îndeamnă la acţiune. De exemplu, dacă ajutăm pe cineva, putem conştientiza dacă avem tendinţa să aşteptăm o recompensă sau ne gândim că suntem datori sau obligaţi persoanei respective, sau ne aşteptăm ca în viitor, când suntem într-o situaţie dificilă, să fim ajutaţi la rândul nostru. Toate acestea limitează actul dăruirii ca expresie a iubirii necondiţionate, iar noi putem

înţelege ce ne determină să acţionăm, care ne sunt intenţiile şi ce avem de corectat. Când reuşim să devim conştienţi de limitele proprii, ne aflăm deja în afara lor.

În concluzie, **a fi conştient presupune ca atunci când faci ceva să ştii ce faci, asumându-ţi consecinţele imediate, dar şi cele pe termen lung.**

A fi conştient este şi un exerciţiu de atenţie continuă la toate procesele subtile ce au loc în interiorul nostru. În timp, se ajunge la o claritate interioară, din care realizezi cu uşurinţă ce doreşti, în ce direcţie să o iei, cum şi când să acţionezi, îndepărtând iluziile una câte una şi devenind astfel conştienţi de scopul existenţei, care nu e chiar aşa de îndepărtat şi de neatins cum pare.

Pe măsură ce fiecare evoluează, realitatea despre el însuşi se schimbă. Intimitatea noastră este o lume aflată în continuă mişcare, zi de zi se schimbă, se îmbunătăţeşte, chiar dacă într-un ritm lent pentru cei mai mulţi oameni.

Să presupunem că ştim despre noi că suntem posesivi. Fiecare om are un grad de posesivitate, gândim noi, aşa că nu ştim dacă posesivitatea noastră este o problemă cu adevărat de luat în seamă. Conştientizăm acest lucru la un moment dat, când constatăm că cineva din apropierea noastră are de suferit din acest motiv. Atunci, ştim că posesivitatea noastră acţionează şi creează repercursiuni, iar fenomenul se repetă. O situaţie conjuncturală, izolată, nu e neapărat suficient pentru a trage o concluzie.

Heruvimii, îngerii cunoaşterii, Arhanghelii Mihail, Uriel, Metatron, îngerul păzitor, îngerii puterilor şi ai virtuţilor intervin în sprijinul nostru pentru a conştientiza la timp ceea ce este necesar drumului nostru de fiecare clipă. Ne ajută să recunoaştem ce simţim, ce trăim, ce facem în realitate atunci când acţionăm. Ne dezvoltăm astfel o acurateţe în a ne înţelege pe noi înşine şi a descifra natura energiilor care vin şi pleacă de la noi.

O conştientizare profundă asupra vieţii apare atunci când trăieşti simplu, prin adevărul tău, iar acest lucru aduce seninătate, linişte lăuntrică şi bună dispoziţie. Eşti în curgerea ta firească şi totul se integrează bine în drumul tău.

Acţiunea conştientă

Să acţionezi conştient presupune să ştii intenţia, motivaţia sau scopul pentru care faci ceva.

Adevărul unei realităţi se transformă în iluzie dacă nu este practicat. E ca şi credinţa fără fapte, golită de sens. De fapt, adevărata cunoaştere e cea care conţine în ea experienţa, acţiunea. Altfel, este o idee sau un concept.

Introspecţia, conştientizarea, înţelegerea sunt paşi care preced acţiunea, astfel încât ea să fie adecvată situaţiei în care ne aflăm şi să creştem odată cu experienţa respectivă.

Acţiunea este pasul final în manifestare. După ce am identificat nevoile şi am creat strategii de împlinire a lor din energiile specifice darurilor noastre, trecem la fapte. **Acţiunea este o încununare activă a ceea ce suntem noi, este viaţa însăşi în deplinătatea ei.** Participarea umană e maximă prin acţiune, întrucât toate corpurile noastre sunt implicate, inclusiv spiritul nostru care susţine totul. **Este o activitate specific umană şi, pentru că face din noi adevăraţi creatori, ne înnobilează.** Dacă am aprecia suficient darurile vieţii şi faptul că suntem oameni, am fi cu adevăraţi fericiţi.

Acţiune sau reacţiune?

Atunci când ne aflăm într-o situaţie dificilă, de regulă, prima intenţie porneşte din instinctul de apărare şi ne îndeamnă să reacţionăm. Instinctul intră automat în funcţiune pentru a face faţă situaţiei şi datorită faptului că nimic nu i se opune, nimic nu intervine. Ce ar putea să i se opună? **Propria conştiinţă individuală**, care îndeamnă la analiză, **creează gânduri clare** şi generează **atitudini adecvate şi acţiuni constructive**. Astfel ne punem în valoare conştiinţa, îndeplinindu-şi rolul pe care îl are, dar şi liberul arbitru şi darul de a crea.

În concluzie, atunci când ne aflăm într-o situaţie, avem două posibilităţi:

1. să avem o **reacţie la o persoană**, deseori creând un conflict în raport cu ea sau

2. să avem o **atitudine sănătoasă în raport cu o situaţie**, oferind sau primind un dar de la şi prin persoana din faţa noastră.

După cum alegem, culegem conflict sau împlinire, suferinţă sau bucurie. Din astfel de alegeri zilnice este creată viaţa noastră, respectiv, împlinirea şi fericirea ei.

Acesta este datul. Care este rolul meu aici?

O situaţie ce apare în viaţa noastră este un "dat". De regulă, **situaţiile sunt create din necesităţi.** Acestea reflectă nevoile proprii sau nevoile celor din jur. Atunci când este vorba **despre nevoile proprii, înseamnă că e timpul să învăţăm, să ne îmbogăţim cu ceva ce ne este oferit de şi prin persoana din faţa noastră.** Alteori, **prin darurile pe care le avem, venim în întâmpinarea nevoilor celorlalţi.**

Cum recunoaştem însă care nevoi se împlinesc prin situaţia dată, ale noastre sau ale celuilalt? Dacă ne păstrăm seninătatea şi ne este uşor să creăm o atitudine de dăruire şi care să fie constructivă pentru cel din faţa noastră, atunci ne împlinim în acest fel menirea, curgând către celălalt prin darurile noastre

native, împlinindu-i astfel nevoia. Dacă ne este mai greu să ne exprimăm, ne simţim chiar afectaţi, ne lipseşte atitudinea adecvată, înseamnă că e timpul să învăţăm ceva. Iarăşi, dacă prin prezenţa celuilalt simţim că ne încărcăm, că fiinţa noastră absoarbe o energie care o hrăneşte (linişte, bucurie, puritate, curaj, etc), atunci ni se împlineşte o nevoie personală.

Paşi pentru o implicare potrivită într-o situaţie

1. Primul lucru pe care îl avem de făcut este să **acţionăm imediat** dacă viaţa noastră sau a altcuiva este pusă în pericol sau e nevoie să evităm un pericol iminent.

2. Dacă nu ne aflăm în cazurile menţionate mai sus, mai întâi este bine **să acceptăm** faptul că ne aflăm într-o situaţie anume creată, într-un "dat", fără a-l respinge, a căuta să găsim vinovaţi, fără acuze sau judecăţi.

3. Căutăm apoi să vedem **care este rostul** pentru care a fost creată acea situaţie. Este o nevoie proprie sau ne împlinim menirea, oferind din darurile noastre omului din faţa noastră?

4. Stabilirea **modului şi gradului de implicare**, crearea unor strategii, a unei etapizări dacă e necesar.

5. **Implicarea în sine, acţiunea.**

6. Retragerea şi **eliberarea reciprocă.**

Ce pot schimba ca să mă simt mai bine?

În general, există multe confuzii în minţile oamenilor, acest lucru determinând o distorsiune a realităţii în care trăiesc. De modul în care înţelegem lucrurile depinde punerea lor în practică. De aceea, dacă vrem să schimbăm în bine realitatea, e indicat să începem să corectăm viziunea şi înţelegerea pe care o avem în raport cu tot ce apare în viaţa noastră.

Să luăm ca exemplu o realitate pe care o întâlnim în mod curent:

Atitudinea: "Mă deranjează comportamentul celorlalţi"

Soluţia: Schimbarea modului de a gândi şi a atitudinii, în loc de a căuta controlul comportamentului celorlalţi şi a situaţiilor nedorite create de ei.

Zilnic suntem în ipostaza de a accepta atitudini ale celor din jur care nu sunt pe placul nostru. De cele mai multe ori, acest lucru constituie principalul nostru factor de stres. Disconfortul creat ne face să ne simţim îndreptăţiţi să pretindem acestora să renunţe la comportamentul lor dezagreabil, motiv pentru care tendinţa de a interveni în controlul comportamentului celeilalte persoane este foarte mare. Astfel, se ajunge să se recurgă la avertizări, reguli, legi, pedepse, ameninţări, la agresiune verbală sau chiar fizică.

Mereu ne trezim în situaţii în care e necesar să ne adaptăm, să găsim soluţii, să fim creativi, împăciuitori, toleranţi şi înţelegători.

În starea noastră naturală suntem liniştiţi şi calmi. Putem rămâne în această stare doar atâta vreme cât nu intrăm în conflicte.

Niciun conflict din jurul nostru nu aparţine realităţii noastre decât dacă noi intrăm în el. Îngerii ne recomandă să nu atacăm (implicit sub formă de judecată) pe nimeni niciodată, indiferent că e vorba de persoane, instituţii sau organizaţii.

Pentru fiecare situaţie, există modalităţi adecvate de a interveni, care să genereze armonie în tot şi care să evite intrarea în conflict.

Zi de zi interacţionăm cu oamenii, în aspectele lor bune, dar şi cu problemele lor. Uneori se comportă neplăcut cu noi datorită unor neputinţe, care în felul acesta ies la suprafaţă. Dacă acestea nu ar fi existat, ar fi fost armonie şi înţelegere.

Nu e drept să ceri unui om să fie ceea ce nu poate fi la un moment dat. E ca şi cum i-ai cere să fie perfect în raport cu tine.

Toţi suntem pe drumul cunoaşterii şi al desăvârşirii. Multe lucruri le-am dobândit deja, dar mai sunt încă multe de învăţat. Ceea ce nu ne place la alţi oameni reprezintă lucruri pe care ei încă nu le-au învăţat, nu contează din ce motive. **Dacă dorim, ne putem oferi experienţa pentru a-i ajuta şi pe ei să reuşească ceea ce noi am reuşit, dacă nu, îi lăsăm în pace, acceptându-i aşa cum pot să fie.** Nu suntem obligaţi să ne implicăm direct în transformarea lor, dar darul pe care l-am face ar fi de mare preţ, întrucât, prin consecinţele lui, ar putea schimba caractere sau chiar vieţi. Acestea sunt adevăratele minuni pe care pot oamenii să le facă şi pe care Dumnezeu le apreciază foarte mult.

Faptul că am devenit adulţi nu înseamnă că am dobândit tot ce era nevoie să dobândim ca să putem intra cu toată maturitatea în viaţă. Mereu avem ceva de învăţat, atâta vreme cât suntem oameni, chiar şi la bătrâneţe. E bine să ne păstrăm înţelepciunea de a avea spiritul deschis către orizonturile noi ce ni se deschid spre cunoaştere, dar şi pentru a oferi celorlalţi ceea ce ştim deja, cu toată bunăvoinţa şi înţelegerea pentru neputinţa lor.

Pentru a avea atitudinea adecvată în astfel de situaţii, vom chema îngeri ale căror atribuţii să corespundă cu natura problemei respective.

De pildă, **cineva este deseori agresiv**, generând tulburări în familie sau la serviciu. Altfel spus, acea persoană are probleme cu comunicarea, energiile sale nefiind valorificate corespunzător, ele devin haotice şi greu de stăpânit. Îi putem ruga pe Arhanghelii Mihail şi Gabriel să intervină pentru ea.

Îl rugăm pe arhanghelul Mihail să-i tempereze agresivitatea, să o lumineze şi să o călăuzească pe drumul ei. Să o ajute să găsească forme adecvate prin care să-şi fructifice energia, astfel încât să fie înspre binele tuturor. Arhanghelul Gabriel o ajută să-şi deschidă sufletul, să creeze punţi de comunicare prin care să exprime ceea ce simte şi gândeşte, să primească bucuria vieţii şi să înveţe să dăruiască la rândul său.

Dacă avem în preajmă **persoane care se victimizează şi se plâng întruna**, fiind un nucleu de întreţinere şi propagare a unor energii negative, îi putem chema pe arhanghelii Zadkiel şi Mihail, pe îngerii liniştii şi ai împăcării. Acele persoane nu au reuşit să accepte ceea ce viaţa le-a oferit, nereuşind să se împace cu trecutul lor.

Îl rugăm pe arhanghelul Zadkiel să curețe toate emoţiile negative din casă sau locul de muncă şi să ajute acele persoane să se elibereze de toate poverile ce le copleşesc. Să le inunde cu lumina sa purificatoare, astfel încât toate resentimentele, frustrările şi tensiunile să dispară. Arhanghelul Mihail le poate însoţi şi ajuta să facă faţă încercărilor de viaţă, lumina lui le dă puterea să le accepte şi să înveţe din ele. Le ajută să elibereze gândurile negative şi tiparele de luptă, încrâncenare sau judecată. Le dă curaj, încredere şi forţă să meargă mai departe cu credinţă. Îngerii împăcării le ajută să se împace cu propriul trecut, să aplaneze conflictele interioare şi exterioare. Îngerii liniştii aduc liniştea în sufletul şi mintea lor pentru a accepta şi a se putea bucura de curgerea lor în viaţă.

Pentru situaţiile în care avem în apropiere **persoane cu dependenţe** (alcool, droguri, etc) şi toate problemele ce decurg din aici, Arhanghelul Mihail le poate ajuta. În asemenea cazuri e necesară implicarea şi solicitarea ajutorului din partea celor apropiaţi, cel puţin într-o fază iniţială, când cei dependenţi nu sunt capabili să iniţieze sau să susţină un asemenea proces.

Îl rugăm pe arhanghelul Mihail să însoţească persoana dependentă, să-i lumineze drumul, să o conecteze la puterea ei lăuntrică, să elibereze povara pe care o poartă şi temerile legate de viaţă, să-i dea forţa de a face faţă la orice încercare ce pare peste puterile sale, să aibă curajul să fie ea însăşi.

"Seminţe" pe care le putem implementa în minte

E important ca ceea ce aducem nou în mintea noastră să fie sănătos, clar şi benefic. Să ne comportăm ca agricultorul care plantează seminţe şi le udă cu grijă şi perseverenţă. Dacă nu le udă câteva zile ele pot muri. Iar dacă le plantează în teren nefertil, nu se dezvoltă. La fel, dacă seminţele nu sunt bune, nu se prind sau nu dau roade.

Cum realizăm acest lucru? Găsim afirmaţii de valoare, pe care le simţim cu certitudine că sunt sănătoase şi respectă legile divine, şi le "plantăm" în minte. Le putem scrie pe bileţele pe care să le aşezăm la vedere. Udarea o facem repetând cât mai des acele afirmaţii, în fiecare zi, după care observăm roadele. Nu e indicat să plantăm prea multe seminţe odată. Alegem câteva care au prioritate şi le întărim timp de câteva săptămâni. Apoi alegem altele, în ordinea indicată de necesităţile proprii. Aşa învăţăm. Aşa am învăţat şi alfabetul sau tabla înmulţirii, repetându-le. Deşi pare mai dificil, procedeul învăţarii este la fel de simplu. Doar să avem încredere, răbdare şi credinţă. Astfel, bobul de muştar poate rodi.

Acestea sunt minunile care îl bucură pe Dumnezeu. Reuşitele noastre în a învăţa şi a deveni mai buni. Când ne împotmolim pe drum, ne întinde o mână şi ne ridică, cu dragoste părintească, nu ne ceartă şi nu se supără pe noi că am căzut, după cum multă lume se teme. Chiar ne dă un imbold să nu ne descurajăm şi să ne continuăm drumul, căci altfel n-am mai avea curaj şi intentie de a merge până la capăt. Care părinte bun n-ar

proceda aşa? Iar Părintele nostru este bun şi înţelept, ne cunoaşte mai bine şi mai profund decât orice părinte fizic.

Vom căuta în cele ce urmează ca, **împreună cu îngerii specializaţi, să plantăm cu bucurie în mintea noastră seminţe pe care să le udăm cu dragoste şi bună-voinţă, să aşteptăm să rodească şi să se coacă, aducând în felul acesta transformarea mult dorită şi firească a vieţii noastre. Apoi, nu ne rămâne decât să culegem roadele şi să le împărtăşim cu cei dragi.**

Iată câteva "seminţe" roditoare pe care le putem sădi în conştiinţă şi în inimă împreună cu:

Îngerii bucuriei

În fiecare dimineaţă beau din izvorul bucuriei, care îmi inundă conştiinţa, inima, tot corpul, iar viaţa mea este mereu proaspătă şi vie.

Păşesc cu mare bucurie în fiecare moment din viaţa mea.

Realitatea mea este învăluită în bucuria ce vine din fiinţa mea adâncă şi ştiu că nimic nu o poate perturba, căci dansez împreună cu îngerii în bucuria lui Dumnezeu.

Privesc lumea prin ochii mei de copil bucuros, care caută să se integreze în jocul vieţii, experimentând roluri variate şi încântătoare.

Lumina bucuriei străluceşte în lumea mea, astfel că nu mai rămâne loc de tristeţe, de teamă, de griji sau îndoieli.

Împărtăşesc cu fraţii mei bucuria de a fi împreună, de a crea şi a dărui înspre binele nostru şi învăluiţi în dragostea Părintelui Ceresc.

Niciodată nu am plecat din Inima exaltată de bucurie a Creatorului meu, acolo îmi aflu izvorul din care beau cu nesaţ apa vieţii, ce mă umple, mă vindecă şi mă împlineşte.

Îngerii dăruirii

Fiecare zi este o sărbătoare în care ne bucurăm împreună de darul vieţii, al creaţiei şi al libertăţii.

Cu fiecare zâmbet dăruiesc deschidere şi bucurie, cu fiecare vorbă caldă dăruiesc duioşie sau alinare, cu fiecare atingere blândă dăruiesc înţelegere şi susţinere.

Primesc cu deschidere tot ceea ce Dumnezeu îmi dăruieşte, căci toate sunt aşezate prin înţelepciunea Sa înspre binele meu şi tot El mă ajută să înţeleg rostul lucrurilor şi să le rezolv.

Am încredere că iubirea mă va învăţa cum, cât şi când să ofer din darurile mele pentru a împlini nevoia cuiva.

Dăruiesc şi atunci când ofer spiritului, sufletului, conştiinţei şi corpului meu hrană adecvată pentru o funcţionare sănătoasă şi armonioasă.

Îngerii creativităţii

Viaţa mea este binecuvântată cu darul creaţiei, ea îmi inspiră calităţile şi aptitudinile să curgă în acelaşi flux cu ea şi la intensitatea potrivită.

Sensibilitatea mea conţine un mare potenţial creator prin care emoţiile mele, conturate în dorinţe, doresc să se exprime.

Vibrez la bucuria creaţiei lui Dumnezeu odată cu adierea frunzelor, cu ciripitul păsărilor, cu mireasma şi frumuseţea pastelată a florilor, cu susurul apelor, cu mângâierea caldă a razelor de soare, cu întreaga natură.

Împărtăşesc ceea ce simt, îmi exprim liber opiniile, trăirile, experienţele în raport cu cel din faţa mea şi nevoile sale.

Sufletul meu cântă şi se integrează în dansul fascinant al vieţii împreună cu oamenii, cu îngerii, cu natura.

Îngerii mă inspiră şi îmi deschid drum să creez în fiecare clipă din viaţa mea tot ceea ce e bun şi necesar înspre bucuria mea şi a semenilor mei.

Unde e conflict – creăm linişte, unde e suferinţă – creăm iubire, unde e închistare – creăm dăruire, unde e tristeţe – creăm bucurie; astfel, împreună cu îngerii, lumea capătă strălucire şi frumuseţe.

Îngerii compasiunii

Compasiunea Părintelui Ceresc lucrează fără încetare înspre binele meu şi al tuturor, nu ne uită şi nu ne abandonează niciodată.

Am încredere în grija şi compasiunea lui Dumnezeu, nu caut să controlez evenimentele, totul are o ordine şi un rost, aşa că nu am motive să mă tem.

În bunătatea şi înţelegerea Sa, Părintele meu nu mă judecă, nu mă condamnă, nu mă pedepseşte. Mă ţine în inima Sa compasivă şi mă învaţă să recunosc şi să urmez lumina Sa călăuzitoare, care mă conduce la drumul cel bun.

Aşa cum Dumnezeu mă învăluie în compasiune, la rândul meu o manifest faţă de semenii mei şi faţă de mine însumi.

Îngerii bunului simţ

Îmi deschid sufletul ca să pot auzi vocea inimii mele şi să simt îndemnurile ei.

Bunul meu simţ este călăuza mea de zi cu zi, prin el Dumnezeu îmi îndrumă paşii pe cărarea drumului meu, să simt astfel când să încetinesc ritmul, când să ocolesc obstacole sau să le traversez, când calea mea face la stânga sau la dreapta la răscruci.

Simţul cel bun mă ajută să recunosc semnele pe care Părintele Ceresc le aşează în drumul meu, ca să înţeleg unde sunt, încotro mă îndrept, să fac alegeri corecte şi potrivite în raport cu Planul Divin pentru mine şi să nu mă rătăcesc.

Am curaj şi deplină încredere în a urma vocea inimii mele adânci, căci este ecoul Vocii lui Dumnezeu, care ştie ce e bine pentru mine.

Urmând bunul simţ, permit binelui şi frumosului să pătrundă în viaţa mea şi în lumea în care trăiesc.

Îngerii cunoaşterii

Lumina cunoaşterii divine îmi dizolvă toate tenebrele sau iluziile minţii, toate temerile sau gândurile negative.

Ştiu tot ce am nevoie să ştiu la un moment dat, căci Dumnezeu îmi oferă toate informaţiile de care am nevoie, la timpul potrivit, direct prin intuiţie sau prin oameni, evenimente, situaţii.

Îngerii cunoaşterii mă ajută să mă cunosc pe mine însumi, îmi dezvăluie, rând pe rând, părţi din profunzimile fiinţei mele, astfel încât să le pot recunoaşte, conştientiza şi exprima adecvat.

Cunoscând şi înţelegând realitatea în care mă aflu, pot avea atitudinea potrivită în raport mine însumi şi cu toţi cei implicaţi.

Îngerii credinţei

Cred în bunătatea şi înţelepciunea cu care Dumnezeu aşează lucrurile.

E uman să mă îndoiesc sau să mă afund în deznădejde, dar Mâna blândă a Părintelui meu mă mângâie, alinându-mi durerea şi mă conduce apoi spre lumină.

Îngerii credinţei mă apropie de Dumnezeu cu fiecare pas pe care-l fac pe drumul meu.

Nimic nu e la întâmplare sau lipsit de sens în lumea aceasta, doar să recunosc semnele şi să ascult vocea prin care Dumnezeu îmi vorbeşte şi voi desluşi rostul şi ordinea lucrurilor.

Mă bazez întotdeauna pe sprijinul lui Dumnezeu, căci ştiu că niciodată Ochiul Său nu mă evită, iar Inima Sa înţelegătoare şi plină de bunătate mă cuprinde şi mă învaţă cu dragoste, niciodată nu mă judecă sau pedepseşte.

Cred în Adevărul lui Dumnezeu ce se exprimă prin legile divine şi prin Planul Său înţelept, prin care este stabilită ordinea lucrurilor, din care şi drumul meu face parte.

Tot ceea ce e necesar este posibil

Ştiind acest lucru şi imprimându-l clar în minte, va căpăta forţă şi încredere în ordinea pe care Dumnezeu o gestionează prin puterea înţelepciunii Sale.

De unde ştim ce e necesar şi când e timpul? S-ar putea să nu ştim. Dar ne rugăm pentru împlinirea solicitărilor noastre şi, dacă

e necesar, se vor împlini atunci când va fi timpul. Să acceptăm acest lucru şi să avem răbdare.

Tot ce avem nevoie să ştim, vom şti la timpul potrivit, nu mai devreme. Noi putem pune întrebări multe, dar vom primi acel răspuns pe care suntem capabili să-l înţelegem şi să-l acceptăm la momentul prezent.

SPIRIT ŞI TRAIRE SPIRITUALA

Spiritul – esenţa noastră divină

Am fost creaţi după chipul şi asemănarea Părintelui Ceresc. Fiecare om este purtător al unei părţi unice din Dumnezeu, care este înglobată în spiritul său. Pe lângă această unică parte care impregnează divinitatea lăuntrică, ea mai conţine, în formă potenţială, toate esenţele divine conţinute în Spiritul Divin care l-a creat.

Nimic din ceea ce este lumesc nu poate atinge sau afecta spiritul. Nu-l poate umbri, nu-l poate amprenta negativ. Îl putem doar îngropa în straturile întunecoase ale ignoranţei. Oricând îl putem scoate la lumină prin dorinţa noastră de a fi noi înşine şi de a ne trăi viaţa împreună cu Dumnezeu.

Îngerul păzitor, în esenţa lui, are exact aceeaşi vibraţie cu partea de dininitate a omului pe care-l însoţeşte. El ne poate ajuta să ne reamintim de noi înşine, să ne regăsim, să-l regăsim pe Dumnezeu. Revenirea la sine este şi revenirea la Dumnezeu, căci spiritul nostru este locul de interferenţă şi de fuziune.

Îl putem ruga pe îngerul păzitor să ne activeze spiritul, să vibrăm la chemarea lui şi a lui Dumnezeu prin el.

Toţi îngerii, fiind expresii ale divinităţii, lucrează prin spiritul din noi, intensificându-i lumina şi activând, rând pe rând, calităţi şi atitudini din potenţialul nelimitat aflat în el. Astfel ne îmbogăţim şi devenim oameni compleţi.

Atunci când spiritul este activ, îşi găseşte singur curgerea, esenţa lui ne indică direcţia prin vocea conştiinţei, iar prin simţul lăuntric al sufletului recunoaştem şi ne regăsim în ceva ce ne reprezintă cu adevărat. Sufletul şi conştiinţa sunt expresii ale spiritului, create din propria lui extensie, din nevoia de a se exprima. Latura umană împlineşte ultimul nivel al exprimării spiritului, prin concretizarea şi aducerea în manifestare a ceea ce este el în esenţa lui cea mai pură. Aceasta este măreţia omului şi Dumnezeu îl preţuieşte enorm. Rătăcirile noastre ne-au îndepărtat de la această realitate, dar mulţi dintre "fiii risipitori" sunt deja în drum spre casă, unii chiar au ajuns.

Primăvara spiritului

După atâta timp de adormire, spiritul revine la viaţă, la trezie pentru un număr din ce în ce mai mare de oameni. Prin natura pe care o are, el doreşte să se expansioneze, să se pună în valoare. Este un sentiment pe care fiecare îl simte în initimitatea sa şi pe care îl poate manifesta oriunde: în familie, cu el însuşi, în planul social sau profesional. Discreţia şi liniştea interioară ce însoţesc această expansiune aduc lucrurile într-o curgere lină, firească, totul capătă o expresie reală, simplă şi clară.

Trecerea de la o viaţă a senzaţiilor la una a spiritului nu se face chiar de pe o zi pe alta. Există o tranziţie, un timp în care toate structurile trec din "subordinea" lumii fizice, în care s-au aflat, în cea a spiritului. Este o perioadă tulbure, întrucât partea fizică nu renunţă atât de uşor la întâietate, se va folosi de minte pentru a-şi justifica într-un fel sau altul priorităţile, motiv pentru care poate fi o perioadă confuză.

Trăire spirituală

Presupune să trăieşti prin spiritul tău, să fii o expresie a sa, o manifestare a divinităţii din tine, care creează şi îmbogăţeşte lumea cu ceea ce reprezintă ea.

Presupune să fii deschis la a primi la rândul tău darurile celorlalţi, pentru a da şansă potenţialului înscris în spiritul propriu să înflorească.

Să fii fericit, să te bucuri de viaţă împreună cu lumea ta, împreună cu Dumnezeu şi îngerii. Raiul ar fi pe Pământ, căci aceasta era destinaţia lui atunci când a fost creat şi încă sperăm că poate să devină, că oamenii pot trăi prin spiritul lor o viaţă împlinită şi fericită.

Lumea fizică şi lumea spirituală se întâlnesc în fapte, în acţiune, în faptul că suntem vii, plini de viaţă şi activi. Trăim, iar curgerea noastră umple lumea cu esenţa a ceea ce suntem doar în acţiune. O acţiune este şi apelarea îngerilor pentru cineva aflat în nevoie, căci prin ea modulăm energii divine care pot fi uşor asimilate de cel pentru care solicităm ajutorul.

Minunile

Niciun miracol nu poate schimba lumea pe care omul a perturbat-o, doar transformarea şi înnoirea lui însuşi o pot corecta.

Pot fi momente în viaţă în care să fim copleşiţi de poveri şi să avem nevoie să fim salvaţi. Dumnezeu se implică cu bucurie şi produce minuni pentru noi, dar nu îşi doreşte să ajungem să avem nevoie de minuni. Marea Sa bucurie este să ne înveţe să reuşim singuri, chiar dacă uneori e nevoie să fie Salvator. Orice părinte întinde mâna copilului său să-l ajute să facă faţă unor probleme, dar e mult mai mulţumit atunci când reuşeşte să-l înveţe în aşa fel încât să fie capabil să reuşească singur.

Ne-am obişnuit să cerem prea des lui Dumnezeu să facă minuni pentru noi în schimbul credinţei noastre. Uneori, minunile pe care le face El nu sunt cele aşteptate de noi. Valorile Sale sunt

altele decât ale noastre, iar acestea sunt incluse în lecţiile noastre de viaţă. Acestea sunt minunile pe care Îl bucură cu adevărat: să fim buni, bucuroşi, iertători, fericiţi, înţelegători, iubitori, luminoşi.

Destinul real al omului

Nu ne împlinim destinul pentru că trăim prea mult în exterior, neglijându-ne intimitatea dată de adâncul inimii noastre – spiritul – şi toată viaţa care porneşte din el, prin sufletul şi conştiinţa noastră. **Un om care nu trăieşte complet, prin fiinţa lui întreagă, nu are cum să-şi împlinească rostul. Să ne îngrijim aşadar de spiritul nostru şi să creăm viaţa împreună cu el, căci numai astfel putem spune că trăim cu adevărat.**

Povestea personală este ca o carte care se scrie pe măsură ce experimentăm şi ne trăim viaţa. Se scrie încontinuu prin prezent, aşa că timpul nostru acesta este. Trecutul ne urmăreşte ca o umbră şi purtăm poveri mari şi grele: amintiri dureroase, reproşuri, acuze, traume, conflicte, temeri, frustrări. Nu aceasta este viaţa noastră. Nu acesta este scopul vieţii noastre, să facem faţă şi să supravieţuim încercărilor dificile la care Dumnezeu ne supune. Modul nostru de a gândi, de a acţiona, înţelegerea pe care o avem în raport cu noi înşine şi cu lumea în care trăim, atitudinea şi trăirile noastre scriu şi rescriu prezentul. Prea multă dezordine şi agitaţie lăuntrică lasă trecutul ca moştenire prezentului. E ca şi cum ne-am afla într-o ceaţă mai mult sau mai puţin deasă ce ne conferă, evident, o vedere mai mult sau mai puţin clară. Cum ar putea adevărul să pătrundă prin această ceaţă? Cum putem aprecia lucrurile în lumina lor, în adevărul lor dacă sunt în ceaţă? Nu apare ca firească îndoiala? Tot ce avem de făcut este să risipim această ceaţă ce ne înconjoară şi ne urmăreşte pretutindeni pentru că vine din noi. Această luminare se produce treptat, odată cu dezvoltarea conştiinţei proprii, care permite accesul din ce în ce mai larg la Conştiinţa Divină, de unde ne extragem adevărul personal.

Mulţi oameni care nu reuşesc să realizeze ceva bun în viaţă se justifică prin faptul că au fost bolnavi, n-au avut noroc sau au fost prea încercaţi de soartă. Ei sunt mereu obosiţi, n-au încredere în viaţă, n-au entuziasm şi sunt plin de temeri.

La toate acestea se mai adaugă credinţa eronată că în viaţa pământeană e indicat să suferi pentru a beneficia dincolo de fericire şi viaţă veşnică. Viaţa nu este nici încercare, nici luptă, nici pedeapsă, nu este efemeră şi nu e ceva ce "trebuie" să suporţi. Viaţa este cel mai mare dar al lui Dumnezeu şi fiecare îl foloseşte cum crede de cuviinţă, după puterile şi înţelegerea sa. În acelaşi timp, viaţa este şi cel mai bun învăţător, căci lecţiile sale sunt clare şi adevărurile descoperite lasă o puternică amprentă asupra fiinţei noastre pentru că sunt trăite.

Răstălmăcim adevăruri care nu sunt ale noastre şi găsim justificări pentru gândurile şi faptele noastre care nu sunt în acord cu realitatea proprie. Astfel fugim de noi înşine şi nu mai suntem prezenţi în viaţa ce ne-a fost hărăzită să fie luminoasă şi împlinită

. Creşterile noastre lăuntrice, lecţiile pe care le învăţăm sunt ca nişte urcuşuri istovitoare, dar în acest timp nu ne pierdem speranţa şi credinţa că vom ajunge la destinaţie, atâta vreme cât ne păstrăm direcţia bună.

În parcursul drumului său, omul evoluează în măsura în care permite experienţelor sale să-l transforme. Creează diverse lucruri ce îşi pun amprenta asupra vieţii sale şi a altora, în grade diferite. Când pleacă însă de pe Pământ, ia cu el doar învăţăturile sale, doar mulţumirea darurilor pe care le-a făcut, doar sufletul şi conştiinţa lui îmbogăţite şi spiritul mai mult sau mai puţin strălucitor, după cât de activ a fost în viaţa omului. Toate acestea se dobândesc trăind cu adevărat, prin întreaga fiinţă.

Rostul nostru ca oameni

Împlinirea rostului omului este şi destinul său, care este parte din Planul Divin.

Trăim într-o lume fizică pentru a crea din darurile pe care Dumnezeu le-a sădit în spiritul nostru. Darurile acestea sunt energii pure, sunt substanţă divină care vrea să îşi croiască drum către materializare, prin contribuţia creativă a conştiinţei, a sufletului, a întregului nostru corp.

Astfel, oferim darul divin, prin propria noastră voinţă şi creaţie. În acelaşi timp, să-L primim cu braţele deschise pe Dumnezeu care se dăruieşte împreună cu cei din jurul nostru, împlinindu-ne necesităţile şi asigurând dezvoltarea noastră.

Acesta este rolul nostru de oameni, să trăim în fericire unii cu alţii, dăruindu-ne reciproc din ceea ce suntem în adâncul fiinţei noastre, îmbogăţindu-ne şi desăvârşindu-ne în timp. Aşa a gândit Dumnezeu omul şi lumea lui, să fie un Rai.

Încă nu am reuşit, dar putem începe cu "bucăţi de rai", pe care să le creăm în noi şi în jurul nostru, iar acestea se vor extinde, pe măsură ce vor cuprinde din ce în ce mai mulţi oameni.

Prin tot ceea ce trăim, prin tot ceea ce făptuim, nu putem fi niciodată separaţi de Dumnezeu, căci totul se realizează în şi prin spiritul nostru, care este parte din spiritul divin. Numai împreună suntem activi, numai împreună creăm şi manifestăm în această lume. Totul depinde de credinţa, voinţa şi putinţa noastră.

Dumnezeu trăieşte lumea împreună cu noi, cunoaşte măreţia omului prin noi, se bucură şi se întristează odată cu noi. Părintele împreună cu Fiii, iar aceştia trăind în iubire şi armonie. Aceasta este Familia lui Dumnezeu, familie din care toţi facem parte. Niciun om nu este exclus din această familie, chiar dacă mulţi încă rătăcesc şi nu găsesc drumul către casă. Se simt nemerituoşi

şi le e teamă de pedeapsa Părintelui, întrucât, de atâta vreme, au uitat cum e să fii în bunătatea, blândeţea şi compasiunea Lui.

Metatron ne învaţă să ne cunoaştem pe noi înşine, să descoperim partea noastră de divinitate, să ne recunoaştem darurile şi să le manifestăm. Ne ajută să ne găsim drumul, să-l recunoaştem şi să-l urmăm cu încredere. Să ne împlinim rostul nostru ca oameni, să ne împlinim menirea şi să fim fericiţi în orice moment al parcursului nostru.

Iubirea de oameni este iubirea de Dumnezeu manifestată. Cine declară că îl iubeşte pe Dumnezeu mai presus decât orice, dar este indiferent la nevoile oamenilor, încă nu-l iubeşte suficient pe Dumnezeu, încă nu a ajuns să Îl cunoască. A-I sluji lui Dumnezeu presupune să-I serveşti pe oameni, pentru că Însuşi Dumnezeu te îndrumă să faci astfel.

UNITATE ŞI ECHILIBRU

Activ sau pasiv?

Activitatea sau pasivitatea se stabilesc în raport cu fiecare plan în parte. Poţi fi activ fizic, dar pasiv în conştiinţă sau spirit. Sau poţi fi pasiv fizic şi activ în spirit, suflet sau conştiinţă. Omul, prin structura lui este complex şi complet, având posibilitatea de a fi activ simultan în toate planurile. Nu e necesar întotdeauna acest lucru, însă. Când comunici cu Dumnezeu de pildă, poţi fi activ spiritual, sufleteşte şi în conştiinţă, dar pasiv fizic. Înţelegi, primeşti adevăruri, trăieşti împreună cu divinitatea care se expansionează în tine prin lumina ta lăuntrică. Apoi, manifeşti toate acestea, activând şi latura fizică prin cuvinte, gesturi, fapte

concrete. Când trăieşti împreună cu Dumnezeu, activezi împreună cu El prin faptele tale, esti activ în toate corpurile.

Sunt oameni foarte activi la nivel fizic, dar total pasivi la nivel de spirit sau conştiinţă. Multe din acţiunile lor sunt haotice, inutile, neconstructive, chiar distructive pentru ei sau cei din jurul lor. Direcţia şi integrarea vin din spirit, din conştiinţă şi din suflet, dar dacă acestea nu sunt active, omul se poate rătăci uşor prin hăţişurile provocatoare ale vieţii, mai ales că lumea modernă este plină de tot felul de tentaţii.

Crucea – de la povară la echilibru şi armonie

"Fiecare îşi poartă crucea" este o expresie foarte puternic întipărită în conştiinţa colectivă, mai ales datorită Învăţătorului nostru Iisus, care a fost condamnat să-şi care propria cruce, pe care a fost apoi răstignit. Rostul acestui fapt, dramatic în realitate pentru destinul lui Iisus în acele momente, dar plin de bucurie şi dăruire în viaţa lui printre oameni, are mari profunzimi, dacă ne aşezăm puţin şi descifrăm semnificaţia crucii.

Crucea nu e doar un simbol al creştinătăţii, ea ne dă indicii legate de destinul omului, oriunde ar fi, oricărei religii ar aparţine.

Centrul crucii. În primul rând, e foarte important ca ea să fie centrată, adică să avem grijă ca centrul ei sa fie în inimă, nu mai sus, nu mai jos, nu mai la stânga, nu mai la dreapta. Altfel, nu avem cum să ne creăm direcţii bune, dacă punctul de plecare nu e cel adecvat. Când vorbim despre inimă ne raportăm la partea noastră de Dumnezeu, la esenţă, la spiritul nostru. Acolo e punctul nostru central. Cu cât spiritul nostru e mai luminos, mai strălucitor, mai puternic şi mai radios, cu atât crucea noastră e mai echilibrată, mai fixată în rădăcinile ei. Cum ne întărim spiritul? Cum îl creştem? Lucru cu îngerii sporeşte lumina spiritului, pentru că îngerii lucrează prin lăcaşul lui Dumnezeu din om.

Astfel scânteia se poate transforma într-o flacără radioasă. Putem lucra cu oricare dintre îngeri, rezultatul va veni.

Centrare înseamnă egalitate, iar egalitatea implică raporturi corecte faţă de noi înşine şi faţă de toate lumile din care facem parte la un moment dat, implicit cea divină.

Dezechilibrul creat prin descentrare se exprimă prin pierderea raporturilor de egalitate.

Dacă ar fi să ne reprezentăm crucea şi am crea în mintea noastră un cerc care să aibă centrul în centrul crucii, distanţa faţă de centru ar fi echivalentă cu capacitatea noastră de cuprindere, cu dezvoltarea noastră ca spirite libere şi conştiente. Această distanţă creşte odată cu expansiunea noastră în spirit, suflet şi conştiinţă. Tot ceea ce depăşeşte sfera noastră de cuprindere este forţare. Putem visa, putem aspira sau dori orice este benefic, dar împlinirea vine odată cu dezvoltarea noastră, care are ritmul ei propriu. Ca un copil care învaţă să meargă sau să citească. Nu poate escalada muntele când face abia câţiva paşi sau nu poate citi o carte când abia descifrează literele.

De asemenea, gradul de împlinire se aprofundează şi capătă dimensiuni din ce în ce mai nuanţate odată cu creşterea spaţiului de cuprindere.

Această sferă de cuprindere ne sugerează că ne putem mişca liber oriunde în lumea noastră, doar să păstrăm starea de egalitate, iar aceasta o avem numai atunci când rămânem cu centrul în acelaşi punct. Aceasta presupune egalitate în raport cu lumea în care te mişti, în raport cu tine, în raport cu Dumnezeu. Dacă îţi place ceva în mod deosebit, nu îţi muţi centrul şi te deplasezi cu totul într-acolo, ci te expansionezi cu emoţiile, cu sufletul, cu conştiinţa, dar centrul tău rămâne înrădăcinat în esenţa ta divină. Altfel, apropiindu-te de ceva care te atrage cu putere, te poţi îndepărta de tine însuţi şi de Dumnezeu, iar aceasta înseamnă că nu mai ai acces la preţioasa voce lăuntrică prin care Dumnezeu te călăuzeşte la fiecare pas şi nici la stăpânirea de sine. În felul acesta te poţi pierde atât în plăcere, cât şi în durere.

A-ţi trăi viaţa într-un mod echilibrat şi împlinit ţine de arta de a putea rămâne în centrul inimii tale, în raporturi egale cu tot ce te înconjoară. Cheia este expansiunea, prin care poţi atinge şi îmbrăţişa ceea ce te cheamă şi îţi face placere. **Niciodată ceea ce e potrivit pentru tine nu depăşeşte capacitatea ta de a te expansiona.** Dar întotdeauna "spaţiul de lucru" este un pic mai departe, ca să te provoace să îndrăzneşti puţin câte puţin mai mult.

Serafimii, heruvimii, tronurile, arhanghelul Metatron ne ajută să ne activăm spiritul, să-l luminăm şi să fim mereu prezenţi în realitatea sa.

Braţul vertical orientat în sus reprezintă **Calea către Dumnezeu**. Pe această cale primim tot ce avem nevoie să ştim, prin intuiţie, dar şi transmitem către Dumnezeu tot ceea ce vrem să-I dăruim sau să-I împărtăşim.

<u>Dezechilibre provocate de încetinirea sau blocarea căii</u>. E bine să menţinem această cale curată. La mulţi oameni este blocată, motiv pentru care legătura cu Dumnezeu este dificilă sau chiar inexistentă. Tiparele noastre mentale, fixaţiile, gândurile negative, şabloanele, convingerile eronate, concluzii greşite (ca urmare a experienţelor neînţelese ale vieţii), agitaţia mentală, pervertirea minţii, confuziile, tulburarea, la care se adaugă un spirit netrezit, îngropat în lumea fizică, toate acestea împiedică accesul către Dumnezeu sau asumarea rolului în lumea fizică.

Îl putem ruga pe arhanghelul Zadkiel să ne deblocheze calea către Dumnezeu, pe Mihail să aducă lumina care ne eliberează de gânduri negative şi corectează erorile din minte prin adevăr, pe îngerii liniştii să aplaneze conflictele şi tulburările create de agitaţia minţii.

Deplasarea brațului orizontal mai mult către în sus, în detrimentul celui către în jos ne face să devenim prea mentali, habotnici uneori. Apare un aer de superioritate, de "geniu neînțeles". Totul e privit de undeva de deasupra celor ignoranți și neștiutori. Brațul vertical reprezentând Calea către Dumnezeu, deplasarea centrului către în sus nu înseamnă o apropiere de Dumnezeu, ci o îndepărtare de lume. Este o falsă apropiere de Dumnezeu, creată doar de mintea noastră, căci reala apropiere se concretizează prin faptele noastre către oameni, prin darurile noastre de iubire către cei din jurul nostru. Ca oameni, suntem în această lume pentru a îndeplini un rol, așa ca nu o putem ignora.

Metatron ne ajută să înțelegem că avem un destin de împlinit ca oameni, Mihail ne conectează la conștiința proprie și la adevărul de care avem nevoie pentru a ne integra în lumea fizică, iar îngerul păzitor ne însoțește și ne îndrumă la fiecare pas.

Brațul vertical orientat în jos reprezintă **Calea către Pământ**. Ne-am întrupat ca oameni, așa că avem un destin de împlinit din această ipostază, un rost pentru care ne-am dorit să ne integrăm în această lume fizică și să ne dezvoltăm împreună cu ea și cu ceilalți oameni. Prin venirea noastră aici, acceptăm și integrăm legile care guvernează lumea fizică, nașterea, moartea, cadrul natural cu tot ceea ce decurge din el în raport cu povestea noastră de viață.

Dezechilibre. Deplasarea brațului orizontal mult către în jos, în detrimentul celui către în sus este însoțită de o preocupare mai intensă către lumea materială și o îndepărtare de cea divină. Nu înțelegem rostul lucrurilor, ne luăm după aparențe, ne lăsăm purtați de valul vieții fără a avea o direcție clară, motivațiile sunt în principal de natura materială.

Îngerii credinţei ne ajută să ne refacem legătura cu Părintele nostru, să-L simţim prezent în inimile noastre, să-L recunoaştem în noi înşine şi pretutindeni în creaţie, să-I ascultăm vocea prin care ne vorbeşte şi ne călăuzeşte la fiecare pas.

Braţul orizontal reprezintă **Calea către lume**. Ea ne permite să oferim darurile noastre celorlalţi, dar şi să le primim pe ale celor ce ni le dăruiesc. Astfel ne împlinim menirea şi rostul nostru de oameni, fiind fericiţi şi aducând fericire în jurul nostru. Prin această cale, fiecare îşi găseşte drumul propriu, locul său, integrându-se astfel în Planul Divin pentru această lume şi aducând în ea ceva unic, manifestat prin partea sa de divinitate.

E necesară înţelegerea corectă a ceea ce dăruim sau primim, căci nimic nu e obligatoriu. Nu putem condiţiona cu nimic aceste acte, nu putem forţa libertatea de a fi a primitorului sau donatorului. De orice parte ai fi, eşti liber să accepţi sau să refuzi. Nici măcar Dumnezeu nu pretinde acest lucru, deşi ar părea că ar avea dreptul. Dar ştie cum să ne pregătească să primim sau să dăruim prin propria voinţă.

Prin braţul orizontal stâng primim tot ceea ce ne oferă lumea în care trăim, prin: oameni, lumină, căldură, aer, apă, hrană fizică, chiar şi de la Dumnezeu, dar într-o formă modulată de lumea pe care a creat-o şi reprezintă o formă manifestă a Sa.

Dezechilibre create prin încetinirea sau blocarea căii. Problemele sufleteşti, rănile, închistările perturbă cugerea liberă pe această cale. Atunci când nu este curată, curgerea este încetinită sau blocată, iar acest lucru se manifestă prin faptul că nu mai putem primi darurile vieţii, fie datorită faptului că nu le mai recunoaştem, fie că nu ni le mai dorim, ca urmare unor suferinţe.

Blocajele mai sunt provocate şi de faptul că permitem să ne lăsăm afectaţi de problemele celor din jur, nu ştim să le abordăm în aşa fel încât să nu avem reacţie la ele, ci atitudine creatoare, răsărită din lumina spiritului, a conştiinţei şi a inimii noastre. Astfel, reuşim să primim semnalul că celălalt are o nevoie arzătoare, chiar dacă aceasta îmbracă uneori o formă agresivă. Dar, cu cât agresivitatea e mai mare, cu atât deficitul este mai mare, strigătul mai puternic, iar durerea surdă a inimii devenită amorţită, mai adâncă. Pentru cel care se simte agresat poate fi greu, dar cel care emite se află într-un greu devenit de nesuportat, căci îl revarsă, dă pe dinafară.

Arhanghelul Zadkiel ne curăţă şi deblochează calea, Rafael ne alină suferinţele şi ne vindecă sufletul, îngerii iertării şi ai împăcării ne îndeamnă la iertare şi împăcare, Samuel ne umple inima de iubire.

Deplasarea braţului vertical mult spre dreapta, în detrimentul celui către stânga denotă o creştere a receptivităţii. În consecinţă, ceea ce gândim nu mai este în concodanţă cu ceea ce spunem, ceea ce dorim şi simţim nu mai corespunde cu faptele noastre, întrucât ne lipseşte curajul, încrederea, forţa necesară de a ne exprima convingător. Apărarea noastră devine scăzută, organismul nostru fiind predispus a se îmbolnavi (viruşii găsesc un teren bun pentru a se înmulţi), organele noastre interne fiind vulnerabile. Ajungem astfel să fim lipsiţi de forţă, de iniţiativă.

O receptivitate mare se poate traduce şi printr-o tendinţă către acumulare de bunuri materiale, plăceri de tot felul, informaţii, fără a reuşi valorificarea lor în ritmul în care sunt adunate. La un moment dat, putem fi supuşi unor reglaje forţate, manifestate prin pierderi de orice fel, în funcţie de natura energiei care a produs dereglarea.

Arhanghelul Mihail ne ajută să ne dezvoltăm conştiinţa, lumina sa ne îndeamnă să fim emisivi, ne asigură protecţia şi claritatea. Îngerii dăruirii şi Samuel ne îndeamnă să ne manifestăm activ iubirea, iar Gabriel să avem un raport echitabil între ceea ce primim şi ceea ce dăruim.

Prin braţul orizontal drept ne exprimăm liberi în lumea în care trăim, cu tot ceea ce suntem: intenţii, dorinţe, gânduri, trăiri, emoţii, fapte. Pe această cale ne manifestăm, conştient sau nu, darurile, calităţile şi caracteristicile naturii noastre umane, în toată complexitatea ei.

Dăruindu-ne, servim lumea în care trăim, servim divinităţii din noi şi de oriunde, manifestată sau nu, servim împlinirii noastre ca oameni.

Dezechilibre create de încetinirea sau blocarea căii. Pot fi generate de o inimă închistată, care s-a însingurat şi s-a retras în ea, considerându-se dezamăgită de viaţă.

Mai pot fi provocate de egoism, suferinţe şi răni sufleteşti pornite din dorinţa sinceră de a dărui.

Arhanghelul Zadkiel eliberează cale de orice obstacol care îi blochează curgerea, arhanghelul Rafael vindecă rănile sufleteşti, iar îngerii iubirii, ai dăruirii, Samuel aduc iubirea în inimă, îi refac încrederea şi o încurajează să se exprime cu bucurie.

Deplasarea braţului vertical mult spre stânga, în detrimentul celui din dreapta ne face insensibili, cu tendinţe spre duritate, chiar agresivitate. Capacitatea de a primi devine scăzută.

Sunt persoane înzestrate cu o mare capacitate de a dărui, care ajung să-şi ignore propriile nevoi şi nu mai ştiu să primească,

de câte ori cineva doreşte să le facă un dar, se justifică prin faptul că nu au nevoie, că se descurcă.

Arhanghelul Gabriel ne deschide sufletul, ne învaţă să dăruim şi să primim, Mihail ne tempereazǎ agresivitatea sau tendinţa de a controla vieţile altora, Samuel ne învaţă să primim iubirea în inimă, să ne simţim iubiţi şi acceptaţi.

Dorinţe şi nevoi

Dorinţa este promotorul creaţiei, ea presupune chemarea la viaţă, la evoluţie. Dorinţa de a fi mai bun, de a avea de lucru, dorinţa de confort, de a iubi şi a fi iubit, dorinţa de a crea - sunt doar câteva dintre nenumăratele noastre dorinţe.

Dorinţa de a crea este primul pas în exprimarea a ceea ce suntem. Vedem un om nevoiaş şi dorim să-l ajutăm să-i fie mai bine. Dorinţa este cea care face "motoarele" să se învârtă. Este cea care extrage din suflet, din conştiinţă, din spirit, din tot ceea ce suntem noi, ceea ce e necesar pentru a se împlini. Dorinţa noastră de a ne implica este ca o rugăciune, ea atrage după sine ajutorul ceresc. Dumnezeu vine în întâmpinarea intenţiei noastre de a face bine şi se implică la rândul Său prin îngerii care ne oferă şi nouă inspiraţii, intuiţii, persoane potrivite şi tot ceea ce ar fi necesar împlinirii ei.

De regulă, urmăm dorinţele care, de multe ori, se suprapun cu necesităţile. Însă, de "sus" privind, necesităţile au întotdeauna prioritate, ele fiind foarte bine corelate cu povestea de viaţă a fiecăruia şi drumul pe care-l are de parcurs.

Nevoile noastre decurg din însăşi structura umană complexă. Corpul are nevoile sale de hrană, de apărare, de eliberare, de asimilare, de aer, de apă, etc. Nevoia de confort fizic (maşină, proprietate) nu este o nevoie reală. Ne dăm seama că putem trăi şi

fără ele numai când realizăm că pentru a le obţine suntem gata să ne pierdem sănătatea (chiar viaţa uneori, datorită unor boli grave), care este o nevoie reală a corpului nostru fizic.

Sufletul, la rândul său, are nevoi specifice: de bucurie, de frumuseţe, iubire, compasiune, dăruire, fericire, conştiinţa – asemenea, de lumină, de discernământ, de adevăr, cunoaştere, de claritate, spiritul – de expansiune, de împărtăşire.

Aceste nevoi există, fie că vrem, fie că nu. Sunt ne-voi, existenţa lor nu depinde de voia noastră conştientă. Ele există prin simplul fapt că suntem oameni. **Noi doar putem decide dacă vrem să le împlinim sau nu, dar dacă nu le împlinim, nu ne va fi bine.**

Corpurile noastre, fizic şi subtil, dacă ştim să le ascultăm, ne dau indicii despre nevoile ce se cer cu prioritate împlinite. Atunci când ne e foame ştim că e necesar să ne hrănim Când ne doare sufletul, la fel, înseamnă că nu l-am hrănit cu ceva anume sau hrana oferită nu a fost una potrivită cu nevoia lui şi de aici încep lecţiile noastre.

Lecţiile de viaţă

Problemele pe care le întâlnim în viaţă par întotdeauna mai mari şi mai grele decât sunt în realitate. Dacă vrem să le rezolvăm, e necesar să le aborbăm cu simplitate, fără a ne lăsa impresionaţi de mărimea lor, căci toate îşi găsesc împlinirea. În spatele fiecărei probleme se află o neputinţă a noastră, respectiv o lecţie de viaţă.

Ne aşezăm liniştiţi şi o luăm de la un capăt, cu identificarea rostului existenţei problemei, respectiv neputinţa noastră şi natura ei. Dacă ni se pare dificil, apelăm la îngeri sau la persoane care au experienţă şi pregătire pentru aşa ceva. Nu este indicat să aşteptăm până când ele devin prea mari şi ne copleşesc, căci atunci par de netrecut. Mai bine le adordăm cu atenţie de la început, fiind în acelaşi timp înţelegători şi flexibili cu noi înşine, evitând să ne facem scheme sau să ne impunem reguli.

Arhanghelul Metatron şi îngerul păzitor ne ghidează în descifrarea lecţiilor noastre de viaţă. Ne învaţă să privim din unghiul potrivit, ne dau indicii, soluţii, ne deschid drumuri, ne aduc îngeri care să ne însoţească pentru a dezvolta calităţi şi atitudini noi.

Pacea interioară

Odată cu crearea echilibrului intim apare pacea lăuntrică, stare în care viaţa reală, ce se află în străfundurile intimităţii noastre, ţâşneşte la suprafaţă, unde esenţa spiritului îşi găseşte curgerea către toţi cei din jur.

Un echilibru indestructibil ne face să trăim o existenţă intimă, profundă şi reală, să ne simţim în siguranţă în orice situaţie ne-am afla. Lipsa echilibrului însă face ca noi să atribuim roluri nepotrivite la tot ceea ce vine spre noi, generând dezordine şi confuzie.

Trăind simplu, în armonie cu tine însuţi, dobândeşti acea seninătate care vine din conştientizarea profundă a vieţii şi care nu se încarcă de incertitudini atunci când sunt necesare schimbări.

Integrarea şi ajustarea continuă

Cunoaşterea de sine are mereu nevoie de ajustări, de corecţii, de integrări ale elementelor noi care ni se revelează pe parcursul experienţei noastre de dezvăluire interioară. E important să reuşim să realizăm armonios aceste integrări, altfel putem crea adevărate "cutremure" în conştiinţă sau "valuri" tulburătoare ce pot degenera într-un "tsunami" devastator în sfera emoţională. Consumul energetic în aceste momente de criză este foarte mare, generând epuizare, slăbiciune, oboseală, boală, depresie.

Fiecare este responsabil pentru lumea în care trăieşte. Dacă ne dorim să fim integraţi în schimbarea lumii în care trăim, este bine să înţelegem că ea începe cu noi înşine. Nu e necesar să ne dăm viaţa pentru nimic, să ne sacrificăm sau să facem acte de eroism. **Doar să fim atenţi la cel de aproape, să-l vedem când e în nevoie, să ne pese cu adevărat de el, căci lumea se schimbă prin noi şi odată cu noi. O lume mai bună se face doar cu oameni mai buni şi noi putem fi aceia.**

Dacă suntem obosiţi de viaţă, plictisiţi, singuri, dezamăgiţi sau suferinzi, înseamnă că nu am descoperit încă cine suntem, câtă măreţie are viaţa din noi şi ce putem să creăm cu şi prin ea. Numai cunoscându-se pe sine omul este cu adevărat om, asemănător cu Dumnezeul pe care îl are în adâncul şi în înaltul său. Cunoaşterea lui Dumnezeu din interior înseamnă totodată şi eliberarea Lui din adâncul nostru prin manifestarea părţii noastre de dumnezeire.

ISBN 978-973-0-14552-6